

Dự Bất Tiểu Bạch Thỏ

Contents

Dự Bất Tiểu Bạch Thỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	15
3. Chương 3	31
4. Chương 4	50
5. Chương 5	63
6. Chương 6	76
7. Chương 7	89
8. Chương 8	103
9. Chương 9	117
10. Chương 10: Hoàn	128

Dự Bất Tiểu Bạch Thỏ

Giới thiệu

Tình trạng bản gốc : hoàn 9 chương và 1 kết thúcEdit by Hana mèo lườiNữ chính là Lâm Y Y chỉ là một nhân viên công vụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-bat-tieu-bach-tho>

1. Chương 1

Hai mươi sáu tuổi, ngay bản thân Lâm Y Y cũng không biết chính mình có thể kết hôn hay không. Nhưng nàng cũng hiểu được nếu không kết hôn, lại không muốn lúc về già rơi vào hoàn cảnh đã cô đơn lại nghèo khổ, thế nên, vì tương lai sau này của chính mình nàng nhất định phải tính toán mọi chuyện thật kỹ nha. Dù sao, nàng một thân lớn lên ở viện mồ côi vốn đã không có người thân để trông cậy vào.

Cho nên, còn chưa tốt nghiệp đại học nàng đã nhanh chóng vất vả nghĩ cách tìm đường ra cho mình.

Với thành tích học tập vĩ đại của nàng tại trường công lập tài chính và thuế vụ này, nàng có thể dễ dàng tìm được công việc tại một ngân hàng tầm cỡ, có điều tiền phúc lợi sau khi nghỉ hưu không phù hợp với yêu cầu của nàng, còn nếu đổi qua làm giáo viên lại không thích hợp cho lắm bởi giọng nói của nàng chỉ như tiếng một chú mèo nhỏ đang kêu, Bởi vậy sau khi nghiên cứu cẩn thận, nàng quyết định....

“Nhân viên công vụ” đối với nàng mà nói sẽ là lựa chọn tốt nhất cho cuộc đời này của nàng.

Không cần quyết sống quyết chết mong cầu lên chức, không cần vì lập công mà tạo áp lực cho bản thân, không cần lo lắng xí nghiệp giảm biên chế. Trọng điểm là, tiền lương sau khi nghỉ hưu rất hợp với yêu cầu của nàng đặt ra, nàng nếu tuổi già vẫn độc thân liền vào viện dưỡng lão sống, không cần lo lắng chuyện không có người thân chăm sóc nàng khi tuổi già. Huống hồ, nàng vốn sống cần kiệm quen rồi, biết đâu còn có thể dùng tiền lương hưu hỗ trợ người có hoàn cảnh khó khăn.

Giữ nguyên chí hướng, tốt nghiệp xong Lâm Y Y nếu không đi làm và ra ngoài ăn cơm thì chỉ có hai việc để làm, một là đọc sách, hai là “cao phổ khảo”. Với cá tính cẩn thận nàng đã chọn một công việc khá an toàn. Hôm thông báo trúng tuyển nàng vui đến mức cả ngày cười đến ngoác cả miệng, đi trên phố cũng cười ngây ngô còn khiến cho người đi đường tưởng nàng có vấn đề về thần kinh nữa.

Bất quá, nàng cũng không vui vẻ được lâu lắm.

Bởi vì nàng rất nhanh phát hiện cuộc sống này thật không dễ, Tiền lương của nàng thật sự là như mang trứng chọi đá.

Một gian phòng nhỏ diện tích chỉ đủ kê một cái giường, bàn học, tivi, tủ quần áo và một khoảng không nhỏ mà giá thuê cũng đã lên đến một vạn đồng.

Sinh hoạt phí cũng gần một vạn, trả tiền bảo hiểm cũng một vạn, còn muốn hàng tháng gửi về viện mồ côi cho viện trưởng thêm năm ngàn đồng, sau đó còn phải chi trả các khoản chi phí phát sinh “ngoài ý muốn” khác nữa.

Lâm Y Y ngồi ở trên sàn, tay cầm ống nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“..... Kia ta dạo này đang tính mở một cửa hàng hồng trà bên bờ biển, kinh doanh nhất định sẽ rất tốt nha.” người đang ở đầu dây bên kia hưng phấn cùng nàng nói chuyện là người bạn trước lớn lên cùng nàng tại cô nhi viện – Ông Định Quốc.

“Nửa năm trước không phải người mượn ta ba vạn nói dù đi học bỏ tức tổn thời gian cũng sẽ cố gắng chuyên tâm đọc sách cơ mà??” Lâm Y Y mở ra quyển sổ ghi chú, đang muốn tính toán một chút làm sao tiết kiệm tiền sinh hoạt phí.

“Ta cảm thấy học không vào mà.” Ông Định Quốc nói.

“Vậy người trước khi đi đăng kí sao không tự mình hiểu rõ mình muốn gì?” nàng hiện tại phải nhịn ăn nhịn mặc mới có thể để dành được nhiều tiền như vậy a.

“Người vẫn là không muốn cho ta mượn????” Ông Định Quốc thở phì phì cắt đứt điện thoại.

Lâm Y Y nhìn quyển sổ một lúc lâu sau vẫn thấy không có hi vọng gì. Nàng không phải thần tiên, không thể đem năm con số biến thành sáu con số được.

Có điều, nàng làm sao có thể bỏ mặc người bạn này đây, cho dù có không ăn không uống cũng phải nghĩ cách giúp hắn. Từ nhỏ trong trường học chỉ cần có người mang việc nàng là người không cha không mẹ sống trong cô nhi viện ra khi dễ nàng thì người luôn đứng ra bảo vệ nàng nhất định luôn là Ông Định Quốc.

Có lẽ lần này, hắn thật sự đã quyết tâm. Dù sao mở tiệm bán hồng trà cũng không cần cả ngày ở trong tiệm, lại có thể quen biết thêm nhiều người, như vậy thật hợp với cá tính thích kết bạn bốn phương của hắn.

Khai trương “bọt biển hồng trà quán”, năm vạn đồng này nhất định chạy không thoát. Xem ra Chủ nhật nàng không thể đi ma tư hán bảo rồi. Bởi vì nàng tiền cơm một tuần cũng chỉ có thể chi hai trăm đồng cũng chỉ có thể mua gạo lức, mì sợi cùng mấy loại rau xanh mà thôi.

“Tháng sau người vất vả rồi.” Lâm Y Y vỗ vỗ lên chiếc nồi cơm điện đang để ngay ngắn trên bàn, nàng luôn nghĩ người phát minh ra nồi cơm điện này hẳn đã đạt được giải Nobel kinh tế rồi.

Rời khỏi viện mồ côi cũng đã hơn một năm, nàng đã có thể chỉ dùng đến một chiếc nồi cơm điện mà tạo được bữa cơm với ba món và còn có cả canh, lại còn có thể làm ra bánh ngọt để giải tỏa cơn thèm nữa. Nếu không mỗi ngày đều ăn đồ hộp hay mì gói sẽ khiến nàng đau dạ dày mất.

Lâm Y Y mở ngăn tủ lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng, tùy tiện xắn tay áo lên, mặc thêm một chiếc quần bò, đây vốn không phải bộ dạng thường ngày của nàng.

Nàng đứng trước gương, đột nhiên nghĩ muốn cắt tóc. đúng, tóc cũng đến lúc cắt rồi, không biết Cô cắt tóc giá tám mươi đồng hôm nay có mở hàng hay không. Nếu cắt cao một chút, có thể ba tháng sau không cần cắt tóc.

Làm sao phải khổ thế này??? Lâm Y Y nhìn giá phía trước gương chỉ có duy nhất một hộp kem dưỡng da vaseline, một thỏi son, trong đầu hiện lên hình ảnh những người cùng chỗ làm ai cũng trang điểm, ăn mặc thật rực rỡ thì thoáng buồn, khẽ cắn môi dưới.

Quên đi, nàng dựa vào cái gì mà kêu khổ! Viện trưởng hi sinh cả đời ở cô nhi viện, chưa từng kêu qua một tiếng khổ sở vất vả.

Lâm Y Y viết danh sách những thứ cần mua, nhanh chóng xách túi rời khỏi căn phòng nhỏ.

Khi nàng mới ra khỏi cổng, ánh mặt trời ấm áp vẫn chiếu xuống như mọi khi, nàng vốn rất lười ra ngoài, hôm nay ra ngoài trời lại đẹp như vậy, hi vọng sẽ có chuyện tốt xảy đến.

Nhất định sẽ có!

Ta ta ta.....

Di động của Lâm Y Y vang lên âm báo có tin nhắn, nàng vừa thấy tin nhắn, mặt lập tức cười tươi rạng rỡ.

Quan tử trước cũng cùng nàng lớn lên ở cô nhi viện khi không lại nhắn muốn mời nàng uống trà nói chuyện.

Nàng chỉ biết nhất định là có chuyện tốt xảy ra!

.....

Toàn thế giới này đều muốn đối nghịch với hần hay sao????

An Khâm Đàn nhảy vào phòng 7-11, phát hiện đồ uống yêu thích của hần hôm nay không thấy có sắc mặt lập tức trầm xuống, không kìm chế được hét lên một tiếng:

” A!”

Bên cạnh có một cậu bé sợ tới mức làm rơi cả caramen trong tay.

Caramen ba một tiếng rồi rơi tung tóe trên mặt đất, món đồ đông lạnh kia rơi xuống vừa hay bắn hết vào túi hành lý Prada hàng hiệu của hần.

An Khâm Đàn trợn trừng mắt kinh hoàng, có cảm giác cơ bắp khắp người hần đang co rút hết lại, cảm giác của hần lúc này là thật sự muốn tìm ai đó ngựa mất gây sự đánh nhau.

Hần miễn cưỡng cưỡng chế cơn tức giận đang bùng bùng trong người, lấy trong ví ra hai trăm đồng, nhét vào tay cậu bé nói:

“Cầm lấy mua ba hộp caramen khác, tiền lẻ còn lại cứ giữ lấy dùng để bỏ ống, có biết chưa???” hần trừng mắt với cậu bé, bộ dạng chưa tính ngủ cộng thêm đôi mắt có những tia máu nhìn thế nào cũng thấy giống một đại ma vương đang tức giận.

Cậu bé sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, chỉ sợ đại ma vương này mang mình ra chặt thành mười tám khúc thì tiêu đời, làm sao dám không gật đầu đây.

An Khâm Đàn thoáng nhìn qua đồng hồ, nguyên rửa một tiếng nặng nề kéo hành lý đi ra ngoài, đưa tay vẫy một chiếc taxi.

“Sân bay.” Hần ngồi vào ghế sau, lấy di động quay số: ” Tiểu Quan, người giúp ta tìm một người trông nom căn hộ của ta, quan trọng là bất cứ khi nào ta về trong tủ lạnh nhất định luôn phải có Yakult!”

Hắn mười tuổi đã theo người nhà tới Mỹ định cư, có điều hàng năm nhất định phải trở về Đài Loan, sau khi có sự nghiệp ổn định hẳn thậm chí còn mua hẳn một căn hộ làm thành nơi làm việc, hàng năm đều đến nơi này nghỉ ngơi an dưỡng khoảng ba tháng, cũng không biết chính xác thời gian. Bởi hắn thích người Đài Loan luôn tràn đầy sinh lực, nhưng cũng không quá tò mò chuyện không phải của mình.

Chính là, thật lâu mới trở về một lần nên sẽ không tránh khỏi có phiền toái, mà thứ hắn ghét nhất chính là phiền toái a.

“Người hỏi ta bao lâu trở về một lần? không biết, ta chỉ biết khi ta về nhà nhất định muốn uống Yakult..... Cái gì..... Tùy tiện! Người muốn tìm người nào thì tìm, ta không quan tâm, chỉ cần khi ta trở về người đo không làm phiền đến ta là được.”

An Khâm Đàn cúp điện thoại, cảm thấy khó ngọt ngọt, quyết định quay cửa kính xe xuống.

“Tiên sinh, Mở như thế khí lạnh sẽ thoát ra ngoài nha.” Lái xe nhắc nhở hắn.

“Ta mở ra một phút liền đóng lại.”

An Khâm Đàn hít một ít không khí mang đậm mùi của nắng, nhìn xung quanh dòng xe cộ đông đúc đang thi nhau nhả ra những luồng khí thải của xe ra ngoài không khí, nhìn một lượt như muốn tạm biệt, sau đó khẽ kéo cửa kính xe.

Đài Loan, hẹn gặp lại.

Ba tháng sau....

Lâm Y Y đi vào “ma tư hán bảo”, xếp hàng chờ gọi cơm.

Lâm Y Y đôi mắt như có mang theo ánh cười, cho dù nàng chỉ ăn mặc bình thường, tóc cũng đã sớm được cắt ngắn nhưng cũng không thể che dấu nét đẹp sáng bừng trên khuôn mặt nàng.

Nàng thật không dám tưởng tượng, bất quá, ba tháng trước cuộc sống của nàng đã quay ngoắt 180 độ.

Nàng hiện tại vẫn đề duy nhất cần lo lắng chính là.....

Nàng hiện đang sống trong một căn phòng vô cùng sang trọng hiện đại, nơi này thật sự không khỏi khiến nàng lo lắng sợ hãi. Tuy rằng căn hộ này có hệ thống an ninh vô cùng chắc chắn, có điều đêm khuya yên tĩnh, dù chỉ là một tiếng động nhỏ như tiếng ếch kêu cũng có thể dọa nàng tim đập chân run.

Ba tháng trước, khi nàng và Quan tử cùng nhau uống trà trưa, nàng nói, một người bạn cũng là ông chủ

của nàng muốn tìm một người giúp hẩn quản lý nhà của,điều kiện vô cùng đơn giản nhưng cũng thật kỳ quái, chính là nhất định trong tủ lạnh lúc nào cũng phải có Yakult.

Vì thế, Lâm Y Y đã chuyển đến nơi này, sau đó suốt ba tháng còn phải uống Yakult, mà tất cả đều chỉ trước khi hết hạn một ngày.... Bởi người bạn kiêm ông chủ của Quan tử chưa từng một lần trở về.

Tháng trước, bởi vì người phụ trách vệ sinh của chung cư muốn nghỉ việc, về hưu.Nàng liền nhân cơ hội tiếp nhận công việc đó, thế là mỗi tháng trong tài khoản của nàng lại thoải mái tăng lên năm ngàn đồng.

Thế giới này thật sự là quá tốt đẹp a!

“Xin chào, Xin hỏi quý khách dùng gì ạ?” người bán hàng mỉm cười nói.

“Cho một phần trứng ốp la – thịt xông khói nhưng không cho trứng ốp la,một ít rau nữa là được rồi. Cho tôi hồng trà lạnh, không cần cho thêm đá đâu.” Lâm Y Y nhẹ giọng nói, đối với nàng như thế đã là khá nhiều rồi.

“Người ăn hà tử tiên cũng không cần hà tử sao??” Một giọng nói khá lớn bỗng vang lên bên tai nàng.

Lâm Y Y nhìn lại liền bị người nam nhân cao lớn khôi ngô đang đứng phía sau dọa sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Hắn chắc cũng phải cao trên một mét tám mươi, cơ bắp cuộn cuộn thoát nhìn giống như tuyến thủ bơi lội,chiếc kính râm to đã che gần nửa khuôn mặt nhưng nhìn thế nào cũng vẫn thấy mặt mũi người này không phải người hiền lành

“Uy, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.” An Khâm Đàn khom người nhìn nàng, hắn thật rất muốn biết đáp án.

“Ta không quen người.” Lâm Y Y nói xong lập tức quay đầu, tránh cho những mùi hương nước hoa trên người hắn xâm nhập vào mũi mình.

“Quý khách, đây là trà của quý khách, một lát sẽ có người mang cơm qua cho quý khách.” Nhân viên phục vụ lễ phép nói, lại nhin không được len lén nhìn ngắm nam nhân có ngoại hình như ngôi sao đang đứng phía sau.

Lâm Y Y đi đến một vị trí bên cửa sổ, trước khi đi xa đã kịp nghe nam nhân kia rống lên như sư tử gọi cơm.

“Một phần gà nướng mật, hai phần cánh gà, một ly coca lạnh và một phần tôm chiên.”

Ăn bữa sáng như vậy, không sợ trúng gió sao? Lâm Y Y ngồi vào chỗ của mình, lại hướng mắt nhìn về phía nam nhân kia liếc mắt một cái.

Hắn không hiểu vì sao lại phăm phăm nhắm thẳng hướng nàng đang ngồi đi đến. chính đại cật bước hướng của nàng phương hướng mà đến.

Lâm Y Y vội vàng cúi đầu làm bộ uống hồng trà, trái tim không cẩn thận nhảy dựng lên.

Hắn..... Hắn sẽ không phải là đang đến phía này đi?? Nàng hé hé mắt ra, hôm nay nàng mặc áo sơ mi, quần bò, rõ ràng cũng chỉ là một bộ đồ rất bình thường, không hề có chút hấp dẫn nào.

“Ta có thể ngồi ở đây không??”. An Khâm Đan hỏi.

Lâm Y Y nhìn hắn đang đeo kính râm, nàng có thể nhìn thấy bóng của mình trên đó.

“Tại vị trí này có thể nhìn thấy khu chợ đối diện.” An Khâm Đan khẽ nhíu mày, nhẫn nại giải thích. ” Có thể làm phiền người nhường cho ta vị trí này hay không???”

“Nha!!” Lâm Y Y khẽ nhích người qua bên cạnh, nhường cho hắn một khoảng trống.

An Khâm Đan nhìn nàng một cái, hít sâu một hơi nói tiếp: “Cảm ơn, có điều bình thường ta không có thói quen ngồi cùng người khác.” hắn lễ phép mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng ngần.

Lâm Y Y bỗng rùng mình, nàng thật sợ hắn đột nhiên mất kiểm soát đi lên gần nàng một cái vội nhảy dựng lên nhìn ngó xung quanh.

” Nơi này không có vị trí nào khác.” nàng bí hiểm tuyên bố.

“Như vậy tùy người chọn chỗ.” An Khâm Đan khẽ động khoe miệng, từ từ ngồi xuống vị trí ban đầu nàng đang ngồi.

Không lẽ phép! Lâm Y Y nhìn hắn tháo kính râm, lộ ra một đôi mắt to và đôi chân mày rậm, quả nhiên là người rất có khí chất.

“Nhìn đủ chưa???” An Khâm Đan dùng đến sự nhẫn nại cuối cùng mà mình có, cố giữ hòa khí nói.

Lâm Y Y thở dốc vì kinh ngạc, vội vàng cúi đầu nhìn chén trà trên bàn.

Chính là, tuy nàng không còn nhìn thấy hắn nhưng không hiểu sao không khí xung quanh lại có vẻ như

đang tăng lên mấy độ.Nam nhân này ngay cả không khí của người khác cũng không tha, thật sự quá đáng sợ đi.

An Khâm Đàn không thèm đếm xỉa tới cô nàng nhìn như tiểu bạch thỏ đang ngồi bên cạnh, hẩn khoanh hai tay để trên bàn, hứng trí nhìn khu chợ buôn bán tấp nập.

Vẫn là thị trường truyền thống sinh lực dồi dào, những người bán hàng rong,bán những vật phẩm của cuộc sống hàng ngày, mỗi người một sắc thái khác nhau, tranh nhau muốn thu hút sự chú ý của người khác.

“Quý khách, Ngươi là gọi một phần trứng ốp la – thịt xông khói, không cần....Ách....trứng ốp la....” Nhân viên phục vụ đã mang tới bữa sáng kì quái, khẽ nói: “Mời quý khách dùng bữa.”

“Cảm ơn.” Lâm Y Y cúi đầu, cầm lấy bữa sáng của mình, cắn một miếng.

“Trứng ốp la – thịt xông khói không có trứng ốp la tiểu thư. người thật chỉ ăn thế sao?” An Khâm Đàn chuyển sự chú ý qua người nàng, hẩn thật muốn biết có thật nàng chỉ ăn vài miếng rau hay không.

Lâm Y Y bị dọa nhảy dựng lên, đồ ăn nghẹn lại trong họng, khuôn mặt trắng nõn của nàng phút chốc đã đỏ bừng.Nàng vội vàng cầm cốc trà, uống một hơi lớn.

“Ngươi là con thỏ sao, lá gan sao lại nhỏ như vậy?” An Khâm Đàn đánh giá, đôi mắt nàng rất to, không những thế nàng còn mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, hẩn không tự chủ được bất giác thốt lên.

“Ngươi làm sao mà biết con thỏ nhất gan hay không??” Nàng lần đầu tiên nghe nói thỏ nhất gan nha.

“Khi ta năm tuổi có nuôi một con thỏ, chỉ cần có người lạ đến gần là cứng đờ người lại,không nhúc nhích luôn, bộ dạng nhìn như sắp sùi bọt mép ra ngất đến nơi.”

“Nhìn ngươi không giống người có thể nuôi thỏ nha.” nàng nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy.” Hẩn nhìn nàng và bắt đầu cảm thấy nàng có điểm thú vị: “Quả thật ban đầu ta định nuôi rắn hoặc cá sấu, có điều mẹ ta không cho phép.”

“Thưa, bữa sáng của quý khách đây ạ. Một phần gà nướng mật, hai phần cánh gà, một ly coca lạnh và một phần tôm chiên.” Nhân viên phục vụ nói xong chậm chạp không muốn bước đi, ánh mắt vẫn như không muốn rời khỏi nam nhân tuần tú đang phát ta sức quyến rũ to lớn kia.

An Khâm Đàn hung hăng nhìn chằm chằm nhân viên kia liếc mắt một cái, hẩn không muốn có người ở bên cạnh hẩn cản trở không khí lưu thông quanh hẩn.

Nhân viên phục vụ vội vàng thối lui. Ánh mắt như muốn giết người kia lập tức quay lại nhìn thẳng vào mắt tiểu bạch thổ tiểu thư.

Bạch thổ tiểu thư hoảng sợ thiếu chút nữa đã phun toàn bộ đồ uống trong miệng ra.

“Ta làm người sợ sao??? Có cần đi khám bệnh, ta đi cùng người, giúp người thanh toán viện phí.” An Khâm Đan thân thiện hướng ánh mắt sáng ngời về phía nàng.

Hắn vốn đã quen quát tháo, mọi người ở bên cạnh hắn sớm đã bị hắn huấn luyện cho lá gan vô cùng lớn, dù có bị dọa cỡ nào cũng không dễ dàng gục ngã.

“Ta không sao.” Lâm Y Y vỗ vỗ ngực, mỉm cười cảm ơn sự quan tâm của hắn.

An Khâm Đan thất vọng nhìn nàng dù đang sợ hãi nhưng vẫn cố gắng cười tươi, cứ tưởng mình đã dọa nàng sợ chết khiếp thể mà lại thấy nàng vẫn kiên cường chống đỡ.

“Người vòng vo nửa ngày nhưng vẫn chưa có trả lời câu hỏi của ta. Người tại sao đi đến đây lại chỉ ăn toàn rau dưa như thế??” Hắn là người không thích chuyện gì không có đáp án rõ ràng.

“Ta là thích không khí ở nơi đây.” Nàng nói.

“Đáp án này có thể chấp nhận, bởi ta cũng thế, chính vì thế người mới tùy tiện gọi một chút như thế.” An Khâm Đan quay đầu trở về dùng cơm.

“Nha!!” Thật ra nàng khôn tùy tiện.

Lâm Y Y nhìn hắn ăn rất ngon cũng cúi đầu tiếp tục bữa sáng của mình.

Nếu tháng này có thể để dành thêm ít nhất một vạn đồng thì cho dù chỉ là rau dưa bình thường nàng cũng sẽ coi như đang ăn sơn hào hải vị đi.

Lâm Y Y càng nghĩ càng vui vẻ, cảm thấy đồ ăn trong miệng càng ngày càng có hương vị.

“Ta phải đi rồi.” An Khâm Đan nhìn quanh một lượt, quyết định sẽ đi quanh chợ một lượt.

“Tạm biệt!!” nàng lễ phép nói.

An Khâm Đan đi được mấy bước bỗng quay lại nói: “Người nhìn rất gầy, hãy ăn nhiều một chút.”

Lâm Y Y còn đang ngổ ngác hẳn đã xoay người bước ra khỏi quán ăn, Nàng trên tay cầm chén trà, khoe miệng khẽ mỉm cười

Namnhân kia có vẻ ác khẩu, có điều chắc không phải là người xấu.

hana: đáng ra đoạn này đăng hum t5 nè

.....

Khi Lâm Y Y về nhà thời gian cũng khá trễ, nằm ở trong phòng, nhìn thấy cuốn sách “cuộc chiến mua sắm” mới mượn ở thư viện, đang đọc đến đoạn nữ chính đang không từ bất cứ thủ đoạn nào tìm lý do mua này mua nọ, cảm thấy thật khó coi quá thì đột nhiên bên ngoài cửa truyền đến một âm thanh không to nhưng vì phòng yên tĩnh nên nghe rất rõ.

Rầm rầm, rầm rầm.....

Phòng này bình thường im lặng đến mức nàng có thể bị chính tiếng bước chân của mình dọa cho sợ hãi, hổng chỉ bây giờ là ban đêm, chỉ cần một tiếng vang nhỏ cũng khiến người ta tự nhiên không thể không đề phòng.

Lâm Y Y buông sách, ra khỏi phòng.

Cách!

Có tiếng đồ vật di chuyển, nàng sợ đến mức người dán vào trong tường, da đầu rui lên.

Có trộm sao? Nàng có nên ấn nút báo động hay không? Lâm Y Y một tay cầm điều khiển từ xa của hệ thống an ninh, tay kia nắm chặt một cái gậy, dựa theo vách tường chậm chậm đi tới phía phát ra tiếng động.

Âm thanh hình như là phát ra ở phía bên phải của căn phòng làm việc của ông chủ.

Quan tử đã dặn dò cẩn thận, ở đây có rất nhiều phòng, có điều có hai căn phòng tuyệt đối không được vào, một là phòng ngủ của ông chủ, hai chính là phòng làm việc riêng của ông chủ.

Nhưng là, nàng nếu đã ở nhà người ta, nhất định sẽ tận lực bảo vệ, càng đến gần phòng làm việc, âm thanh đồ vật bị di chuyển càng ngày càng rõ.

Lâm Y Y đi qua hành lang, phòng làm việc đã ở trước mặt, cửa phòng làm việc đã đang mở.

“A A A” Lâm Y Y kêu to một tiếng, cây gậy trong tay hướng phía trước vung lên, ngón tay đồng thời ấn vào điều khiển để bật hệ thống báo động.

Reng...Reng...Reng....

Âm thanh của hệ thống báo động vang lên âm ỉ.

An Khâm Đàn một tay đánh bay cây gậy nàng đang nắm trong tay bay ra ngoài, tay còn lại giật lấy điều khiển, ấn nút tắt hệ thống báo động đang kêu âm ỉ.

“Người làm cái quỷ gì vậy???” Hấn hét lên một tiếng kinh thiên động địa, trợn mắt nhìn nàng.

Lâm Y Y sắc mặt trắng bệch nhìn hấn, tay chặn trước ngực, trái tim thiếu chút nữa là ngừng đập rồi.

Làm sao có thể là nam nhân ban sáng? Hay là hấn theo dõi nàng? Lâm Y Y lui về phía sau vài bước, bỗng đứng rùng mình một cái.

Tiểu bạch thổ tiểu thư sao lại ở trong nhà của hấn làm cái quỷ gì?? An Khâm Đàn trừng mắt, vừa thấy nàng toàn thân ăn mặc kỳ cục, tức giận lập tức lại biến thành tò mò.

“Ta đổi ý rồi, ngươi cứ tiếp tục hét lên đi, ta đang nghĩ không biết căn phòng này có bị tiếng hét của ngươi phá sập hay không???” An Khâm Đàn nhặt lên cây gậy khi nãy nàng cầm đang rơi trên đất, không kiên nhẫn thúc giục: “Mau kêu đi.”

Nàng phòng bị nhìn hấn, cảm thấy ánh mắt hấn mắt lộ ra hung quang, tinh thần hoảng loạn, cảm tưởng như có thể lập tức xông lên cắn nàng.

“Ta..... ta không nói to được.” Nàng lui dần về phía sau vài bước, thật nhanh muốn chạy đến cửa lớn: “Ngươi sao có thể vào trong này???”

“Đây là nhà của ta, có giấy tờ đăng hoàng, ngươi là đang hoài nghi ta là thành phần xâm nhập gia cư bất hợp pháp sao???” An Khâm Đàn thô lỗ hừ một tiếng.

“Ngươi tên là gì???” Nàng nhìn cây gậy hấn đang cầm, sống lưng bỗng đổ mồ hôi lạnh.

“An Khâm Đàn!” chẳng lẽ mặt hấn không đáng tin thế sao??? An Khâm Đàn hung ác trừng mắt liếc nàng mắt một cái.

Trời!! thật sự là chủ nhà. Lâm Y Y bởi vì hiểu nhầm chủ nhân thành đạo tặc, xấu hổ lại tiếp tục lùi bước.

“Xin hỏi.....Người vào bằng cách nào???”

“Phòng làm việc này có một cửa khác, có thể trực tiếp đi vào từ bên ngoài.” An Khâm Đàn đánh giá cách ăn mặc của nàng, thật giống tiểu bạch thỏ sinh viên nha: “Người chính là người Tiểu Quan tìm đến để trông nom căn phòng này chứ??”

“Tên của ta là Lâm Y Y.”

“Tiểu Quan này sao lại tìm về một người nhát như thỏ thể này, không bằng ở ngoài cửa viết tờ giấy dán lên ”hoan nghênh kẻ trộm đến thăm” luôn cho rồi.” An Khâm Đàn không khách khí cười nhạo nàng.

Lâm Y Y không thích bị hiểu lầm, nhú mày, nghiêm trang nói: “Những việc cần làm ta đã làm rất tốt.” Chính là đánh sai người mà thôi.

Leng keng leng keng.....

” Ách....Ầm ỉ chết đi được, Linh cảm buổi tối nay của ta đều bị các người phá ta rồi.” An Khâm Đàn hất hàm chỉ huy nàng: “Tám phần là người của bộ phận an ninh, người nhanh đi giải quyết bọn họ đi.”

Lâm Y Y vội vàng chạy đến trước cửa lớn nói lại toàn bộ tình huống phát sinh, tiếp đến để nhân viên bộ phận an ninh kiểm tra qua một lượt, cuối cùng liên tục nói: “Thực xin lỗi.” trong khi tiễn những người này về.

Chờ nàng trở lại phòng khách, cây gậy trong tay An Khâm Đàn đã được đặt xuống, hắn đang cầm một lọ Yakult hướng tới phòng ngủ đi đến. Hắn đối với việc tiểu bạch thỏ kia dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ, trong tủ lại có sau lọ Yakult, ngày sản xuất cũng rất mới thì tương đối hài lòng.

Huống hồ, một ngày mà gặp mặt đến hai lần, cùng nên coi như là có duyên. Cho nên, hắn quyết định tha thứ cho việc nàng vừa rồi nghĩ hắn thành kẻ trộm mà không cẩn thận có hành vi quá khích với hắn.

“Ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi, người đừng có mà ở đây la hét lung tung đấy.” An Khâm Đàn quay đầu nhìn nàng liếc mắt một cái.

“Ta sẽ không!!!”

An Khâm Đàn đẩy cửa phòng, Một đám bụi giống như đã lâu không được ai để ý quét dọn bay lên mù mịt.

“Khụ....Khụ....Khụ.....” hắn ôm chặt miệng mũi, mãnh liệt ho khan mấy tiếng.

Sau ba mươi sáu giờ không ngủ, tinh thần thể lực đều đã quá sức chịu đựng, thế mà giờ đây hắn có phòng

mà không thể ngủ, hần nếu không nổi điên lên thì hần không phải là người.

“Người không sao chứ?” Lâm Y Y đi đến bên cạnh hần.

“Người làm cái quái gì thế, Lau dọn tất cả các phòng sách sẽ đến mức có thể để trẻ con trực tiếp lăn qua lăn lại trên sàn, vì có gì mà chỉ có phòng ngủ của ta là không được lau dọn, bụi bám dày thế này, người với ta có thù oán gì hay sao??? Hay là hi vọng ta từ nay về sau không cần trở lại nơi này???”

An Khâm Đàn rống lên một tràng tức giận vào Lâm Y Y đang trợn mắt há mồm kinh ngạc, không biết là chính mình có nên quỳ xuống nhân tội, sau đó đến đồn cảnh sát đầu thú hay không.

“Bởi vì.....bởi vì Quan tể có nói, bất cứ thứ gì cũng có thể động, chính là có hai nơi là phòng ngủ và phòng làm việc của người tuyệt đối không được bước chân vào nha.” Nàng có gắng trấn tĩnh, cố làm cho mình không vì quá sợ hãi mà bỏ chạy.

An Khâm Đàn hơi suy nghĩ, quả thật hình như hần có nói qua những điều này. Nhưng hần hiện tại có nhà không thể về, tức giận không có chỗ xả ra, đành rống lên: “Đúng là gặp quỷ mà, người nghe lời như thế sao không đến đoàn xiếc thú diễn trò nhảy qua vòng lửa đi.”

Lâm Y Y bị hần nói cho sợ hãi, cúi đầu cắn môi, thật rất muốn lập tức thu thập hành lý bỏ của chạy lấy người.

Nhưng nàng không thể. Vì ở đây hàng tháng nàng có thể tiết kiệm một vạn đồng tiền thuê nhà, ngoài ra còn có được năm ngàn đồng tiền quét dọn vệ sinh trong khu, còn có thể nấu bữa trưa cho vào hộp mang đến chỗ làm lại tiết kiệm thêm ba ngàn tiền cơm trưa.....nhịn nhịn nhịn.....

“Phòng khách rất sạch sẽ.” nàng nói.

“Người là đang mời ta ngủ cùng người sao???” An Khâm Đàn trợn mắt há hốc mồm nói, trông mắt thiếu chút nữa là rơi xuống.

Quả thật thói đời ngày nay, Nhìn một người nhìn giống tiểu bạch thỏ ngây thơ như vậy, lần đầu gặp đã muốn mời người ta lên giường.

“Ta không có!” Lâm Y Y khuôn mặt bỗng đỏ hồng lên: “Ta vốn không ngủ ở phòng khách, bình thường ta ngủ ở phòng trong góc kia.”

“Người không có việc gì sao lại ngủ ở phòng dành cho người hầu??? Đầu óc có vấn đề gì sao? Hay là phòng cho khách có quỷ chống đỡ không cho người vào? Người ngày mai chuyển qua phòng dành cho khách ngay cho ta.” An Khâm Đàn nhìn nàng một cái sau đó hướng đến phòng dành cho khách không khách khí nói: “Ta hôm nay ngủ trước, người ngày mai tìm người đến dọn dẹp lại phòng ta cho ta.”

“Nơi này tất cả đều do ta dọn dẹp.” Nàng nói.

“Có nhận tiền hay không????” An Khâm Đàn ép hỏi.

“Có!”

“Có!”

“Được, vậy ngươi ngày mai dọn sạch một chút.” hắn tiến vào phòng dành cho khách, chuẩn bị ngủ bù ba ngày ba đêm.

Lâm Y Y nhìn hắn thân thể cao lớn, lại phát hiện giọng nói của hắn thật lớn đi, thật là một người tốt, không chiếm tiện nghi, không để người khác chịu thiệt, đây không phải là những đức tính đáng quý bây giờ rất hiếm hay sao.

Nàng mỉm cười khom người nhặt lên cây gậy trên bàn định quăng đi.

“Đợi chút....ta quên lấy.....” An Khâm Đàn vừa quay đầu lại, thần sắc chợt biến đổi tiến đến đoạt lại tác phẩm chưa hoàn thành của mình: “Ngươi cầm...này...ngươi muốn làm cái gì??”

“Ta.... Ta định quăng nó đi....”

“Quăng đi.....quăng đi.....!!!” An Khâm Đàn tay cầm tác phẩm, trong không khí như đang có tiếng gió vù vù giống như quan Công đang đùa giỡn đại đao, nghĩ không muốn để ý đến con tiểu bạch thỏ kia nói: “Ngươi nghiêm nhiên định đem ”con Bướm loan” ta mất rất nhiều công sức mới tạo nên quăng đi hay sao??? Ngươi có mất hay không vậy? Biết thưởng thức nghệ thuật hay không vậy??”

Lâm Y Y bị mắg đến há hốc mồm, dùng sức trợn trừng mắt nhìn hắn nhắc lại ” con Bướm loan?”

Không nên là con bướm loan? Không phải là một cây gậy bị thất lại ở giữa hay sao???? Lâm Y Y dụi dụi mắt, hoài nghi không biết có phải mình bị hoa mắt.

Hành động của nàng hoàn toàn đã chọc tức cơn giận đang mới hạ nhiệt của hắn,hắn tức giận một tay cầm tác phẩm, một tay kia hua hua phía trước như đang xua ruồi đuổi muỗi:

“Ngươi ngày ngày mai chuyển ngày ra ngoài cho ta.” hắn đỏ mặt tía tai rít gào.

“Nhưng ta không có nơi nào để đi a!”

“Ta không quan tâm, người trước khi tìm được phòng thì ở tạm khách sạn đi, tiền khách sạn ta trả, như vậy có thể đi chưa?” An Khâm Đàn xoay người đi vào phòng cho khách, mạnh bạo đóng cánh cửa thật mạnh.

Phanh!

Lâm Y Y sợ tới mức nhảy người lên, bắt lực nhìn cánh cửa đang đóng trước mặt.

Hắn muốn nàng ngày mai chuyển đi, bảo nàng phải làm sao đây? Nàng thật không thể lấy tiền của hắn sau đó đến khách sạn ở nha.

Trọng điểm là, nàng luyện tiếc căn phòng này, luyện tiếc phía sau tòa nhà có ban công cho nàng phơi nắng, luyện tiếc hương vị mộc mạc của những vật trang trí trong nhà.

Nàng càng luyện tiếc nàng phía sau có trồng lá bạc hà, mê diệt hương, còn có mấy cây ăn quả sẽ thật nhanh cho ra quả, chỉ năm sau là đã có thể thu hoạch rồi.....tất cả đều là thứ nàng thích nha.

Thiếu chút nữa, nàng đã nghĩ, mình thật sự đã có một cái nhà.

Thiếu chút nữa a.....

Lâm Y Y dùng sức nhắm mắt lại, áp chế cảm giác muốn khóc. Nàng sau khi học xong cấp ba đã không còn khóc, hiện tại cũng không thể vì chuyện này mà khóc.

Dù sao, nàng đối với cuộc sống này cũng không hi vọng xa vời gì.

2. Chương 2

“Trước hết xin mời đóng các khoản lệ phí ta mới có thể giúp ông hoàn thành bản đăng ký, sau đó chờ xác minh chính thức gửi đến nhà ông, ông mang giấy tờ ấy đến cơ quan quản lý để đăng ký.” Lâm Y Y ngồi trong văn phòng, giọng điệu thông thả giải thích với một ông lão tầm sáu mươi tuổi về các thủ tục pháp lý cần hoàn thành.

“Như vậy..thật xin lỗi.....Ta thật không biết là phải đóng tiền trước, ta không có mang theo tiền.” ông lão vẻ mặt bất mãn nói.

“Thật ngại quá, đây là quy định của chính phủ về việc thu lệ phí, phiền ông ngày mai quay lại vậy, nếu có chuyện gì không rõ ràng có thể gọi điện đến ta sẽ giải đáp, số máy lẻ nội bộ của ta là 286.” Lâm Y Y vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười.

“Cảm ơn, người chỉ làm đúng chức vụ của mình thôi.” Ông lão sắc mặt hòa hoãn hơn nói.

“Đây là công việc của ta.Tạm biệt.”

Người cuối cùng rời đi cũng là lúc đồng hồ điểm năm giờ – giờ tan tầm.

Lâm Y Y không vội vã đi về mà theo thói quen mang tài liệu, công văn trên bàn xếp lại thật ngăn nắp chỉnh tề. Sau đó đem công văn hội nghị mà chủ nhiệm muốn dùng ghi chú lại rồi mới bắt đầu thu dọn đồ đạc đi về.

“Chúng ta đang định đi hát KTV, có muốn đi cùng không?” Bạn cùng làm Triệu Văn Triết hỏi nàng.

“Thật ngại quá, ta buổi tối phải sửa soạn hành lý, khả năng là phải chuyển nhà.” Lâm Y Y đành cười tươi xin lỗi, trong lòng rất vui khi có người hỏi đến nàng, bởi trong văn phòng đa số mọi người đều không quan tâm đến sự tồn tại của nàng.

“Người không phải vừa mới chuyển nhà hay sao?” Triệu Văn Triết quan tâm hỏi.

“Chủ của căn phòng đó đã về, ta sao có thể dành chỗ của người ta a.” Lâm Y Y cười khổ nói, nàng sao có thể lường trước được lại xuất hiện cái ông chủ kinh dị kia: “Các người đi chơi vui vẻ nhé.”

“Được rồi, Tạm biệt.” Triệu Văn Triết hướng nàng vẫy vẫy tay, đi về phía một nhóm người khác đang tập trung trang điểm nói chuyện.

Lâm Y Y cầm túi xách, khi đi ra ngoài vẫn nghe đồng nghiệp Giang Huệ Văn nói thầm sau lưng nàng:

“Người làm gì mà gọi nàng đi cùng, cũng đâu phải không biết nàng là người ”vắt cổ chày ra nước” đâu, một năm bốn mùa đều mặc áo sơ mi dài tay, cứ như là mình tính cách thoát tục lắm ấy.”

Lâm Y Y cảm thấy hơi tổn thương, nhưng nàng cố gắng giả bộ không nghe thấy, tiếp tục bước đi, chính là dù có đau lòng mấy cũng không thể kêu a.

“Ta mặc áo sơ mi dài tay không phải muốn tạo tính cách thoát tục gì đó, chẳng qua loại áo này một năm bốn mùa đều có thể mặc, lại còn có thể tiết kiệm tiền. Mùa hè ở phòng điều hòa nếu lạnh chỉ cần buông tay áo, sẽ không cần khoác thêm áo khoác,mùa đông cũng chỉ cần khoác thêm áo khoác dày là đã đủ ấm.”

“Nói nhỏ thôi, nàng một thân một mình rất đáng thương nha.” Triệu Văn Triết nói.

“Nàng ăn chay, mỗi lần đi ăn cùng nàng thật phiền toái nha. Hơn nữa người cho là người ăn chay là người tốt, thế mà lần trước nhà Tiểu Hoàng xảy ra hỏa hoạn, nàng ta ngay cả một đồng cũng không góp nha.”

Nàng không phải không góp, mà là sợ góp không nhiều, sợ đồng nghiệp biết được chê cười nên không có đề tên. Lâm Y Y hò hét trong lòng, lại như trước lựa chọn không tranh cãi.

Nếu nàng ăn nói tốt một chút hoặc khả năng giao tiếp khá hơn, liệu nàng có thể cùng đồng nghiệp kết thân hay không?

Ít nhất, nàng cũng sẽ không đắc tội An Khâm Đàn, để đến bây giờ lại trở về con số không.

Lâm Y Y đi ra khỏi văn phòng, đi đến công viên thì nhận được điện thoại của Quan tử nói về chuyện An Khâm Đàn muốn nàng chuyển đi.

“An Khâm Đàn nhất định là vì ăn không no ngủ không đủ nên mới nổi giận, người thử nhẹ nhàng nói khó với hắn, biết đâu hắn sẽ không bắt người chuyển đi nữa.” Quan Hiểu Linh ở đầu kia điện thoại nói.

“Nhưng hắn thật sự rất tức giận.” Hắn chỉ cần hét lên một tiếng có thể làm nàng muốn tìm cái động nào đó chui xuống trốn a.

“Hắn tính khí thất thường, đến nhanh mà đi cũng nhanh, người thế này nhé, trước hết mua một ít bánh sừng bò thơm ngào ngạt, thêm một phần cà phê, đợi hắn tỉnh lại, ăn xong, cái gì cũng có thể giải quyết.”

“Người không qua thăm hắn sao.” Lâm Y Y trong lời nói có chút tò mò.

“Hắn cá tính kỳ quái, mới gặp ta mấy lần đã chê ta phiền, cho nên ta mới không đến giúp hắn trông nhà. Hồng hồ hắn lần này trở về cũng không nói cho ta biết, sao ta phải dẫn xác đến thăm hắn.”

Lâm Y Y vừa nghe xong chỉ cảm thấy thật bội phục Quan tử. Nàng chưa từng yêu đương hẹn hò, còn tưởng rằng những người yêu nhau thường rất muốn gặp mặt nhau chứ.

“Hắn là làm công việc gì?” Lâm Y Y đem chuyện nàng ngày hôm qua hiểu nhầm tác phẩm của hắn là cây gậy định quảng đi khiến An Khâm Đàn giận dữ nói ra.

“Hắn ở nước ngoài là một nghệ nhân điêu khắc. Hắn với những nhà thiết kế bây giờ rất khác nhau, hắn không cần máy tính, thích dùng tay vẽ bản thiết kế và có thói quen tạo mô hình trước khi chế tác tác phẩm. Chuyện người vừa nói hắn là về tác phẩm đang thí nghiệm của hắn.”

“Cho nên thanh gỗ kia sau khi hoàn thành sẽ trở nên rất quý giá?” Vấn đề nghệ thuật, nàng hoàn toàn không biết gì cả.

“Nếu là sản phẩm hắn làm ra, giá trị hắn không thể tưởng tượng a.”

Quan Hiểu Linh nói một vài giá của một số thứ, Lâm Y Y sợ tới mức thiếu chút nữa tim ngừng đập, thật may nàng đã không mang ném thanh gỗ đó đi, nếu không nàng biết lấy gì đền cho người ta đây.

“Quan tỷ, dù chuyện thế nào cũng cảm ơn người đã giúp ta tìm công việc này.” Lâm Y Y chân thành nói, thật sự rất bội phục Quan tỉ là một thư ký mà mọi chuyện đều có thể xử lý chu toàn.

“Đây là chuyện ta có thể làm, có rảnh cũng nhau ăn bữa cơm.”

“Ta mời khách!”

“Được, được.....”

Lâm Y Y cúp máy xong nhìn lên khoảng không xanh thẳm, tâm trạng bất an đến tận bây giờ mới chậm rãi bình tĩnh trở lại. Kỳ thật, xung quanh nàng vẫn có rất nhiều chuyện đáng để nàng mỉm cười.

Nàng thân thể rất khỏe mạnh, ít đau ốm, có một công việc ổn định, tay làm hàm nhai, còn có sự quan tâm của những người trong viện mồ côi, mặc dù hiện tại mọi chuyện không phải như ý nhưng cũng đã đủ tuyệt vời.

Cổ lên đi! Lâm Y Y hít sâu một hơi, không khí trong lành của công viên lan vào trong khí quản nàng, đứng thẳng dậy đi nhanh về phía trạm xe, chuẩn bị vì quyền được ở lại của mình mà cố gắng chiến đấu.

Cô lỗ cô lỗ...

An Khâm Đàn xoay người, đem mặt vùi trong gối.

Cô lỗ cô lỗ.....

Hắn một cước đá văng cái chăn bông, vịn phần hắn không muốn rời khỏi giường, có điều bất đắc dĩ cái mũi hắn đã tỉnh lại, ngửi thấy mùi thơm của bơ và cà phê.

Cô lỗ cô lỗ.

An Khâm Đàn chạy vọt vào phòng tắm, làm vệ sinh qua loa, mặc vào người một cái quần rồi lao ra khỏi phòng, đi thẳng đến phòng bếp.

Tại phòng bếp, Lâm Y Y đang do dự không biết có nên mang bánh và cà phê đến phòng cho hắn hay không, vừa quay đầu đã thấy hắn như đang lao đến.

Nàng sợ tới mức lùi sát về phía sau, một cử động nhỏ cũng không dám nhúc nhích.

“Mau mang cho ta đồ ăn.” An Khâm Đàn ngồi xuống bàn ăn. Cứ nghĩ sẽ được ăn cơm.

Lâm Y Y vội vàng đưa lên đồ ăn, lại đột nhiên phát hiện hần nửa người trên còn chưa mặc đồ, cơ bắp rần chắc lộ ra những đường cong gợi cảm, làm cho người ta không thể dời mắt.

Nàng thở dốc vì kinh ngạc, hai gò má bỗng nóng bừng, nàng cẩn thận dò xét ánh mắt hần, thấy ánh mắt hần nhìn lung tung không tập trung nhưng cũng không dám nhìn lâu.

“Những món khác đâu?” An Khâm Đàn trừng mắt nhìn chỉ thấy bốn chiếc bánh sừng bò, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy món chính đâu.

“Không đủ sao?” Nàng ăn hai cái đã không thể ăn cơm vì no rồi a.

“Không bỏ dính răng, Thịt đâu? Trứng đâu? Chân giò hun khói đâu?” hần cắn hai miếng đã giải quyết gần nửa cái bánh, uống một ngụm cà phê rồi nói.

“Những thứ ấy đều không có.” nàng nhỏ giọng nói.

An Khâm Đàn mắt nổi hung quang, hận nhất là được ăn nhưng không được ăn no, lập tức chỉ vào tủ lạnh lớn tiếng hỏi: “Có biết nấu cơm hay không?”

“Biết!”

“Vậy còn không mau đi làm đồ ăn.”

Lâm Y Y nghe thấy lệnh lập tức vọt đến tủ lạnh tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn

Nước trong nồi sôi, cà rốt cùng dưa chuột cắt nhỏ được cho vào, thêm một chút rau, nước tương cùng gia vị đã có ngay một chén nước sốt khai vị.

“Nhanh lên một chút.” An Khâm Đàn bắt đầu uống chén cà phê thứ hai.

Lâm Y Y đưa lên một chiếc mâm có một bát canh.

“Đây là cái gì?” An Khâm Đàn trừng mắt nhìn đối thủ một mắt một còn – cà rốt.

“Cà rốt. Có vô số chất dinh dưỡng trong đó nha.” nàng thành thật trả lời.

“Đây là đồ ăn cho thỏ à. Không đúng, con thỏ thích ăn nhất là cỏ, không phải cà rốt, mấy cái này chỉ có trong phim hoạt hình thôi. Ta mới là không ăn loại thức ăn mà ngay cả con thỏ cũng không ăn. Thịt đâu? Cá đâu? Mấy con vật có sinh mệnh đâu?” hấn mặt lạnh, giọng điệu mất hứng nói.

“Ta ăn chay.” Cho nên tủ lạnh sẽ không có thịt động vật.

“Ai quan tâm người chỉ ăn hoa quả, ta muốn ăn thịt, người cho là ta với người giống nhau đều là con thỏ ăn cỏ sao?”

Hấn mất hứng mở lớn miệng hét lên, Lâm Y Y lúc này mới nhìn rõ ràng răng nanh của hấn, hoàn toàn phù hợp để ăn thịt động vật nha.

“Ta ngày mai mua ”thi thể“....à mua thịt về.” nàng rất nhanh liếc hấn một cái, hy vọng hấn không nghe thấy nàng nói sai.

“Đúng, mua một ít ”thi thể” về, loại còn mới và ngon ấy.” Hấn lơ đãng nói, sau đó cầm lấy cái thìa chọc chọc mấy miếng cà rốt: “Đúng rồi, mai sao có thể, người sao còn ở lại đây được, ta chẳng phải đã bảo người dọn ra khách sạn ở rồi sao?”

“Ta sợ người bị đói bụng.” Nàng dùng chiêu mà Quan tỷ khi nãy dạy nàng.

An Khâm Đàn nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ hòa hoãn một chút, cúi đầu ăn một miếng.

Thật ngoài sức tưởng tượng nha, hấn ăn thêm một miếng thứ hai, miếng thứ ba, sai đó có bao nhiêu đem ăn sạch.

“Tuy rằng chưa nhìn rõ nhưng ta cũng phải nói cho người biết, tác phẩm của ta có tên là ”Phá Đồng Lạn Thiết.” An Khâm Đàn thành thật nói.

“Ta thật sự thiếu khả năng cảm nhận nghệ thuật, nhưng ta thật sự thích nơi này a.” nàng vội vàng nói.

“Người thích cái gì ở nơi này?” nghĩ đến mùi vị không tồi của món ăn nàng nấu hấn lại cho nàng một cơ hội.

“Nơi này tràn đầy cảm giác cuộc sống.”

“Là...” Hấn nhún vai, ung dung nhìn nàng: “Là phòng ở có nhiều Quý Hồn, bạn bè là linh hồn nhiều, quả thật có nhiều sinh lực, người nếu ”bất tự” con thỏ ta khuyên người không nên tiếp tục ở lại nơi đây.”

Lâm Y Y vừa nghe liền rung mình. Nhìn quanh trái phải đều cảm thấy nơi đây thật an toàn, ít nhất với nàng trước mắt là một nam nhân có hàm răng trắng không có gì không an toàn.

“Nơi này ban ngày tràn ngập ánh mặt trời, các gian phòng đều ấm áp dễ chịu, thật không thể có cảnh tượng như người vừa nói.” Nàng nói.

“Cho dù không có hiện tượng như thế, phòng ở đã cũ nhiều tro bụi, nhìn cao nhìn thấp, chỉ cần tùy tiện dậm mạnh chân là có thể phá sập cả sàn....loại nơi ở này....”

“Người không cần nói bậy.” Lâm Y Y bật thốt lên nói.

“Hiện tại người có biết tối hôm qua khi người định ném đi tác phẩm của ta, cảm giác của ta khi ấy thế nào không?” An Khâm Đàn khoanh hai tay trước ngực, ung dung nói.

“Biết, Cảm giác tác phẩm của người bị ném đi giống với cảm giác khi ta bị đuổi đi.” Nàng bình tĩnh nói.

“Chắc chắn chắc, chiều này giết người không thấy máu, bắt buộc ta phải để người ở lại đây mà.” Tiểu bạch thỏ tiểu thư nhìn ra cũng có móng vuốt nha.

Lâm Y Y vô tội nhìn hấn, tươi cười, cũng không hiểu mình đã nói cái gì làm cho hấn vui vẻ như thế.

An Khâm Đàn uống thêm một ngụm cà phê, nhìn quanh phòng bếp, cửa sổ đặt một bồn hoa màu trắng, nhìn đến lối vào phòng bếp thấy một chiếc đèn lồng nhỏ màu đỏ mới phát hiện nàng đã biến nơi này thành nơi thật ấm áp, một nơi có người ở.

Như vậy tốt lắm. Bởi vì hấn cho tới bây giờ vẫn không thích ở khách sạn, nhưng hấn lại không rảnh đem một gian phòng một năm chỉ ở mấy lần thành nơi có cảm giác gia đình.

“Cái kia là đèn lồng cá vàng đúng không, đến đâu để mua được nó?” Hấn hỏi.

“Là ta thấy văn phòng không còn cần dùng nữa, ta lại thích nên mang về nhà treo.”

“Mấy cái rổ đựng hoa quả bằng mây tre kia nhìn cũng không tệ.” khả năng chọn trang phục của nàng quá tệ, nhưng cách bài trí của nàng cũng không tệ lắm, làm cho căn phòng này không khí mang sắc thái “Phương đông” nhưng cũng không mấy đi không khí gia đình.

“Là Quan tỷ khi đi đảoBalimua về làm quà cho ta.”

Lâm Y Y không biết hấn lúc này “bán thuốc gì trong hồ lô”. có điều hấn hỏi gì nàng cứ thành thật trả lời đi.

An Khâm Đàn nhìn nàng đan hai tay trước bụng ngoan ngoãn đứng trước mặt hắn, bộ dạng giống nàng dâu nói gì nghe vậy, trong lòng cảm thấy buồn cười, cảm thấy có một cảm giác thật mới mẻ.

“Ta lần này ở Đài Loan khoảng ba tháng, mỗi tháng hai vạn đồng, giúp ta chuẩn bị cơm các bữa, có đủ không?” hắn hỏi.

“Nhiều lắm, nếu tiền còn thừa ta sẽ trả lại cho người.” nàng vội vàng lắc đầu.

“Tiền thừa coi như là công nấu của người đi, nếu người không muốn lấy thì mang quyền cho tổ chức từ thiện đi, còn nữa, ta ăn thịt, tuyệt đối không ăn rau.” hắn nhìn đến món cà rốt lộ ra biểu tình chán ghét.

“Như vậy không tốt cho sức khỏe.”

“Người quản được ta, ta thích bị tắc mạch máu, thích bị cao huyết áp, không được sao?” hắn ngáp một cái, lưng dài lưỡi biếng, ăn uống no đủ liền muốn đi ngủ.

Hắn nhìn nàng đang thể hiện thái độ, bước đến gần nàng ” Người dám có ý kiến đối với phương pháp ăn uống của ta.”

“Không....không có...” Lâm Y Y nhìn ngực hắn tiến đến gần trong gang tấc, hoàn toàn đã quên ban đầu mình muốn nói gì.

Nàng ngừng thở, lại gần không được một mùi hương nước hoa trộn với mùi da thịt nóng bỏng, Trong đầu nàng đột nhiên nghĩ đến ba chữ “Phí lực mông”, hai má đột nhiên đỏ lên, cả người nhanh chóng lùi về sau ba bước.

Nàng chưa bao giờ ý thức được đối phương so với mình là “Khác phái”.

“Uy, người là người ngoài trái đất hay sao?” An Khâm Đàn cúi đầu nhìn nàng – nàng mở to mắt, bộ dạng ngây ngốc nhìn hắn, thật kỳ lạ.

“Ta chính là người nói chuyện rất to, giống như đang cãi nhau, người quen được thì sẽ rất tốt.” Hắn chấp tay sau lưng, dạy bảo nàng.

“Nha!” nàng ngoan ngoãn gật đầu.

“Yên tâm đi, ở cùng với ta một thời gian, ta cam đoan người nói chuyện đảm bảo bách chiến bách thắng.” An Khâm Đàn dùng sức vỗ vỗ bả vai nàng, uống hết cốc cà phê “Ta đã ăn nó, muốn đi ra ngoài thư giãn.”

Lâm Y Y nhìn thoáng qua đồng hồ – tám giờ, hắn còn muốn đi ra ngoài à?

“Người bạn nhỏ, đây mới là thời gian bắt đầu hoạt động của người trưởng thành, hiểu không?” hần buồn cười vì phản ứng của nàng có gì đều hiện hết lên trên mặt.

Lâm Y Y gật gật đầu, thành thật trả lời: “Không hiểu.”

An Khâm Đan bị câu trả lời quá đơn thuần của nàng đơn thuần làm cho cười to ra tiếng.

“Thành thật là đức tính tốt, bé ngoan.” hần xoa xoa đầu nàng, môi hiện lên ý cười yếu ớt.

Lâm Y Y ngửa đầu nhìn hần đang mỉm cười, ngực bỗng nhiên đập trập một nhịp. Nàng cố sức mở to miệng hít thở, muốn cho hô hấp trở lại bình thường, nhưng càng ít sâu càng cảm thấy sắp hôn mê.

May mắn, An Khâm Đan rất nhanh liền huyết sáo rời đi.

Cho đến khi bóng hần biến mất nàng vẫn đang ôm chặt hai má nóng bừng, hơn nữa còn ngồi đến thất thần.

Tò mò quá, loại này phản ứng này rốt cuộc là vì sao lại xuất hiện?

Bởi vì theo như nhu cầu của cả hai, An Khâm Đan cùng Lâm Y Y này hai người “Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược” cứ như vậy ở chung.

Một tháng đi qua...

Nàng mặt trời mọc mà mệt, mặt trời lặn mà tức.

Tiêu chuẩn sống của hần là con cú, thời điểm hần về nhà cũng là thời điểm nàng rời giường tập thể dục buổi sáng.

Tình trạng thường xuyên xuất hiện chính là: hần làm việc đến hùng đông, sau khi tắm rửa liền đi tới đòi nàng bữa sáng.

Khi đó cũng là thời gian bình thường nàng đang âu yếm tưới nước và “tâm sự” cùng đám cây ăn quả.

“Ta muốn ăn sáng.” Sáng sớm, An Khâm Đan lay lay bả vai nàng, trông mắt chỉ có thể miễn cưỡng mở một ra một chút khe hở.

“Trước hết hãy mặc đồ lại đã.” Nàng nhìn không chớp mắt đám cây ăn quả, nàng “Sắp” quen với kiểu ăn mặc “áo rách, quần manh” của hần vào buổi sáng.

“Để thế này tự nhiên hơn. hơn nữa ta có mặc quần nha.” hấn há cái miệng thơm hương bạc hà, ngáp một cái.

“Nhưng người làm ta cảm thấy không tự nhiên.” Nàng đưa tay hái xuống những chiếc lá khô héo, đồng thời dùng khăn lau đi những bụi bẩn còn vương trên lá.

“Có gì mà không tự nhiên? cơ thể ta tuy rắn chắc nhưng không thô thiển, nổi rõ hình khối nhưng không tạo cảm giác khó chịu, người cứ nhìn ta thế này đảm bảo mắt chọn nam nhân nhất định tăng lên mấy cấp, ít nhất nhìn cũng khá hơn là người mặc độ bình thường a.” Hấn không khách khí nói.

Lâm Y Y cắn môi dưới, giả bộ vô tình nói: “Quần áo công dụng chính là để giữ ấm a.”

“Chỉ có người nguyên thủy mới nói quần áo dùng để giữ ấm, quần áo cũng giống bộ mặt của một người, người cả ngày chỉ mặc áo sơ mi trắng như bà lão bán hàng ăn, không có gì thú vị đến bản thân cũng không động tâm, hỏi xem ai sẽ vì người mà động tâm a.” hấn đánh giá nàng, nhin không được đi đến trước mặt nàng lắc đầu thở dài.

“Nhìn người xem, mi thanh tú mực, khuôn mặt nhỏ nhắn như bàn tay, làn da trắng nõn, nếu chỉ nhìn những thứ này mà không nhìn đến kiểu tóc góc ghech của người, người quả thật cũng là một tiểu mỹ nhân.....” ngón tay thon dài của hấn kều kều khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, càng nhìn càng thấy giống một viên thuốc bằng ngọc, thật mềm mại, ăn chắc sẽ rất ngon...

An Khâm Đan nuốt nước miếng, hấn nghĩ chắc hấn mình đang rất đói bụng.

Lâm Y Y bị hấn dùng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống mình nhìn thẳng vào, hai đầu gối bắt đầu nhũn ra, trái tim bé nhỏ bắt đầu đập loạn nhịp.

Cái cảm giác không thể thở nội lại đến nữa rồi, hấn thật sự khiến nàng luôn khẩn trương.

“Ta cho rằng ngoại hình không phải là vấn đề quan trọng.” nàng gạt tay hấn ra, vội vàng lùi về phía sai vài bước.

“Không quan trọng mới lạ đấy! Tác phẩm nghệ thuật nào bị đánh giá theo một tiêu chuẩn nào đấy, nhưng nếu ta không phải là ta thì có khả năng đã bị giới truyền thống một chiều đánh bay rồi”.ánh mắt hấn chạm đến khuôn mặt nhỏ của nàng, thấy má nàng hồng lên muôn phần xinh đẹp hấn chỉ muốn “cắn” một cái.

“Người không sợ người khác đem tiêu chuẩn bên ngoài đánh giá mình sao?” nàng cố gắng trấn tĩnh khi nhìn thấy thái độ như muốn mang nàng nuốt vào trong bụng a.

“Ta luôn rất tự tin vào năng lực của mình, hơn nữa bề ngoài còn có thể giúp ta nhìn chuyên nghiệp hơn có gì phải lo?” An Khâm Đan bụng kều một tiếng, hấn khẽ nhíu mày rậm, kéo tay nàng đi vào trong nhà: “Ta muốn ăn bữa sáng.”

“Ta có thể tự đi được.” nơi cánh tay bị bàn tay hắn chạm vào thật nóng.

“Ta cứ thích kéo ngươi như thế đấy.” hắn quay đầu lại cười với nàng, khê thả tay nàng ra.

Ngươi là bạn trai của Quan tỷ mà!

Lâm Y Y nhìn theo bóng dáng hắn, lời nói chưa kịp nói ra nàng liền nhớ Quan tỷ có dặn, hắn không thích có người nhắc đến chuyện tình cảm riêng tư của hắn, đành phải nuốt vào.

Người này không “câu nệ tiểu tiết”, cá tính thật giống một cậu nhóc. giống như chuyện kéo tay này, cũng chỉ là chuyện bình thường với hắn, nàng nếu như có ý nghĩ kỳ lạ khả năng còn bị hắn cười cho, sẽ vô cùng xấu hổ nha.

Hai người vừa đi đến phòng bếp nàng nhanh chóng vọt đến bên tủ lạnh, mang ra thịt cho vào lò vi ba để đã đông, sau đó ấn nút ở máy pha cà phê, cho bánh mì vào máy nướng bánh, đánh tan hai quả trứng để rán, sau đó nhanh chóng mang rót thêm một ly sữa. Cũng bởi lúc trước hay chuẩn bị đồ ăn sáng cho mấy nhóc ở cô nhi viện nên nàng đã luyện được thân thể vô cùng điêu luyện và nhanh nhẹn.

Đưa lên món trứng cuộn, nàng chỉ dám đưa mắt nhìn trộm hắn một cái, tránh cho trái tim nhỏ bé tiếp tục đập loạn nhịp.

Nàng xoay người, mang thịt đưa vào trong nồi, một giọng nói rất nhỏ của ai đó khiến nàng càng khẩn trương hơn, bộ dạng như có địch đuổi phía sau.

“Đã nấu lâu như vậy rồi mà sao ngươi vẫn sợ hãi như thế?” An Khâm Đàn tiến đến bên cạnh nàng, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Hắn như thế nào lại thích dán sát vào người khác như thế chứ? Lâm Y Y khê dịch từng bước ra xa hắn, nàng dùng chiếc đĩa gấp thịt ra, đặt lên một phần cơm rồi nhanh chóng mang ra bàn cho hắn.

“Ta trước đến nay không ăn thịt, cứ nghĩ đến chuyện cổ tích, nghĩ đến những động vật nhỏ bé đáng yêu kia sẽ bị ta ăn vào bụng, ta thật không có cách nào quen được.” nàng nói.

“Người bình thường chẳng ai nghĩ như ngươi cả.” An Khâm Đàn vẫn tiếp tục ăn món thịt của hắn, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

“Ta trước đây có nuôi một con chó nhỏ....” Nàng đưa bánh mì lên, do dự nhìn hắn.

“Mời cứ nói tự nhiên, không cần lo lắng ta sẽ vì nghe thấy mà thèm ăn đâu.” Hắn ăn xong phần thịt trên đĩa, tiến đến bên đĩa bánh mì.

“Mùa đông năm ấy, tiểu Hoàng bị đi lạc ta tìm khắp nơi cũng không thấy, sau vài người quen có nói cho ta biết, bọn họ đã ăn tiểu Hoàng của ta, ta thật không hiểu, động vật hay thực vật có gì khác chứ, đều cần được chăm sóc, động vật cũng có tình cảm như con người. cho nên ta sẽ không ăn chúng nó, sao lại có thể ăn tâm thoải mái như thế chứ? Ta thật sự không hiểu.” nàng lắc đầu, thật sự đến bây giờ nàng cũng không thể hiểu được.

“Thực vật cũng có sinh mệnh đó.” hắn không phục nói.

“Ta cảm thấy thực vật không giống như thế, là trời sinh ra, không giống động vật, động vật có sự sợ hãi khi bị giết.”

“Nhân loại vì cuộc sống nên mới ăn uống, căn bản không nghĩ nhiều như vậy.” An Khâm Đàn khuôn mặt nhỏ nhắn đang lộ ra vẻ nghiêm trang của nàng, hắn bật cười nói: ” người thật đơn giản như tên của người vậy, gặp phải trường hợp này có nói cũng không hiệu quả.”

“Ta....” Nàng chớp mắt, cũng không rõ vì sao ở trước mặt hắn “không đánh mà khai”: “Cũng bởi bình thường không có người nghe ta nói.”

“Bởi vì cách ăn mặc cũ kỹ của người, người bình thường mới nhìn thấy người đã không muốn nói chuyện với người rồi.” An Khâm Đàn nhìn nàng cả trăm ngày cũng chỉ mặc áo sơ mi trắng, lại lắc đầu thở dài.

“Nhưng người vừa rồi nói chuyện với ta rất nhiều mà.”

“Ta không phải người bình thường.” Hắn nhếch môi cười, đem món ăn trên đĩa một lần giải quyết hết: “Ta có thể ăn thêm trứng không?”

“Người đã ăn hai quả rồi mà.”

“Công việc của ta hao tổn rất nhiều năng lượng....” An Khâm Đàn chưa nói xong đã thấy hoa quả được đưa lên trước mặt hắn.

“Đủ đủ nhiều dinh dưỡng nhưng lượng calo không cao, có thể giúp tiêu hóa tốt. Táo cũng có thể giúp bài trừ những chất độc trong cơ thể, tăng sự miễn dịch, dâu tây có nhiều vitamin C,rất tốt cho dạ dày.” nàng hưng phấn giải thích các công dụng của các loại hoa quả, hi vọng hôm nay có thể thuyết phục thành công.

“Ta uống vitamin là được rồi.” Hắn cười nhạt nói.

“Táo hương vị rất thanh mát, dâu tây cũng tốt lắm, vừa hái xuống nên ăn rất ngon, người chỉ cần lấy đĩa xiên vào ăn....” Lâm Y Y xiên một miếng táo, đưa đến tay hắn.

“Sao phải kiên trì như vậy.” Hắn khẽ nhếch miệng cười, miễn cưỡng cầm lấy miếng táo.

Ăn, hương vị không tệ. Hắn cắn...cắn...cắn, nuốt vào bụng, lại ăn đến một miếng đu đủ, mùi vị này đã lâu rồi hắn không cảm nhận được, đã rất lâu rồi...bà ngoại của hắn thường làm sinh tố đu đủ cho hắn.

“Dâu tây ăn cùng với sữa đặc.” nàng đưa ra một phần sữa đặc, mỉm cười nhìn hắn.

Hắn mang dâu tây lăn qua sữa đặc một vòng, bỏ vào trong miệng, ánh mắt lập tức sáng lên: “Cái này ăn cũng ngon, ta còn nghĩ dâu tây chỉ hợp với sâm banh.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Lâm Y Y, nàng vui vẻ nhìn hắn thật ôn nhu, nụ cười thật đáng yêu, bộ ngọt ngào như miếng dâu tây hắn vừa nuốt xuống vậy. thật mới mẻ và ngon miệng.

“Hiện tại người đã biết hoa quả ngon thế nào đi.” Lâm Y Y vui vẻ cười híp mắt, như đã tìm được tri âm: “Người vì sao trước kia không chịu ăn hoa quả.”

“Gọt vỏ phiền toái lắm.” An Khâm Đàn từng miếng từng miếng cho dâu tây vào miệng, ăn không ngừng, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Quái,sao lúc này nước bọt trong miệng hắn lại nhiều thế này chứ, hàm răng ngứa ngáy, thật muốn cắn cái gì đó là sao? Trước mặt cũng đâu có gì khơi gợi cảm hứng “Ẩm thực” của hắn đâu.

“Người a..... thật sự là một đứa trẻ quá được yêu thương.” Nàng lắc đầu, vừa buồn cười, vừa tức giận liếc hắn một cái. Theo hoàn cảnh lớn lên của hắn, tự tin của hắn chính là gấp đôi người thường, điểm ấy của hắn đúng là đã được kiểm chứng.

“Bởi có rất nhiều người muốn làm hư ta.” An Khâm Đàn đôi mắt thâm trầm khóa chặt nàng, có chút dăm chiêu.

“Cái kia... cái kia.... Ta không có chiều chuộng người.....là ta lấy tiền của người.....là ta nên quan tâm đến các bữa ăn của người...” Nàng bối rối hạ ánh mắt, không tự giác lắp bắp nói.

“Đồ ngốc, cho dù có được trả tiền đi nữa thì cũng có người dụng tâm có người không. ” An Khâm Đàn đi đến trước mặt nàng, khẽ kêu cằm nàng, mở to mắt nhìn nàng cười: “Đúng không?”

“Ta đã nhận tiền sẽ làm việc thật tốt.” nơi bị hắn chạm vào dấy lên một trận nóng bỏng.

“Cho nên chỉ cần ai đó đưa cho người hai vạn đồng, người liền giúp hắn chuẩn bị một bàn đầy hoa quả, còn cười thân thiết thế này ư?” An Khâm Đàn nghiêng răng nghiêng lợi nói, một cảm giác khó chịu nổi lên trong lòng hắn.

Nhìn cô ngốc này mỗi ngày giúp hắn chuẩn bị bữa ăn bộ dạng rất thích thú khiến hắn còn tưởng hắn có điểm đặc biệt, cho nên hắn đối với nàng cũng có phần đặc biệt “Nói năng nhẹ nhàng.”!

Lâm Y Y trong đầu trống rỗng bởi nàng thật sự không thể trả lời vấn đề này.

Hắn là bạn trai của Quan tử nha, nàng không thể đối xử đặc biệt với hắn, nhưng cũng không thể không quan tâm hắn.

Ring ring ring.....

“Ta.. ta có điện thoại.” Nàng thở phào như phát hiện “đắc cứu thế”, nhanh chóng đi đến phía điện thoại của nàng.

An Khâm Đàn trừng mắt nhìn bóng dáng nàng lui dần về góc, tâm tình trở nên cực kỳ tồi tệ, đành lấy việc cẩn thận mạnh vào những miếng hoa quả vô tội kia làm nơi phát tiết phần nộ.

Ăn nhiều quá lại thấy nghiện, đành phải tự mình đến bên tủ lạnh lấy ra ăn, vẻ mặt không thoải mái đợi nàng nói chuyện điện thoại xong.

“Người không thể vì kinh doanh tạm thời không tốt mà như thế.” Lâm Y Y lúc này đã quên mất trong nhà còn có người, nàng tức giận dậm chân khi nghe tin tức truyền đến từ đầu kia điện thoại.

“Ta biết nếu nhượng lại có thể thu lại được ít tiền, nhưng người mới chỉ mở ra được hai tháng, căn bản còn chưa thử cố gắng đã muốn buông xuôi, nếu không kiên trì như vậy lúc trước không nên vì một phút bốc đồng mà làm nên chuyện này.”

An Khâm Đàn ở phía sau nghe được nàng nói chuyện, ghen hòng nhìn nàng trân trối, hắn căn bản chưa bao giờ nghĩ tiểu bạch thỏ có thể như vậy đi giáo huấn người khác, hơn nữa khí thế đủ khiến người ta lạnh rui người.

“Tiền tài đối với người là vật ngoài thân, nhưng ta thì rất có áp lực.....ta không phải ngân hàng của người.....số tiền ấy nếu ta tiết kiệm sẽ tiêu được trong bao lâu, tiền ấy nếu dành cho bọn trẻ ở cô nhi viện....” Lâm Y Y nắm chặt tay, ghen ngào nói không nên lời.

An Khâm Đàn đi đến trước mặt nàng, tay đưa cho nàng giấy ăn, trực tiếp cướp lấy điện thoại.

“Có bản lĩnh hãy tự mình giải quyết, đừng có gọi tới kêu ca với nàng.” Nói xong hắn cúp máy.

Lâm Y Y cầm lấy khăn giấy, ngơ ngác nhìn hắn.

“Đã xong, không cần cảm ơn ta.” An Khâm Đàn cười cười nhìn nàng, không một chút khiếm tốn tranh công cùng nàng.

“Người sao phải nói thẳng ra như vậy? Như vậy có thể làm tổn thương đến hần.” Nàng giăng lại điện thoại, gấp gấp muốn nhấn số gọi lại.

“Ha! Loại người này mà không kiên quyết có giải quyết được không.” hần trợn trừng mắt, đoạt lấy điện thoại, giọng như sư tử rống lên: “Loại người yếu đuối dễ buông xuôi như thế sao có thể sống trong xã hội bây giờ? Người có thể chăm lo cho hần cả đời sao? Người có thể cung cấp tiền cho hần cả đời sao?”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng mà gì cả. người nếu không kiên quyết hần cả đời cũng không có thể đứng đây đâu.” An Khâm Đan túm chặt bả vai của nàng lớn tiếng nói: “Không cần đem gánh nặng của người khác đặt lên mình! Người đã làm cho hần nhiều rồi, có biết không?”

Lâm Y Y nhìn trên mặt hần toát lên sự nghiêm nghị, nhìn thấy hần vì nàng suy nghĩ, ánh mắt của nàng không cách nào rời khỏi khuôn mặt cương nghị này, tim nàng không thể khống chế lại đập nhanh hơn, lỗ tai cũng bắt đầu đỏ ửng lên.

Nàng..... Có phải đã thích hần rồi hay không?

Hần là bạn trai của Quan tử nha, nàng làm sao có thể có loại ý nghĩ này trong đầu chứ! Lâm Y Y sắc mặt từ đỏ hồng lại chuyển sang trắng xanh, dùng sức cắn môi, cố gắng làm cho đầu mình trở nên trống rỗng.

“Người có hiểu những gì ta nói không thế?” An Khâm Đan bản tính nóng nảy, “hũ nút” kia không gạt đầu khiến hần lo lắng.

“Hiểu!” Nàng gạt đầu, ánh mắt chỉ dám nhìn ở bờ vai hần.

“Ngoan!” Hần vỗ vỗ đầu nàng, cảm thấy ưng ý với câu trả lời của nàng, xoay người muốn trở về phòng, đi được hai bước đột nhiên quay đầu lại nói: “Đúng rồi, người giúp ta gọi điện cho Tiểu Quan, nói buổi chiều nàng tới đón ta.”

“Người vì sao không tự mình gọi đi?”

“Ta muốn đi ngủ, mà nàng ta đảm bảo giờ này cũng đang ngủ, thời gian này mà rời khỏi giường chắc chỉ có người ”yêu động vật” như người thôi.” Hần hướng phía nàng làm mặt quỷ.

Lâm Y Y ngoài một chút cười khổ, nghĩ đến ý nghĩ ban nãy thật muốn đá ngay ra khỏi đầu.

Nhìn xem, hần thật sự rất quan tâm Quan tử, vì thương nàng nên không muốn phá giấc ngủ của nàng, cho nên, nàng tuyệt đối không thể động tâm, ngay cả nghĩ cũng không được phép nghĩ, nàng chỉ có thể đem hần trở thành.....

Anh trai để đối xử thôi.....!

“Chờ một chút, ta đã quên mất phải uống Yakult.” An Khâm Đàn lập tức xoay người bước về phía nhà bếp.

Nhưng lại thấy nàng đứng như tượng đá trước cửa phòng bếp, hai mắt nhìn hẩn đăm đăm.

“Người sao lại ngăn người nhìn ta? Đột nhiên phát hiện ra ta rất có khí chất nam nhi, rất có sức quyến rũ vô cùng sao?” Hẩn cười tà tà. một tay chống vào thắt lưng, bày ra bộ dáng giống người mẫu trên bìa tạp chí Pose.

“Tất nhiên...không phải.” Nàng vội vàng phủ nhận, xoay người đi đến tủ lạnh giúp hẩn lấy Yakult rồi nhét vào lòng hẩn.

“Nếu không phải sao người đỏ mặt?” Mặt nàng đỏ khiến người ta liên tưởng nhiều thứ.

An Khâm Đàn đi từng bước về phía trước, không cầm Yakult, tay trái trực tiếp đẩy nàng dính sát vào tủ lạnh, ngăn không cho nàng chạy, không muốn cho nàng dễ dàng rời khỏi phòng.

Trời biết, hẩn thật sự còn muốn cắn nàng một cái.....

“Ta... không biết...” Nàng càng nói càng nhỏ, ánh mắt dán chặt xuống sàn nhà: “Có lẽ do thời tiết nóng quá...”

Hẩn cúi đầu nhìn nàng bé nhỏ đang gần như bị dán trong ngực hẩn, thanh âm ôn nhu tà mị vang lên: “Không phải bởi vì ta.....?”

“Ta thề, ta thề với trời, ta chỉ nghĩ người là anh trai ta thôi a.” Nếu không nàng chắc sẽ làm tổn thương chính mình mất.

“Anh trai!” An Khâm Đàn biểu tình vặn vẹo, khóe miệng run run, có chút xem thường nói: “Làm ơn, Người không cần xem ta thành anh trai, anh trai nghe thật nhàm chán, không bằng người cứ xem ta là ”Đại sói hoang” ta còn cảm thấy có chút xứng với ta.”

Hẩn mở Yakult, một hơi hết sạch.

Lâm Y Y nhìn “đại sói hoang” uống xong Yakult, khuôn mặt lộ ra cảm giác mỹ mãn khiến nàng bật cười.

Hẩn đột nhiên nở một nụ cười tươi, nụ cười kia thật ôn nhu.

An Khâm Đàn nhìn không chớp mắt, máu trong người bắt đầu sôi trào, nơi nào đó trên người hắn đột nhiên phản ứng.

Hắn lập tức nhú mày, thở dài một hơi, cưỡng chế bản thân đè nén dục vọng trong lòng. Hắn thừa nhận, buổi sáng hắn thật “Tinh lực tràn đầy”, nhưng đối tượng thật không nên là một tiểu bạch thỏ nha.

Hắn dáng người hoàn hảo, thướt tha nhiều vẻ, thân hình gọi cảm. Nói đến tiểu bạch thỏ ngây thơ quá độ kia, hắn nghĩ chỉ cần hắn chạm vào tay nàng thôi nàng đã muốn đi chuẩn bị lễ phục kết hôn cũng nên.

An Khâm Đàn mới chỉ nghĩ đến hôn nhân, gia đình, trẻ nhỏ nhiệt huyết mới nổi lên nhất thời xẹp xuống.

“Tiểu bạch thỏ, ta đi ngủ đây.” Hắn quyết định vẫn là đi ngủ, gặp “yêu cơ” vẫn tốt hơn.

“Ngủ ngon....” Lâm Y Y híp mắt khẽ cười: “Người mau đi ngủ cho ngon đi.”

An Khâm Đàn lại liếc mắt nhìn nàng một cái, xoay người đi nhanh về phòng, ngã lên giường liền lăn ra ngủ.

Không nghĩ tới....

Trong mộng của hắn hôm ấy tất cả đều là hình ảnh về nụ cười của nàng khiến hắn sợ đến mức mới chỉ ngủ vài tiếng đã phải bật dậy chui ngay vào phòng tắm tắm nước lạnh. Tối hôm ấy hắn đi thẳng đến quán ăn đêm tìm đám bạn gái của hắn vui vẻ suốt đêm, cho đến khi hắn cảm thấy bản thân vẫn là người ham mê lạc thú, đã tính vẫn không mất đi hắn mới yên tâm trở về nhà.

Hắn không phải loại nam nhân vì một nhánh cây nhỏ mà bỏ cả một rừng cây lớn phía trước. Hắn chưa từng tạo bất cứ ngoại lệ nào cho bất kỳ nữ nhân nào, giờ đây cũng không thể vì một tiểu bạch thỏ mà thay đổi.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Y Y cá tính rất thành thật, một khi đã nhận định đối phương sẽ ở vị trí nào trong lòng thì sẽ rất khó thay đổi.

Cho nên ngay sau khi nàng quyết định đem An Khâm Đàn coi thành “anh trai”, tuy rằng vẫn có đôi khi cảm giác tim đập chân run xuất hiện nhưng đa số nàng đều đã khống chế được mình rất tốt.

Nhìn qua An Khâm Đàn, ngoài nội tiết tố nam tính quá thừa thãi kia thì hắn cũng là người tốt. Tuy hắn nói chuyện luôn lớn giọng nhưng tuyệt nhiên không lợi dụng chiếm tiện nghi, không phải loại coi thịt người như thức ăn, hắn cùng lắm chỉ xem thịt như là “châu báu” thôi.

Chính là, ấn tượng của nàng đối với An Khâm Đàn càng lúc càng tốt, khiến nàng nhịn không được mà nghĩ đến, hẳn sẽ rất nhanh trở về Mỹ, khi đó không biết tâm tình của nàng sẽ thế nào nữa.

Thật không biết Quan tỷ làm sao có thể vượt qua khoảng thời gian chia xa dài đến thế?

Dù sao, An Khâm Đàn thật đúng là người làm người ta khó có thể quên được.....Là người tốt a!

Tựa như buổi sáng hôm nay, nàng xem báo thấy có tin viện mồ côi vì không thể có đủ kinh phí hoạt động mà có thể bị đóng cửa khiến nàng xúc động nước mắt muốn rơi ra, không cẩn thận bị hắt nhìn thấy, hắt lập tức kêu lên, hẳn nói hẳn có tiền sẽ cho tiền, cần giúp sức hẳn sẽ giúp sức, hẳn nói hùng hồn cho đến khi nàng hết khóc, mỉm cười lại mới thôi.

“Y Y, Sao lại ngăn người ra như thế?”

Giữa giờ nghỉ trưa, đồng nghiệp ngồi bên cạnh Lâm Y Y – Triệu Văn Triết tò mò hô một tiếng đánh thức sự trầm tư của nàng.

“Không có.” Lâm Y Y vội vàng lắc đầu, đồng thời mang ra một hộp đầy hoa quả mời hẳn.

“Người quả thật rất cẩn thận nha, ngay cả hoa quả cũng cắt thành nhỏ như vậy.” Triệu Văn Triết vừa ăn vừa khen ngợi nàng, khuôn mặt mang theo nụ cười tươi: “Ai được làm bạn trai của người, hẳn sẽ là người vô cùng hạnh phúc nha.”

“Nhưng không có ai nha,ta thật rất buồn.” nàng nhẹ giọng nói.

“Người buổi tối thường làm....?”

“Tiểu Triết, chúng ta buổi tối không phải sẽ đi xem phim kinh dị hay sao? mau qua đây bàn bạc chút đi.” Giang Huệ Văn chạy đến bên Triệu Văn Triết kéo cánh tay hẳn.

“Nha!” Triệu Văn Triết nhìn Lâm Y Y cười khỏ nói với nàng: “Chúng ta tối nay lại tán gẫu.”

Lâm Y Y gật đầu, lễ phép nhìn Giang Huệ Văn cười, không ngờ đối phương lại đáp lại nàng bằng một ánh mắt vô cùng đặc ý.

Nàng khó hiểu nuốt xuống miếng cơm rang cuối cùng thì điện thoại trên bàn đột ngột đổ chuông. Nàng vội vàng nhắc máy, để tránh tiếng ồn nàng cố ý ghé sát xuống bàn, tránh làm ảnh hưởng đến người khác.

“Y Y!”

Lâm Y Y khẽ cắn môi dưới, nàng vẫn biết mình trốn không thoát. Nàng đã liên tiếp mười ngày cự tuyệt không nghe điện thoại của Ông Định Quốc, nhưng cũng không thể cả đời không liên lạc a.

Dù sao cũng là cùng nhau lớn lên như người nhà, tuy rằng hẳn còn hơn nàng những năm tuổi, nhưng nàng vẫn luôn xem hẳn như em trai để quan tâm chăm sóc, nàng không có khả năng buông tay hay mặc kệ hẳn, chỉ hi vọng sau lần này hẳn có thể có được một bài học mà thôi.

“Người không cần ngắt điện thoại của ta, ta biết ta không tốt, không chịu phấn đấu, ném đi tiền của người vô ích, làm cho người thất vọng.....” Ông Định Quốc ở đầu kia điện thoại vội vàng nói.

“Người chính là nên có kiên nhẫn một chút, làm chuyện gì cũng nên đến nơi đến chốn một chút, bởi vì thế giới này không có chuyện gì là ”một bước lên trời” cả.” Nàng lắc đầu khẽ thở dài, cảm thấy những điều An Khâm Đàn nói quả thật rất có sức thuyết phục.

“Nam nhân hôm ấy nhận điện thoại là ai?” Ông Định Quốc giọng điệu có phần khó chịu hỏi.

“Hẳn là chủ nhà của ta, là bạn trai của Quan tỷ.” Nàng không hiểu vì sao hẳn lại chất vấn nàng về chuyện ấy với thái độ như thế.

“Người sẽ không thay lòng đổi dạ chứ?”

Lâm Y Y kinh ngạc, bắt đầu bối rối – là nàng nghe lầm hay vẫn là Ông Định Quốc hiểu sai gì?

“Ta biết người sẽ không thay đổi, chúng ta ở cùng nhiều năm như vậy, không có ai có thể hiểu chúng ta như chính chúng ta...”

“Chúng ta là người nhà.” Lâm Y Y chặn lại lời của hắn, khẩn trương muốn nói rõ tâm ý của mình cho hắn hiểu.

Uông Định Quốc trầm ngâm trong chốc lát, sau đó dùng giọng điệu chắc chắn nói: “Ta biết ngươi luôn chờ ta mở lời.”

Da đầu Lâm Y Y bắt đầu run lên, nhanh cầm chắc lấy điện thoại, bối rối ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt quan tâm của Triệu Văn Triết.

Nàng rất nhanh dồn dập nói: “Chuyện này để nói sau nhé.”

“Ta nói ngắn gọn thôi, ngươi lần này nhất định phải giúp ta, bạn của ta đang cần gấp một vạn đồng để trả tiền thuê nhà.”

Còn nghĩ gọi nàng có chuyện gì? Mắt Lâm Y Y thoáng mờ mịt, lời nói của An Khâm Đan lại vang lên trong đầu nàng.

“Ngươi nếu còn giúp hắn, hắn mãi mãi cũng không thể đứng lên.”

” Không cần đem gánh nặng của người khác đặt lên mình! Ngươi đã làm cho hắn nhiều rồi, có biết không?”

“Y Y, ngươi có nghe thấy ta nói không thế? Bạn của ta đang cần một vạn đồng nha,”

“Nói hắn đi tìm bạn của hắn nhờ giúp đỡ đi, tạm biệt.” Lâm Y Y không cho hắn thời gian phản ứng, nhanh chóng cúp máy.

Nàng cự tuyệt! Cái kia... nàng thật sự đã nói “Không” Lâm Y Y thật sự đã cự tuyệt Uông Định Quốc!

Lâm Y Y ngồi bất động trầm ngâm nhìn điện thoại, toàn thân nàng đang rui lên vì kích động, nàng lúc này đang cao hứng đến mức tưởng như có thể nhảy lên vỗ tay hoan hô thật lớn, nàng thật muốn gọi điện cho An Khâm Đan, nói với hắn, nàng thật sự đã làm được

Reng...reng....reng.....

Tiếng chuông vang lên báo hiệu 1 tiếng rưỡi của giờ nghỉ trưa đã hết, nhóm đồng nghiệp người thì vươn vai, người thì đi rửa mặt cho tỉnh táo, người thì đi lấy trà.

Lâm Y Y cúi đầu thu dọn hộp cơm, trên môi vẫn mang một nụ cười vui sướng.

Ring...ring...ring.....

Tiếng điện thoại vang lên trên bàn Giang Huệ Văn, người ngồi phía bên phải Lâm Y Y.

Lâm Y Y mở máy tính, ấn mã số bí mật, bắt đầu xử lý công việc, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt quỷ dị của Giang Huệ Văn đang nhìn nàng.

Đợi cho Lâm Y Y xử lý xong công việc, Giang Huệ Văn đi đến bên cạnh Triệu Văn Triết, lớn tiếng nói: “Lâm Y Y có điện thoại nha, là bạn trai thanh mai trúc mã Uông Định Quốc gọi tới nha.”

“Ta.....ta không biết là ngươi đã có bạn trai.” Triệu Văn Triết ngẩn ra, miễn cưỡng mỉm cười nhìn Lâm Y Y.

“Hắn không phải bạn trai của ta.” nàng nhỏ giọng nói.

“Ngươi xem, Lâm Y Y này thật đúng như những gì bạn trai nàng nói, nàng thấy hắn nghèo túng liền trở mặt, hại hắn phải gọi đến máy nội bộ của công ty kêu khổ nha.” Giang Huệ Văn vội vàng nhìn Triệu Văn Triết nói.

“Không phải như thế.” Lâm Y Y lắc đầu, móng tay đã muốn bấm sâu vào lòng bàn tay nàng.

“Vậy sao ngươi không nghe điện thoại của hắn?” Giang Huệ Văn khí thế bức người hỏi.

“Bởi vì mục đích chính của hắn....chính là....” Muốn mượn tiền.

Lời nói như nghẹn lại trong cổ họng Lâm Y Y, mặc dù những người này không biết Uông Định Quốc nhưng nàng vẫn không thể nào nói những điều ảnh hưởng đến hắn.

“Không rảnh nghe người lắp bắp, mau nghe điện đi.” Giang Huệ Văn hừ lạnh một tiếng, thật lòng muốn chờ xem kịch vui.

Lâm Y Y tiếp nhận điện thoại, thanh âm run run: “Người vì sao nói lung tung như thế với đồng nghiệp của ta? Chúng ta vốn không phải loại quan hệ đó.”

“Ta không hề nói dối, chúng ta đúng là quan hệ đó.”

“Ta hiện tại phải làm việc, tối nay ta sẽ nhờ Quan tử qua cùng người nói chuyện rõ ràng, người nếu còn quấy nhiễu ta làm việc, ta sẽ coi như chúng ta không hề quen thân.” nàng muốn kiên định, nàng muốn kiên trì, không thể lại tiếp tục như trước nữa.

“Dù sao, các người đều có công việc, chỉ có ta là đồ vô dụng....”

Lâm Y Y ngắt điện thoại, cúi đầu nhắm mắt một phút, cố gắng tươi cười nhìn đồng nghiệp nói: “Thật có lỗi, đã mang phiền toái đến cho mọi người.”

“Cái kia....người kia thật là bạn trai của người?” Triệu Văn Triết khần cập hỏi.

“Chỉ là người bạn cùng lớn lên từ nhỏ.” Lâm Y Y nhẹ giọng nói.

“Quan hệ thân thiết lắm nha.” Giang Huệ Văn trừng mắt khi thấy biểu tình vui vẻ của Triệu Văn Triết, khẩu khí càng thêm âm trầm, có chút cay nghiệt.

“Ta không nói dối.” Lâm Y Y trong lòng ủy khuất, nàng không nghĩ sẽ cùng nàng ta cãi lộn.

Lúc này nếu có An Khâm Đàn ở đây thì tốt rồi, tuy hắn nói chuyện luôn to tiếng, đôi khi còn vô cớ rống lên, nhưng hắn nhất định có thể đem mọi chuyện giải thích rõ ràng minh bạch.

“Đúng vậy, là người không có nói dối, là do chúng ta hiểu lầm người.” Giang Huệ Văn châm chọc, khiêu khích nói.

Lâm Y Y không muốn cùng nàng tranh cãi, chỉ cúi đầu yên lặng sửa sang lại văn kiện, ấn nút gọi người tiếp theo muốn xử lý công vụ.

“Nàng kia nhìn bộ dạng rất thành thật, nếu ai đó cho rằng nàng ta nói dối có khi nên đi kiểm tra lại đầu óc đi.” Một giọng nói to lớn phá vỡ không gian yên tĩnh của phòng công vụ.

Lâm Y Y bỗng dừng ngẩn đầu, nhìn thấy An Khâm Đàn, thân mặc áo polo xám, ghé đầu vào quầy của nàng nói, nụ cười tỏa sáng hiện hữu trên khuôn mặt hắn.

Nàng còn đang nghĩ có lẽ mình đang hoa mắt vội chớp mắt mấy cái, cho đến khi nàng và hắn ánh mắt giao nhau nàng mới lấy lại tinh thần.

“Người tới nơi này có chuyện gì?” trong lòng nàng vô cùng kích động nhưng lại cố bày ra bộ dạng điềm tĩnh, sợ hắn nhìn ra điều khác thường nơi nàng, sợ hắn thấy nàng bị tổn thương vì bất công.

“Ta muốn làm thủ tục nhà đất nha.” An Khâm Đàn dương dương tự đắc đưa lên dãy số của mình, trợn mắt nhìn nữ nhân kia đang tối tăm mặt mũi.

“Người muốn sang tên?” Lâm Y Y kỳ quái nói.

“Ta buổi sáng không phải đã đáp ứng người ngăn việc viện mồ côi kia vị đóng cửa sao? Ta đã xem xét một chút, vừa hay phát hiện gần đây có một khu đất bỏ không, vừa vặn có thể quên góp cho họ, ta nhớ rõ Tiểu Quan nói người làm việc ở đây nên tiện thể ghé qua đây tìm người giết thời gian nha.”

Hắn nói hắn muốn quyên góp nguyên một khu đất khiến Lâm Y Y và những người có mặt ở đây nhất thời há hốc mồm vì kinh ngạc.

“Người....người như thế nào lại hảo tâm như vậy a?” Lâm Y Y bỗng nhiên đứng dậy, khuôn mặt vì kích động mà đỏ thắm.

“Bởi vì ta nhiều tiền, còn khu đất kia cũng là bỏ không, có thể làm chuyện có ích ta cảm thấy cũng không tệ.” Hắn nhún vai, đem giấy tờ đất, chứng minh nhân dân, con dấu đẩy về phía nàng.

Giang Huệ Văn lúc này lại quan tâm đến một sự kiện khác: “Các người là đang ở cùng một chỗ sao?”

“Đúng vậy.” An Khâm Đàn gật đầu.

Nhóm đồng nghiệp nghe xong liền nhỏ nhỏ nói chuyện với nhau, nội dung chỉ xoay quanh vấn đề Lâm Y Y kia thật không đơn giản, cư nhiên cùng nam nhân ở chung một chỗ.

“Ta là giúp hần quản lý nhà của a.” Lâm Y Y vội vàng thanh minh.

“Đúng vậy, còn kiêm thêm chức đầu bếp và quét dọn.” An Khâm Đàn tốt bụng bổ sung nói.

“Cô nam, quả nữ ở cùng một chỗ, ai tin được các người trong sáng.” Giang Huệ Văn đem nam nhân mặc đồ hàng hiệu, dùng túi xách LV đánh giá từ đầu đến chân.

Nam nhân này thật có khí chất, sao có thể “Bao” loại khổ rách áo ôm như Lâm Y Y? Tám phần mười là muốn chơi đùa một chút nha.

“Hần chỉ ở Đài Loan ba tháng.” Lâm Y Y nói.

“Người cuối cùng có thể giải thích hay không a! Nếu như sét đã đánh trúng thì chỉ cần ba ngày cũng làm nên chuyện thôi. Chỉ ở Đài Loan ba tháng, cái này không phải vấn đề trọng điểm.” An Khâm Đàn gõ gõ đầu ngón, hần chú ý thấy phía sau cửa kính có nam nhân kia, vẻ mặt như rất quan tâm nàng.

Trong lòng hần bỗng nhiên không thoải mái, hần trừng mắt nhìn đối phương liếc một cái, sau đó lại giống như không có chuyện gì, quay qua cười cười với Lâm Y Y.

“Người không cần càng cười càng đen tối nha.” Mặt Lâm Y Y đã đỏ lên bèn mang khuôn mặt cười cười của hần ra kêu ca.

“Ta là muốn giúp người có cái nhìn đúng đắn nha.” An Khâm Đàn xem mặt nàng hồng hồng, hốc mắt cũng có chút hồng, lập tức bày ra bộ dạng nghiêm túc tư thái: “Người bình thường nhìn thấy người bộ dáng như người tiên sử, cũng có thể biết người không thể làm nên cái chuyện quan hệ nam nữ không đứng đắn. Hơn nữa cún ta là hai người trong sạch, làm gì phải quan tâm ”Mụ la sát” nói nhảm cho mệt.”

“Người nói ai là ”Mụ la sát“?” Giang Huệ Văn vỗ bàn, nhảy vọt tới phía trước muốn cùng hần lý luận.

“Ai trong lòng có quỷ, Liền hiện lên ở trên mặt á.” An Khâm Đàn cae lông mi cũng không nhướn, không thèm nhìn đến nàng ta.

“Ai nghe nói các người cô nam quả nữ ở chung cũng sẽ nghĩ các người có vấn đề.” Giang Huệ Văn quay đầu hỏi Triệu Văn Triết cố gắng tìm kiếm đồng minh: “Đúng hay không?”

“Ta tin tưởng Y Y là cô gái tốt, sẽ không làm chuyện xằng bậy.” Triệu Văn Triết thật sự nói.

“Ha, Ngạc nhiên chưa!” An Khâm Đàn chỉ vào mặt nàng, không khách khí cười to ra tiếng.

Giang Huệ Văn mặt đã đỏ bừng, xoay người trở về. Nàng tuyệt đối sẽ khiến Lâm Y Y mất mặt!

“Người không cần làm quá lên nữa.” Lâm Y Y giật nhẹ cánh tay hần, bắt an nhìn Giang Huệ Văn liếc mắt một cái.

An Khâm Đàn giọng càng cao hơn, lớn tiếng nói: “Với cấp bậc của người vừa ra trận đã bị người ta dọa cho mặt trắng bệch, người không bị ”Mẫu bạo long” ăn luôn xem như vận khí của người tốt nha.”

Vài người đang đứng chờ không nhịn được cũng cười thành tiếng.

“Mẹ, con muốn xem ”bạo long” nha.” Một cậu bé lớn tiếng nói.

Giang Huệ Văn đem văn kiện ném mạnh lên mặt bàn, hầm hầm đi vào văn phòng.

Lâm Y Y thở dài, biết An Khâm Đàn sẽ đem chuyện này làm cho lớn lên, Giang Huệ Văn căn bản đã không thích nàng, sau này đây sẽ là lý do cho nàng ta nói động đến nàng thôi.

An Khâm Đàn cố tình huyết sáo, bày ra bộ dạng “thiên hạ thái bình” làm nàng không biết có nên tức giận với hần hay không nữa, dù sao, hần cũng vì nàng mới gây nên chuyện này.

“Người không phải muốn tới làm giấy tờ sao?” Lâm Y Y xác nhận với hân.

“Đúng vậy.” An Khâm Đàn ỷ vào thân thể cao lớn, cố ý ngả người dài trên quầy, hướng gần nàng hạ giọng nói: “Ta buổi tối thật muốn ăn sườn xào chua ngọt nha,”

Âm lượng như vậy hân là “mắt kính nam nhân” đã nghe thấy rồi đi.

“Hôm nay văn phòng có tiệc sinh nhật, ta sẽ không về ăn cơm.” nàng hạ giọng nói.

An Khâm Đàn suy sụp cúi mặt, bặm môi, lại bày ra bộ dạng thất vọng như một đứa trẻ không chiếm được món đồ chơi yêu thích.

“Vậy người mấy giờ mới về a?” hân gần đây càng lúc càng thích ở nhà, cho dù chỉ là cùng nàng tán gẫu hân cũng thật sự vui vẻ tự tại nha.

“Không biết, người có thể kêu Quan tỷ qua chơi cùng người.” Lâm Y Y cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Ta đến văn phòng liền bị dính với Tiểu Quan, cơ già khi đi làm về còn muốn tìm nàng chứ?” hân kỳ quái liếc nàng một cái.

Vậy người mỗi ngày buổi tối đều gặp ta, vì sao khi ta nói không về nhà người lại có vẻ thất vọng như thế? Chẳng lẽ ta làm sườn xào chua ngọt quả thật ngon đến thế sao?

Lâm Y Y nhìn hân, nàng nghĩ ở nơi này không tiện hỏi hân như thế đành phải nuốt lại những lời định nói, dùng việc công để che lấp việc tư: “Giấy chứng nhận của người còn chưa hoàn thiện, mời người qua bên cạnh ngồi đợi đối phương đến, lại tiếp tục làm thủ tục.”

“Bọn họ là nói hai giờ sẽ tới mà không biết vì sao giờ còn chưa thấy đến, ta muốn ở đây cùng người nói chuyện phiếm, chờ bọn họ.” Hân nhìn thấy nàng mà không thể trêu chọc nàng, răng nanh của hân thật khó chịu nha.

“Ta hiện đang trong giờ làm việc.” Lâm Y Y cảnh cáo liếc hân một cái.

Tiểu bạch thổ tiểu thư hiện tại càng lúc càng không sợ hân nha. An Khâm Đàn bị trừng mắt càng thấy thú vị: “Vậy người giúp ta giải thích một chút, ta sang tên cần những thủ tục nào, muốn thu bao nhiêu lệ phí? có cần phải đóng thuế hay không?”

Lâm Y Y nhìn hân vẻ mặt ngoan ngoãn của hân, còn có thể làm sao bây giờ? Đành phải mang ra các giấy tờ liên quan, chuẩn bị chính thức bắt đầu “giảng bài”.

“Đầu gối của người thơm quá.” An Khâm Đàn thấp giọng nói, âm thanh phẳng phất như chạm vào sợi tóc.

“Là Quan tỷ đưa cho ta.” nàng nói, không biết hân bụng dạ khó lường hay do lòng nàng có quỷ?

“Nha!” An Khâm Đàn nhìn nàng ánh mắt không di chuyển, không rõ nàng làm gì mà muốn hân nhận sai: “Sau đó thì sao? Người không phải muốn bắt đầu thao thao bất tuyệt hay sao?”

Lâm Y Y nhìn hân ánh mắt “hắc bạch phân minh”, không có một tua chốt dạ, đành phải tự an ủi mình nói, tất cả đều là do năng tưởng tượng quá nhiều, phản ứng quá nhạy cảm. Nàng hít một hơi thật sâu, bắt đầu mở miệng giúp hân giải thích các vấn đề công vụ:

“Đầu tiên, khi muốn hiến tặng thủ tục cần làm...”

Sau khi rời khỏi văn phòng của Lâm Y Y cho đến khi về đến văn phòng mình tâm tình của An Khâm Đàn cực kỳ tốt.

Hôm nay văn phòng hân có mở một hội nghị, là một hội nghị bàn về sản phẩm mới.

An Khâm Đàn thần nhiên đặt mông lên bàn, trên tay cầm mấy tờ giấy đưa qua đưa lại.

“Bản thiết kế ta đã hoàn thành, cứ như cũ truyền xuống cho mọi người, ai có ý kiến đề nghị ghi lên phía trên, sáng kiến của ta cũng chỉ có ý tham khảo. Bề ngoài và chất liệu đều không giới hạn, dùng sắt, sợi dứa, hay gỗ.... Các người thích cái gì thì cứ làm cái đó.”

Nhóm thiết kế ngồi nghiêm chỉnh, không bởi vì An Khâm Đan “vân đạm phong khinh” mà thả lỏng tâm tình. An Khâm Đan thích sự sáng tạo, chính vì thế mới cho bọn hắn cùng tham gia thiết kế, Nếu làm hỏng hay không đưa ra được ý kiến mới sẽ không có cơ hội theo học tập bên cạnh hắn, ai dám tùy tiện chứ.

An Khâm Đan là một trong số ít những người Phương Đông có được chỗ đứng vững chắc trong làng thiết kế nội thất.

“Còn nữa, ta hi vọng chân ghế có thể tháo rời ra, như vậy khi đóng gói hay vận chuyển sẽ tiện hơn. Nếu ai có thể tìm ra phương thức đóng gói tiết kiệm nhất sẽ là người tiếp theo được hoan nghênh đến thực tập tại công ty bên Mỹ.”

An Khâm Đan nhảy xuống khỏi bàn, tiếp nhận trong tay Quan Hiểu Linh những đơn đặt hàng từ phía Đài Loan, Chuẩn bị chọn vài cái để làm cho mọi người thử xem tay nghề của hắn.

Đợt họp xong cũng đã đến bữa tối. An Khâm Đan giờ có về nhà cũng không có ai để ý đến hắn, thế nên đã dặn Tiểu Quan gọi điện đến nhà hàng đặt cơm về văn phòng để làm một bữa tiệc liên hoan, kinh phí không thành vấn đề.

Không ai trong văn phòng muốn về trước, ai cũng có một mong ước đơn giản là có thể cùng An Khâm Đan nói chuyện nhiều một chút, muốn nghe hắn nói nhiều hơn về thời gian sáng tác trước đây của hắn, mong muốn có thể “hấp thụ” được một chút gì đó kinh nghiệm của hắn.

An Khâm Đan cầm trên tay đôi đũa mà Lâm Y Y đã chuẩn bị để hắn dùng mỗi khi hắn ăn cơm ở văn phòng, nhưng những câu hỏi liên tục được đặt ra khiến hắn ăn một bát canh thịt cũng không yên.

Sau ba mươi phút nhẩn nại ứng phó, hắn uống một hơi hết bát canh, ngay lập tức mở miệng “phun hỏa”.

“Dày....Ầm ỉ chết được! Ta không hề nghĩ sau khi tác phẩm của ta đoạt giải liền bị hỏi đi hỏi lại cả trăm lần, ai muốn biết thì tìm tờ báo nào có đăng tin xem đi! Còn nữa, linh cảm là từ đâu tới, du lịch thì tập trung du lịch, ăn thì phải tập trung ăn, linh cảm tự nhiên sẽ tới.”

An Khâm Đan rống xong, mọi người trong phòng liền nhanh tay gấp thức ăn. Đúng lúc ấy Quan Hiểu Linh mang cho hắn một ly nước chanh khiến sắc mặt của hắn trở nên hiền hòa hơn.

“Mọi người hãy để An tiên sinh ăn gì đó trước đã.” Quan Hiểu Linh liếc mắt nhìn mọi người.

“Đang ăn còn hỏi chuyện đông tây, không sợ không tiêu hóa nổi sao.” An Khâm Đan uống một ngụm nước chanh, miệng còn không quên lẩm bẩm.

“Mọi người cũng chỉ là do quá tò mò thôi.” Quan Hiểu Linh ôn nhu nói, làm như vô tình hỏi hắn: “Người gần đây có muốn đi đến nơi nào không?”

“Ta muốn đi chợ Thai Nam phía đông xem xem, nghe nói cơ nhiều món ngon, còn có cỗ thơm, còn có trà sữa cũng nổi tiếng.” An Khâm Đan nhắc đến đồ ăn, hắn hào hứng nói.

“Người định đi hôm nào? Có cần người dẫn đi hay không? Ta trước học trường đại học Thai Nam nha.” Quan Hiểu Linh cười nói.

“Không cần, ta thứ bảy sẽ lôi Lâm Y Y đi cùng, tên kia căn bản là một bà già ít tuổi, lúc bình thường cũng không biết gì nhưng mấy chuyện đồ ăn vặt cái nào ngon, không ngon nàng ta nắm rõ như lòng bàn tay. Lần trước nàng mang ta đến một quán trà hạnh nhân, ông chủ cùng khác đều ngồi trên mấy cái ghế nhỏ, uống trà hạnh nhân, ăn quẩy. Chắc...chắc....Thật là tuyệt không tả nổi.” Hắn hào hứng nói.

Quan Hiểu Linh đẩy gọng kính, trên môi hiện lên ý cười ảm đạm.

“Có điều thật không hoàn mỹ, cái tên kia sao lại ăn chay chứ, kêu nàng giới thiệu quán sườn nào ăn ngon nàng cũng không biết lấy một quán.” An Khâm Đan vừa ăn vừa nói, trên mặt lộ ra biểu tình không mấy hài lòng.

“Ta vốn nghĩ Y Y là người hướng nội, sẽ không cùng người lạ đi như vậy đâu.” Nếu nàng sớm biết hai người bọn họ tình cảm tốt như thế thì đã sớm tự mình đến trông nhà cho hắn rồi.

“Hương nội cái gì chứ, nàng ta căn bản là người cổ, cả ngày nói đi nói lại chuyện thực vật tốt cho sức khỏe ra sao a, mỗi ngày sáng sớm đều ra nói chuyện với cây cỏ, còn kêu hoa tập thể dục buổi sáng, mới hai mươi mấy tuổi mà đã muốn sống cuộc sống của người đã về hưu, thật không hiểu bên trong cái đầu ấy chứa cái gì nữa.” An Khâm Đàn gấp một miếng thịt cho vào miệng, cảm giác được vị “thịt”, bộ dạng hần thật tự đắc.

“Xem ra các người ở chung cũng không tệ”

“Đương nhiên, ta chưa từng nghĩ có thể thuê được một quần gia tuy là ”tiểu bạch thỏ” nhưng lại rất được việc.” An Khâm Đàn cười phá lên, càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ, hần cười đến mức ở khóe mắt đã có chút nước mắt chảy ra.

“Vậy người định ra tay với ”tiểu bạch thỏ thuần khiết” kia sao?” Một trợ lý đã làm cho hần hai năm hỏi.

An Khâm Đàn là người đào hoa số một, có điều hần chưa từng để cuộc tình nào kéo dài quá ba tháng.

“Không, con thỏ này mỗi ngày cho ta ăn no ăn no, ta ăn no nên không nghĩ đến chuyện sẽ động thủ a.”

“Sườn hầm thuốc bắc đã đến.” Một nhân viên khác cầm trên tay đồ ăn dâng lên cho hần như “tiến cống”.

“Nhanh nhanh nhanh, ta thật đang muốn ăn ngay a!” An Khâm Đàn ngồi gần lại, “đại khai sát giới” ăn một lần hết luôn hai bát.

“Món này là do Quan tỷ đặc biệt dọn dồ.”

An Khâm Đàn hướng Quan Hiểu Linh giơ ngón tay cái lên, hần cảm thấy thật mỹ mãn, mặt mày hớn hở.

“Bạn trai Y Y gần đây có đến tìm nàng không?” Quan Hiểu Linh bưng một ly trà tiên thảo ngồi đối diện hần, ẩn ý hỏi.

“Nàng có bạn trai?” An Khâm Đàn nhăn trán, đột nhiên cảm thấy sườn hình như rất dai, không thể cắn đứt ra được.

“Là cái tên gọi điện đến kêu trời kêu đất, không ý chí, không tiền đồ ấy sao? Hình như không giống. Cái kẻ chỉ biết cam chịu kia nên bỏ đi sớm một chút, nàng sẽ thanh thản sớm một chút.”

“Người thích...” Quan Hiểu Linh chưa kịp hỏi hết câu đã bị tiếng chuông điện thoại của An Khâm Đàn làm gián đoạn.

Kia lỗ loan y a kia lỗ loan kia lỗ loan y a kia lỗ loan kia lỗ loan y a kia lỗ loan...

Di động của An Khâm Đàn không ngừng vang lên tiếng chuông là một bài hát có giai điệu rất hùng dũng.

“Ai gọi thế không biết.” Nuốt xuống miếng cơm trong miệng An Khâm Đàn mới nói.

“Là Y Y” Quan Hiểu Linh cầm lấy di động, thật tự nhiên nói: “Để ta nói với nàng là người đang ăn cơm.”

“Để ta tự nói.” An Khâm Đàn nuốt nước canh, giọng nói to như bị điện giật nói: “Đột nhiên lương tâm thức tỉnh,quyết định nấu sườn xào chua ngọt cho ta ăn sao? Không cần nha, Tiểu Quan đã mua...”

An Khâm Đàn đang thao thao bất tuyệt bỗng đúng đây, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người làm sao lại khóc? Là ai khi dễ bắt nạt người?”

Trong phòng im lặng như tờ, mọi người sợ hãi nhìn nhau rồi nhìn hần đang nổi không thiếu cái gân xanh nào trên trán, bộ dạng như muốn giết người đến nơi.

“Người buổi tối một mình chạy đến đây làm gì?” An Khâm Đàn lập tức đi đến bàn làm việc, lấy túi xách, sắc mặt xanh mét đi ra ngoài: “Người chờ ta, ta sẽ đến ngay.”

“Y Y làm sao vậy?” Quan Hiểu Linh tiến đến quan tâm hỏi.

“Chỉ là con thỏ không can đảm, hiện đang đứng một mình ở trước cửa nhà tang lễ.” An Khâm Đàn tưởng tượng nàng lúc này đang vô cùng sợ hãi, nhin không được, trong lời nói có chút trách móc.

“Ta và người cùng đi đón nàng.” Quan Hiểu Linh đi theo hần hướng thẳng đến cửa văn phòng.

“Xe của ta chỉ có thể chở được hai người, người đi cùng thì nàng ngồi chỗ nào?” An Khâm Đàn kỳ quái liếc mắt nhìn nàng một cái, vẫy vẫy tay muốn nàng trở lại văn phòng: “Người trở lại cùng mọi người ăn cơm, nói chuyện phiếm, tiền cơm tất cả tính cho ta.”

An Khâm Đàn nói xong, bước nhanh đi vào thang máy.

Quan Hiểu Linh nhìn theo bóng dáng hắt, nàng có dự cảm không tốt, nàng chưa từng thấy qua An Khâm Đàn vì nữ nhân nào mà lộ ra sắc mặt lo lắng như thế.

Nàng vốn nghĩ Y Y là người hướng nội, tuyệt nhiên sẽ không làm gì gây sự chú ý của hắt, tuyệt đối sẽ không hấp dẫn An Khâm Đàn nên mới yên tâm để nàng đến ở...ai mà ngờ...

Hắt nhất định là đã xem Y Y như em gái. Nếu không nàng làm bạn hắt nhiều năm như thế, Y Y kia sao lại có thể có vị trí lớn hơn nàng trong lòng hắt được.

Quan Hiểu Linh cười tươi, xoay người bước trở lại văn phòng, lớn tiếng tuyên bố: “Các đồng nghiệp, ông chủ có chuyện đi trước, ta đây thay mặt mời mọi người một bữa, coi như là phúc lợi công ty.”

“Nha!!! Quan tỷ tuyệt vời.”

“Quan tỷ, điện thoại kia là của tiểu bạch thỏ kia sao? Bọn họ hiện tại đang yêu nhau sao?” Một nhân viên có tính bất quá nhất công ty hỏi.

Quan Hiểu Linh nhún vai, thoải mái nói: “Các người không phải không biết tính của ông chủ nha, hắt chỉ là đem nàng trở thành em gái mà thôi, mọi người đừng suy nghĩ nhiều.”

“Nói cũng đúng nha, ông chủ chúng ta cá tính thế nào chứ, nếu có ai hợp với hắt chắc chỉ có Hiểu Linh tỷ thôi nha.” Một nhân viên tên Tiểu Mỹ nói.

Quan Hiểu Linh thấy mọi người trêu, lập tức nhảy ra nói:

“Đừng nói lung tung.” Quan Hiểu Linh vỗ vỗ đầu Tiểu Mỹ, khuôn mặt lúc này mới thả lỏng hơn một chút.

Nàng tuyệt đối phải tin vào bản thân, An Khâm Đàn cùng Y Y cũng sẽ không phát sinh chuyện gì, dù sao hai người kia cá tính trái ngược như thế mà.

Trong đêm tối, đèn bên trong nhà tang lễ không thể chiếu ra ven đường, tiếng người khóc, tiếng tụng kinh vang vọng trong gió, thành thật mà nói không thể hình dung ra loại âm thanh gì, chỉ biết âm thanh này khiến người nghe lạnh run cả người.

Lâm Y Y đứng ở trước cửa nhà tang lễ, hai tay ôm lấy người, cố gắng kháng cự lại âm thanh mang theo sự lạnh lẽo đang rót vào tai nàng.

Đêm nay sau khi kết thúc tiệc liên hoan, Giang Huệ Văn đột nhiên nói muốn đưa nàng về nhà, mà nàng đang nghĩ tới chuyện muốn tìm lúc nào đó giải thích với Giang Huệ Văn về chuyện An Khâm Đàn nên đã đồng ý và lên xe.

Ai biết được nàng mới lên xe đã bị Giang Huệ Văn mắng như tát nước vào mặt, nói nàng cái gì mà tâm địa đen tối, giả bộ ngây thơ vô tội, ngoài mặt hiền lành bên trong toan tính, văn phòng nếu có quyền tiền tuyệt nhiên không thấy nàng tham gia bao giờ, đúng là loại “vắt cổ chày ra nước” mà, còn nói buổi tối nay nàng sao cứ quần lầy Triệu Văn Triết không buông a.

Giang Huệ Văn mắng nàng thật lợi hại, nàng căn bản không có cơ hội phản bác hay thanh minh.

Sau đó, Giang Huệ Văn liền đem xe dừng trước nhà tang lễ. Đuổi nàng xuống xe.

Trên đường vắng vẻ, nàng muốn đón một chiếc taxi cũng không có, vốn định đi vào bên trong nhà tang lễ hỏi thử xem họ có thường giúp khách gọi xe hay không để nhờ giúp, ai ngờ mới đi vào liền nhìn thấy di ảnh của người chết, sợ tới mức nàng ngay cả dũng khí đi ra cũng không có.

Nàng biết con người ai cũng sẽ chết, nàng cũng không muốn bất kính với người đã khuất, có điều ở đây đêm đen gió lạnh, còn có quan tài và giấy tiền bay lung tung, thật khiến nàng không thể không sợ hãi nha.....

Lâm Y Y run lên, răng bắt đầu va vào nhau, cả người co lại ngồi xổm xuống.

“Lâm Y Y! Người đang ở đâu?”

Một giọng nói to lớn khiến tim nàng nhảy dựng lên, giống như khí lực đột nhiên trở về lập tức đứng lên.

“Ta....ta ở trong này!” Lâm Y Y dùng hết toàn lực la lớn lên, vừa ngẩng đầu lên đã thấy chiếc xe thể thao màu đỏ dừng lại ở ven đường, mà An Khâm Đàn đã xuống xe chạy tới phía nàng.

Nàng chớp mũi nóng lên, nhanh chóng chạy về phía hắn.

“Người không sao chứ? Một mình sao lại đi đến nơi này?” An Khâm Đàn không nói nhiều vội đem nàng ôm vào trong lòng: “Người người lạnh sắp bằng cương thi rồi.”

“Loạn....Nói lung tung...”Lâm Y Y nhìn hắn, hai hàm răng vẫn đang đánh vào nhau.

An Khâm Đàn nhìn tiểu bạch thỏ đang run lên trong lòng hắn, nhin không được xót xa xiết chặt thêm vòng tay.

Đời mạng, tiểu bạch thỏ này khi ôm sao thấy mềm mại tuyệt vời thế chứ? Máu trong cơ thể hắn có vẻ nóng lên và chảy nhanh hơn thì phải, một cảm giác mà hắn ghét nhất hiện lên trước mắt hắn, một cảm giác với máu thật mệnh mông.

Trực giác của hắn cho hắn thấy, càng ôm nàng chặt càng thấy nàng đang run lên trong lòng hắn, làm hắn lại càng muốn ôm nàng chặt hơn muốn ủ ấm cho nàng, dùng một giọng điệu khiến hắn cũng cảm thấy buồn nôn nói: “Ngoan, không có việc gì nha.”

“Ta... vốn là muốn gọi xe.....nhưng là.... taxi trên đường không có dừng lại...” Nàng nghẹn ngào nói.

“Người nửa đêm nửa hôm đứng trước nhà tang lễ, lại còn mặc áo trắng, mặt tái nhợt, ai nhìn thấy cũng nghĩ người là quỷ, ai mà muốn dừng lại chứ.” An Khâm Đàn xem thường nói.

Lâm Y Y cười nhẹ ra tiếng, nước mắt lại đồng thời rơi xuống dưới.

“Thật xin lỗi...” Nàng nắm áo hắn nhỏ giọng nói.

“Người xin lỗi ta làm cái quỷ gì a.” Hắn lau đi nước mắt trên mặt nàng, lòng hắn bỗng cảm thấy có gì đó co rút lại, một chút đau đớn.

“Không cần ở trong này nói chuyện ma quỷ nha.” Mặt của nàng đã trắng bệch giờ càng trắng bệch thêm.

“Người nói gì? Quỷ? Nha?”

Lâm Y Y vội bịt miệng hắn, tức giận liếc hắn một cái.

An Khâm Đàn cười ra tiếng, trêu mếu đem mấy sợi tóc nàng đang phát phơ trước mặt hắn vén vào sau tai, môi hắn không tự giác áp lên trán nàng..

Lâm Y Y ngẩn ra, một dòng nước ấm rơi xuống hai má nàng. Hành động như vậy không phải rất thân mật sao?

Mũi của nàng lúc này bắt đầu ngửi thấy mùi hương xa lạ, đầy dã tính của hắn, người nàng cũng vì cảm giác da thịt như sắp chạm vào nhau mà run rẩy.

An Khâm Đàn cũng không biết sao mình lại hôn lên trán tiểu bạch thỏ kia, trong lòng hắn hiện lên cả trăm lý do không nên ôm nàng, nhưng....

Hắn hiện tại “cố” không được nhiều như vậy!

Dù sao, hắn cũng không phải là người có lý tính.

“Chúng ta về nhà thôi.” An Khâm Đàn nắm bả vai của nàng, ánh mắt “đen tối” nhìn chằm chằm vào nàng.

“Được!” Lâm Y Y ngoan ngoãn gật đầu, đứng bên cạnh thân hình nóng rực của hắn, đột nhiên nàng cảm thấy thật an toàn, không còn điều gì đáng sợ nữa

Nàng không thể có bất kỳ ý nghĩ kỳ quái nào, bởi vì nếu có bất kỳ ý nghĩ kỳ quái nào trong lòng nàng sẽ không thể để hắn cứ thế ôm nàng như lúc này nha.

Cho nên, hấn chỉ là đang bảo vệ nàng như một người anh....như một người anh....như một người anh...anh...anh trai.....Tìm kiếm với từ khoá: 28.04.2016, 23:20

Khải Ca

V.I.P of CLB Tiểu Thuyết

Ngày tham gia: 06.12.2015, 20:52

Tuổi: 99

Bài viết: 4989

Được thanks: 2276 lần

Điểm: 10.6

Re: [Hiện đại] Dụ bắt tiểu bạch thỏ - Lộ Khả Khả - Điểm: 10

OFFLINE sinh nhật diễn đàn ở HÀ NỘI - ĐÀ NẴNG - TP.HCM (Đến là có QUÀ TO)

CHƯƠNG 4

” Cái tên đem người đến đây hiện đang ở đâu?”

Vừa lên xe, An Khâm Đàn lập tức truy hỏi.

Lâm Y Y cắn môi, tâm tình lập tức xuống dốc không phanh. Nàng cúi đầu, nhỏ giọng kể lại lúc nói chuyện cùng Giang Huệ Văn ở trên xe hôm nay.

” Thì ra là thế. Nàng ta thích Triệu Văn Triết mà Triệu Văn Triết thì thích người.” An Khâm Đàn lớn giọng nói.

” Không có khả năng, hấn chỉ coi ta là đồng nghiệp.” Nàng lắc đầu, không tin lời hấn nói.

” Hấn thích người, người có mắt đều nhìn ra được. Hừ ”

” Hấn đơn thuần chỉ là đồng nghiệp nhiệt tình thôi a.”

” Nếu chỉ coi là đồng nghiệp thì đối với mỗi người đều tốt như nhau chứ, thế nhưng Triệu Văn Triết, hấn đối với người là đặc biệt tốt.” Tên kia quả thực nên đến học tập An Khâm Đàn, hấn thích một người thì nhất định sẽ làm đối phương khắc sâu ấn tượng về hấn.

Hấn quay đầu lại liếc nàng một cái, xác định ánh mắt nàng vẫn đang nhìn hấn.

” Triệu Văn Triết tuy rằng thường cùng ta nói chuyện nhưng hấn hẳn sẽ thích Giang Huệ Văn a.”

” Có phải hay không hấn muốn cùng người nhưng người lại không chịu đáp ứng.” hấn rất thích giả thiết này.

” Ta không có thói quen cùng mọi người xem phim, ăn cơm, thực sự rất tốn tiền a.”

An Khâm Đàn nhìn khuôn mặt vô tội của nàng, nhất thời tâm tư muốn bảo hộ nàng nhưng miệng lại vẫn không ngừng giáo huấn.

” Ta còn nghĩ muốn làm thiết kế là không thể không có quan hệ xã giao, không nghĩ tới người IQ còn thấp hơn ta. May mắn là người ở ngành công vụ, không phải cố gắng lên chức.” Hấn thế nào cũng phải nghĩ phương pháp giúp nàng tạo quan hệ với mọi người.

” Không quan hệ, ta có thói quen một mình a.”

” Ta không biết người lại có thói quen để người ta bỏ lại trước nhà tang lễ đấy.” An Khâm Đàn không khách khí nói.

Lâm Y Y co rúm người lại, nhanh chóng kéo áo khoác che chở cho mình.

An Khâm Đàn nhìn nàng, trong lòng hiện lên chút không vui, miệng lại càng được thể nói.

” Ta mặc kệ Giang Huệ Văn đem người vứt ở nơi nào, có phải hay không bởi vì ghen tị, nhưng là “bằng dày ba thước”. Người vừa nói qua lúc trước vì sợ quỳên quá ít tiền tạo cho người khác cảm giác khó chịu nên mới không để lại tên mà quỳên tiền, vậy sao người ko đem tiền giao cho bọn họ, dặn họ không lộ tên người ra ngoài? Như vậy, khi nghe người khác nói điều bất lợi cho người, họ cũng sẽ thay người cãi lại.” Hắc quả thực rất muốn thay nàng làm sáng tỏ sự việc, nhưng nàng hẳn sẽ không đồng ý.

” Ta không muốn đem tiền đến quỳên cho họ, như vậy thực xấu hổ.” Nàng nhỏ giọng nói.

” Giúp người khác mà còn ngượng ngùng ư? Loại người trì độn ngu ngốc như người làm thế nào để lớn lên vậy?” An Khâm Đan bắt đầu nâng cao âm lượng nói.

” Nhờ vào bằng hữu ở cô nhi viện a. Chính là Uông Định Quốc mà lần trước người nghe điện rồi bảo hộ cho ta. Sau đó, Quan tử cũng thực chiếu cố ta.” Nàng không chớp mắt, nghiêm trang nhìn hắc nói. ” Cho nên, người nên đối với Quan tử tốt một chút.”

An Khâm Đan kỳ quái nhìn nàng, không biết vì sao kết quả lại nói thành như vậy.

Mặc kệ, dù sao hiện tại hắc chỉ muốn cùng nàng ở một chỗ, trong lòng hắc quả thực đang rất loạn, đến tốt cùng hắc cũng không ngờ lại dính dáng vào chuyện tình yêu nam nữ mà vứt bỏ hết mọi chuyện sang một bên.

” Chúng ta về nhà.” Hắc dùng xe một cách điệu nghệ, lập tức bước ra khỏi xe.

Ba mươi giây sau, Lâm Y Y vẫn còn đang ngồi trên xe.

An Khâm Đan đi đến bên kia mở cửa xe. ” Người làm gì mà không xuống xe, muốn chờ ta mang kiệu tới rước chăng?”

” Chân ta nhũn ra rồi.” Lâm Y Y cúi đầu nhìn mười ngón chân, dùng một thanh âm vô cùng nhỏ mà nói.

” Vô dụng, người như vậy liền nhũn chân, vạn nhất ngày nào đó thực sự gặp quỷ, người hẳn sẽ bị dọa đến té xỉu đi...” An Khâm Đan lấy tay xoa xoa đầu nàng, trong thanh âm lộ ra ý cười.

” Người không cần quan tâm đến việc đó.” Nàng liếc nhìn hắc một cái, nhanh chóng gạt cánh tay hắc ra.

An Khâm Đan nhìn nàng vừa tức vừa sợ thì đột nhiên thấy tim đập nhanh lên mấy hồi, mặt bỗng nóng lên. Lần này, hắc có thể khẳng định hắc đối với tiểu bạch thỏ này có tình cảm.

Khó trách hắc trước giờ chỉ xem người khác phái như động vật, bởi vì các nàng đều chỉ tốt mã dễ cưỡi, oanh oanh yến yến. Chỉ có nàng là không giống họ, năng lực xã hội kém, lại cố chấp muốn thay đổi xã hội theo hướng tốt đẹp. Hắc thậm chí còn chưa từng nghe nàng oán giận người khác, nàng chỉ là luôn làm công việc của mình, lòng nàng cũng thiện lương tựa thiên sứ.

Nhanh chóng làm hắc chỉ muốn âu yếm “thiên sứ thuần khiết” đó.

Đôi mắt An Khâm Đan nhìn xuống thấp, tránh lộ ra tia nhìn thèm muốn dọa nàng.

” Ta muốn ôm người.” Hắc không có ý định nói nhiều, nhanh chóng kéo nàng vào lòng.

” Không thể!” Nàng mới kịp kinh hô lên một tiếng thì đã bị hắc kéo đến trước ngực, chỉ còn chút nữa sẽ bị hắc ôm lấy.

” Người sẽ không định nói câu nam nữ thụ thụ bất thân kia đi.” Hắc chế nhạo nàng, vẫn không quên đem nàng ôm lấy.

Nàng cười một tiếng, ngượng ngùng le lưỡi. ” A..... Ta quả thực là muốn nói câu đó nha.”

Nàng le lưỡi bộ dạng siêu đáng yêu, ý cười làm cho khí chất tinh thuần mê người trên người nàng phát ra toàn bộ, lao thẳng tới hướng hắc mà công kích.

Hắc không được!

An Khâm Đan trong đầu trống rỗng, không thể kháng cự được bản năng, cúi đầu xuống hôn lên môi nàng.

Lâm Y Y trợn to mắt, nhất thời không có biện pháp lí giải chuyện gì đang xảy ra.

” Nhắm mắt lại.” Hấn ở trên môi nàng nói nhỏ.

Nàng tâm hoảng ý loạn nghe theo mệnh lệnh, không nghĩ tới hấn lại bắt đầu dùng đầu lưỡi đẩy môi nàng hé ra.

Nàng thở dốc vì kinh ngạc, thân người muốn thoát khỏi hấn nhưng lại bị đại chưởng chặt chẽ chế trụ sau gáy, đầu lưỡi dày đặc đùa giỡn lưỡi nàng.

Thân mình run rẩy, hai đầu gối như nhũn ra, nàng vô lực không thể đẩy tay hấn ra, chỉ có thể tùy ý để cho hấn hành động thân mật làm cho nàng mê mẩn.

Gắn bó dây dưa, một cảm giác khoái cảm chưa từng trải qua dâng trào trong máu nàng, Lâm Y Y thấy chính mình không thể tự kìm hãm được mà thở dốc, cảm thấy da thịt mẫn cảm đang run rẩy.

Thân mật lưu luyến một lúc lâu, hấn chậm rãi để má nàng áp vào má hấn, cảm thấy có một làn khí nóng lướt qua, sau đó... sau đó... Nàng ngửi thấy mùi máu tanh???

Máu? Lâm Y Y giật mình, nghi hoặc mở mắt ra.

Mùi hấn đang chảy ra một dòng màu đỏ!

” Ngươi... Chảy máu mũi...” Nàng kinh hô một tiếng, vội vàng khom người tìm giấy lau cho hấn.

Hấn.....chảy máu mũi!

An Khâm Đàn trừng mắt nhìn tờ giấy vệ sinh lưu vết máu rồi trừng mắt nhìn nàng, biểu tình như nhìn thấy người ngoài hành tinh xâm nhập.

Hấn làm sao có thể chảy máu mũi, hấn cũng không phải thanh niên mười lăm tuổi huyết khí phương cương!

” Ta không chảy máu mũi...” An Khâm Đàn không thừa nhận, cầm lấy tờ giấy vệ sinh lau lau mũi.

Một mảnh hồng!

Hấn thật sự chảy máu mũi, hơn nữa lại chảy không ít.

An Khâm Đàn trừng mắt nhìn tờ giấy hồng hồng, cảm thấy chính mình bắt đầu choáng váng — hấn nhìn thấy máu luôn luôn có cảm giác không tốt.

” Đầu hướng ra phía trước một chút.” Nàng đỡ hấn ngồi xuống, tay kéo kéo mặt hấn ra phía trước.

” Chảy máu mũi không phải phải hướng đầu lên trên sao?” Hấn trừng mắt liếc nàng một cái, cảm thấy nàng mới chính là kẻ hại hấn đổ máu quá nhiều.

” Hướng lên trên không thể cầm máu, sẽ chỉ làm máu chảy đến cổ họng, tiến vào thực quản. Đầu phải hướng ra phía trước mới có thể làm cho máu mũi chảy ra.” Nàng lấy tay chặn ở lỗ mũi bên phải của hấn, nghiêm trang nói. ” Lũ trẻ ở cô nhi viện thường xuyên chảy máu mũi, ta đã xử lý rất nhiều lần, ngươi phải tin tưởng ta.”

” Nhất định là vì buổi tối Khương Mẫn cho thêm thuốc bổ vào trong sườn quá nhiều đi.” Hấn nhanh chóng ngụy biện.

Nàng gật đầu, chuyên tâm đè chặt mũi hấn. ” Chờ một chút về nhà, ta pha chén trà lài hoa cúc cho ngươi uống, cho ấm người.”

An Khâm Đàn trộm liếc nhìn nàng một cái, phát hiện nàng không hề có ý cười nhạo, chỉ là dùng ánh mắt quan tâm chăm chú nhìn hấn, lo lắng trong lòng hấn bỗng hóa thành bọt biển.

Được rồi, hiện tại hấn nguyện ý thừa nhận, không phải Khương Mẫn cho thêm thuốc bổ làm cho hấn chảy máu mũi mà là nàng làm cho hấn nhiệt huyết sôi trào.

” Máu ngừng chảy rồi.” Nàng buông đầu hấn ra, thật cẩn thận nghiêng mặt hấn xem còn chảy máu không.

” Thật tốt quá.” Hấn kéo gương mặt nàng lại gần, lại hôn lên môi nàng.

” Không thể!” Lâm Y Y kinh hãi lên tiếng, lý trí hoàn toàn trở lại trong đầu nàng.

Hắn làm sao có thể hôn nàng! Hắn đã có bạn gái a!

” Có thể.” An Khâm Đàn chế trụ đôi môi nàng, cảm nhận được thân thể nàng hơi run rẩy, môi hắn khẽ nhếch lên ý cười, có thể tự tin rất nhanh sẽ trấn an được cảm xúc bối rối của nàng.

” Không thể!” Nàng dùng sức ngẩng đầu, đỉnh đầu đụng vào mũi hắn.

An Khâm Đàn kêu rên mấy tiếng, đau đến toàn thân đều cảm nhận được. Tiếp theo, một dòng máu nóng lại lần nữa chảy từ mũi hắn ra.

” Thực xin lỗi...” Lâm Y Y muốn chạm vào hắn nhưng lại sợ hắn đột nhiên lại hôn nàng lần nữa, vì thế nhanh chóng lui về phía sau ba bước.

” Người đè chặt huyết đạo bên cạnh mũi, năm trên mười phần là có thể cầm máu.” Nàng vừa nói chuyện vừa liên tục lùi về phía sau.

” Lại đây cho ta!” An Khâm hướng nàng hét lớn một tiếng.

” Trong tủ lạnh có đá, người có thể lấy đá chườm mũi.” Nàng cũng không quay đầu lại, hướng thẳng phía phòng nàng đi tới.

An Khâm Đàn trừng mắt nhìn theo bóng dáng nàng, cặp lông mày rậm nhíu xuống, tức giận đè chặt cái mũi thanh quý chửi bậy nói: ” Gặp quỷ, ta hiện tại cần chườm đá “bên dưới” chứ không phải cái mũi!”

An Khâm Đàn luôn tự cho rằng hắn là người tài giỏi, tung hoành trên giang hồ đã được mười năm nhưng nay lại không thể không chế nổi cảm xúc đối với tiểu bạch thỏ bên mình, lại còn chảy máu mũi vì nàng, rốt cuộc là ai trêu chọc ai a!

Bất quá, nàng bảo thủ đến nỗi ngay cả áo sơ mi cũng đều cài hết mọi nút, như vậy phản ứng cũng coi như trong dự liệu đi. Trời biết, nàng kế tiếp còn có thể nghĩ ra cái độc chiêu gì để đối phó hắn đây.

An Khâm Đàn nhếch miệng cười, phát hiện chính mình thế nhưng... “hưng phấn”.

Lâm Y Y trở về phòng, xấu hổ đến mức chỉ muốn đập đầu vào vách tường.

Nàng làm sao có thể cùng hắn hôn môi, tuy rằng không phải nàng chủ động, nhưng nàng lại có thể chìm đắm trong nụ hôn ấy, còn quên hắn cùng Quan tử có quan hệ.

Nàng thật sự kém cỏi a!

Ring Ring Ring.....

Lâm Y Y sợ tới mức giật nảy người nhảy thẳng lên giường, vội vàng cầm di động lên, là Quan tử đánh tới!

Ring Ring Ring.....

Tiếng di động vẫn vang lên thúc giục, nàng hít sâu một hơi, có cảm giác như “tên trộm” đang làm việc xấu mà bị tóm.

” Quan tử...” Nàng bắt buộc chính mình nhắc điện thoại lên nghe.

” Khâm Đàn nói hắn đi tìm người, các người về nhà sao? Người không sao chứ?”

Nghe thấy Quan tử ân cần quan tâm thăm hỏi, nhất thời hốc mắt Lâm Y Y đỏ lên.

” Ta không sao.” Nàng nghẹn ngào nói.

” Đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Y Y đem sự tình kể lại một lần nữa, lại chột dạ tính lược đi rất nhiều chi tiết.

” Đồng nghiệp của người thực sự rất xấu xa, ngày mai Quan tử sẽ mang người đi đòi lại công bằng.”

” Cám ơn người, Quan tử.” nàng nghiêng nghiêng rằng, lời muốn nói thật như muốn thoát ra khỏi cổ họng, thúc giục nàng thẳng thắn với Quan tử.

” À, Quan tử quên hỏi người, người ở chung cùng Khâm Đàn có tốt không?”

” Ta....” Nàng xấu hổ cúi đầu, muốn nói cũng không nói nên lời.

” Khâm Đàn làm gì người sao?”

Lâm Y Y nghe Quan tử quan tâm hỏi thì cảm thấy trời đất rung chuyển. Chẳng lẽ An Khâm Đàn hôn môi nữ nhân như cơm bữa sao?

” Quan tử, thực xin lỗi.” Nàng thấp giọng nói, hốc mắt càng đỏ.

” Không phải tại người, đều là An Khâm Đàn có vấn đề. Hắn là như vậy, nhất định không được tiếp xúc quá gần gũi, nếu không hắn sẽ nhịn không được mà trêu chọc.”

Lâm Y Y mặt không còn chút máu, nhìn nhìn điểm máu trên ngón tay nàng, liền lấy một tờ giấy ra lau lau chà chà đến mức làn da bị tẩy đỏ lên mới thôi.

” Ta sẽ không để việc này phát sinh nhưng người phải đáp ứng ta, cách xa hắn ra một chút. Quan tử không muốn người bị tổn thương.”

Lời nói của Quan tử làm cho nàng mỗi lúc một bối rối, nước mắt khẽ rơi ra nhưng vẫn kiên định nói: ” Ta sẽ cách xa hắn ra một chút.”

” Đừng nói với hắn là ta nói với người những chuyện này, nếu hắn biết ta nói ra tạt xấu thích trêu hoa ghẹo nguyệt của hắn thì nhất định sẽ trách mắng ta không thôi....”

” Bởi vì yêu hắn mà chịu đựng nữ nhân khác, không khổ sao?” Nàng bỗng thốt lên.

” Đã yêu thì còn biện pháp khác sao? Ta chỉ hi vọng đến một ngày hắn sẽ nhìn ra tâm ý của ta.”

Lâm Y Y nghe ra sự bất đắc dĩ trong lời nói của Quan tử. Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng muốn cho người khác một cái tát. Bởi vì tò mò tham muốn những nữ nhân khác mà An Khâm Đàn có thể làm tổn thương Quan tử sao?

” Ta quyết định đêm nay sẽ chuyển ra ngoài.” Lâm Y Y nắm chặt tay, giọng điệu kiên định nói.

” Kia... Vậy thì người đến chỗ ta ở tạm đi.”

” Nơi đó cũng là người cùng bằng hữu chung tiền thuê, ta thực không dám quấy rầy.” Huống hồ, nàng không thể nhìn Quan tử mà không nghĩ đến tên ác ma kia, thực áy náy a!

” Vậy người đáp ứng ta, nếu không tìm được chỗ ở, tiền khách sạn, phí dụng đều do ta trả. Dù sao cũng là ta yêu cầu người...”

” Người không cần yêu cầu, ta cũng sẽ giữ khoảng cách với hắn. Bây giờ ta sẽ đi lấy hành lý, nhân lúc hắn còn chưa phát hiện liền rời đi.“.....”Dao sắc chặt đứt rồi” mới là phương thức tốt nhất.

” Ta giúp người gọi taxi, bốn giờ sáng đi? Hắn khi đang làm việc sẽ không chú ý xung quanh đâu, hắn sẽ không phát hiện người rời đi.”

” Cảm ơn.”

Dập điện thoại, Lâm Y Y nhìn nhìn cái ghế dựa hình chim gõ kiến ở trên mặt bàn mà An Khâm Đàn đưa nàng hôm qua.

Nguyên lai hắn đối đãi với nàng rất tốt, hắn hôn nàng cũng chỉ là hành động khi ham vui mà thôi. Hắn chính là thấy nàng nhút nhát liền có ý định trêu chọc.

Nghĩ đến hắn nhìn nàng bị dọa cho chấn kinh thì xấu xa cười nàng, nghĩ đến hắn ăn rau xanh được nàng khích lệ liền đắc ý như một đứa nhỏ, nghĩ đến hắn gặp được thức ăn ngon thì cười híp mắt bộ dạng vô cùng thỏa mãn, rồi nghĩ đến hắn vọt tới nhà tang lễ liền ôm chặt lấy nàng, thần thái vô cùng quan tâm thương xót.....

Hắn làm sao có thể giả dối như vậy chân thật!

Lâm Y Y cảm thấy lồng ngực nhói đau, không còn cả sức để thở.

Nghe thấy tiếng mở cửa chính, nàng vội vàng bật đèn, chui vào trong chăn trốn, tròn mắt nhìn ra bên ngoài.

Lại nghe thấy tiếng bước chân của hắn lưu lại ở trước cửa một chút rồi nhanh chóng rời đi, nàng không tự chủ được ngẩn ra một lúc. Vội bật đèn phòng tắm, dựa vào ánh đèn mỏng manh, nàng bắt đầu thu dọn quần áo.

Không sao cả, dù sao nàng cũng không có người nhà, đã sớm có thói quen lưu lạc.

Khi An Khâm Đàn trở lại trong phòng, ngọn đèn phòng tiểu bạch thổ đã tắt.

Hắn đoán rằng nàng hẳn là vì cái hôn kia mà thẹn thùng đến mức không dám đi ra ngoài gặp hắn nên đành phải cố nén suy nghĩ muốn thấy nàng mà lại đi vào phòng bếp.

Da mặt nàng rất mỏng, vụn nhất dọa nàng sợ chạy mất thì hắn còn có lạc thú gì đáng nói? Nghĩ đến nàng thẹn thùng như vậy, tâm tình hắn rất tốt, từ trong tủ lạnh liền lấy ra một chén chè đậu xanh nàng mới nấu hôm qua.

Hắn huyết sáo một cái rồi mang ra uống, cảm thấy tinh lực tràn đầy, có thể cùng công việc đại chiến đến hừng đông.

Lấy một chai bia, hắn đi vào phòng làm việc, ngay cả bản thiết kế cũng chưa vẽ, trực tiếp bắt tay vào làm luôn, y theo ý tưởng trong đầu hắn mà làm ra một bản khắc hoa cỏ đẹp đẽ.

Bốn giờ đêm, hắn vì làm việc đến quên nghỉ ngơi làm cho cơ bắp vô cùng đau nhức. Hắn úp mặt lên mặt bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cái tác phẩm chưa hoàn thiện kia, bụng kêu cô lỗ cô lỗ.

Biên độ không đúng, đầu gối nhìn không ra tầng tầng đóa hoa mềm mại như ý muốn, hay là hắn nên sửa lại dùng da thuộc....

Cô lỗ cô lỗ.....

An Khâm Đàn tạm dừng công việc, tay ôm bụng, đẩy cửa phòng làm việc ra ngoài, đột nhiên nghe thấy một tiếng bước chân rất nhỏ từ hành lang truyền đến.

Tiếng bước chân rất nhỏ quá tan sự yên tĩnh giữa đêm khuya.

Có kẻ trộm!

An Khâm Đàn lập tức ấn nút cảnh báo, không tiếng động đi trở về phòng làm việc, chuẩn bị mở chuông báo động.

Hắn nhẹ nhàng bước đi tránh phát ra âm thanh, thành công trong bóng đêm không tiếng động đi tới.

"Ai đấy!" Hắn bật đèn hành lang, đồng thời ấn nút mở báo động.

"A!" Lâm Y Y sợ hãi kêu lên, hành lý trong tay rớt xuống, tiếp theo — hai chân nàng nhũn ra, ngồi nép vào góc tường.

Nàng nhìn thấy An Khâm Đàn trần trụi nửa người trên, trong tay cầm công tắc chuông báo động, da đầu nàng toàn bộ run lên.

Reng...Reng...Reng..... Chuông báo động âm ỹ kêu lên thuận tiện giết chết màn đêm yên tĩnh.

"Mã, âm ỹ muốn chết." An Khâm Đàn tắt chuông báo động, liếc mắt về phía nàng, tay rút điện thoại ra gọi cho công ty bảo vệ, ánh mắt dừng lại chăm chú nhìn bộ dạng Lâm Y Y chính tề mang theo hành lý kia.
"Thật có lỗi, nửa đêm nhầm lẫn, các người không cần phải người tới đây."

Lâm Y Y chỉ dám nhìn cặp chân đang đứng trước mặt nàng, tầm mắt thủy chung không nhìn cao hơn.

"Người hiện tại đang làm cái gì ở đây?" An Khâm Đàn giận dữ nhìn nàng, nhắc chân đá hành lý của nàng đến bên cạnh cái công tắc báo động.

Nàng nghe ra thanh âm tức giận trong lời nói của hắn, toàn thân không tự chủ được phát run.

"Ta... Ta... Ta..." Nàng lắp bắp nửa ngày, lại nói không ra lời.

"Người muốn đi mua đồ làm bữa sáng, ra công viên tập thể dục buổi sáng, hay là muốn rời nhà trốn đi?"

Gương mặt An Khâm Đàn đột nhiên đưa sát đến trước mặt nàng, hơi thở nóng rực hướng thẳng lên mặt nàng.

Lâm Y Y sợ tới mức không kịp suy nghĩ gì hết, chỉ liên như vậy thốt ra

” Ta muốn chuyển khỏi nơi này.”

” Độ can đảm của người thật đúng là tiến triển cực nhanh, một khắc trước còn ở trước nhà tang lễ sợ đến chết khiếp, hiện tại đã dám nửa đêm trốn nhà?” Lửa giận tóe lên nơi đáy mắt, hần ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng.

” Quan... Bằng hữu đã giúp ta gọi taxi rồi.” Nàng hô hấp khó khăn nói.

” Sau đó đi đâu? Người định ngồi taxi đến chỗ nào? Hoa cỏ thị trường thường bán sỉ? Vẫn là lại đến nhà tang lễ tìm bạn tốt?” Hần thấy nàng không rên một tiếng đã muốn bỏ chạy, chịu không được lớn tiếng nói.

Lâm Y Y nghe lời hần nói như bị ăn một cái tát, nàng cắn môi, liều mình cố nén nước mắt.

” Ta đáng sợ như vậy sao, làm cho người nhất định phải nhân lúc đêm tối trốn đi sao? Hay là người cho rằng nửa đêm ta sẽ nổi lên thú tính, trực tiếp chạy qua phòng người, trình diễn màn ” hổ ác ăn thịt dê.” An Khâm Đàn càng nói càng giận dữ, lập tức kéo tay nàng đem ấn xuống sofa ngồi xuống.

Hần đứng trên cao nhìn xuống mặt nàng, tựa như một tòa cự tháp ngăn trở đường đi của nàng.

” Không phải như vậy.” Nói xong, nàng mím chặt môi, quyết tâm không nói ra nguyên nhân thực sự.

” Nếu không thì là như thế nào? Ta mới hôn người, người liền lập tức muốn chạy trốn! Miệng của ta có thối sao? Ta.... ” An Khâm Đàn khom người xuống, khí thế trực tiếp đốt tới trước mặt nàng. ” Ta rất ghét người khác không nói tiếng nào liền đào tẩu, người ít nhất cũng phải đem chuyện giải thích rõ ràng mình bạch cho ta!”

Lâm Y Y bất đắc dĩ nhìn hần, không biết hần như thế nào dám nói đến đúng lý hợp tình. Rõ ràng có bạn gái lại đi hôn nữ nhân khác là hần, như thế nào hần nói đến cuối cùng, tất cả lỗi đều đổ lên đầu nàng?

Cơn tức giận làm cho Lâm Y Y ngồi thẳng dậy, nàng đẩy bờ vai hần ra, dùng hết khả năng lớn tiếng nói: ” Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.”

” Ta miễn cưỡng người? Người chán ghét ta sao? Chúng ta trong lúc đó hết thấy không phải tự nhiên mà vậy sao?”

Giọng của hần lớn gấp hai nàng, tư thế vô cùng dọa người, hơn nữa liên tiếp hỏi làm cho nàng không có chỗ trốn, chỉ có thể bị bắt lui ở trên sofa, nhìn hần tiến hành hành vi ” tình sở khốn”, lại vẫn có ý chèn ép nàng.

Chính là..... Lâm Y Y nhìn hần, càng nhìn càng nghi hoặc, càng nhìn càng dao động, cảm xúc của hần hiện tại có hay không có thể là thật sự? Dù sao, hần là người rất cá tính, không phải sao?

Nhưng là, Quan tử là sẽ không lừa nàng a..... “Canh giữ cửa ngõ”, tỷ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục vậy mà hần..., nàng trong lòng phát sinh lửa giận, đột nhiên cực kỳ chán ghét An Khâm Đàn này nói dối không nháy mắt, kẻ đại lừa đảo!

” Ta chuyển ra ngoài là vì xem người như đại ca, ta nghĩ người có điều hiểu lầm.” Nàng mặt không hút thay đổi nói.

An Khâm Đàn nhìn nàng phân rõ quan hệ với hần, lập tức mở miệng ra phun lửa. ” Thỉ! Nếu xem ta là đại ca, lúc tối người bị hôn sẽ không có loại này phản ứng kia.”

” Ta là không có kinh nghiệm yêu đương a.....”

” Vậy người làm sao mà biết người chỉ xem ta là đại ca, mà không thể trở thành đối tượng yêu đương?” Mắt hần sáng lên, cảm thấy tìm được điểm mấu chốt.

Hần tươi cười sủng nịnh, xoa bóp quai hàm nàng. ” Hơn nữa, người cho là thế giới này nhiều tiền ca ca, tiền muối muối thật là vì cái thân tình kia sao, tất cả đều là nam nữ ái muội, nha đầu ngốc....”

Lâm Y Y nhìn bộ ngực trần trụi của hắn không ngừng tới gần nàng, mặt nàng nháy mắt đã thoáng hồng, nhớ tới cảm giác khi bị cánh tay rắn chắc của hắn chế trụ, toàn thân da thịt nàng cũng bắt đầu nóng lên

Nàng không biết xấu hổ! Tại thời điểm này làm sao còn có theersuy nghĩ linh tinh như vậy?

Lâm Y Y nhất thời chán ghét cảm giác của mình, sắc mặt lại biến về trắng xanh, nàng bối rối nói: " Dù sao... Dù sao... Ta không cần yêu đương."

" Vì sao?" Mặt của nàng lúc hồng lúc trắng, có phải hay không sẽ vì không chịu nổi kích thích từ hắn mà té xỉu?

An Khâm Đàn đưa đầu ngón tay chạm vào động mạch cổ nàng, hai người lại vì sự đụng chạm da thịt mà chấn động.

Lâm Y Y bắt lấy tay hắn, cuối cùng đành sử dụng tuyệt chiêu nói dối "đại sói hoang" này.

" Không nên đụng vào ta! Trừ phi ngươi muốn kết hôn với ta."

" Ngươi hắn là đang nói giỡn đi?" An Khâm Đàn hai tay lập tức giơ lên cao đầu hàng, hắn bắt đắ dĩ trừng mắt nhìn khuôn mặt nghiêm trang nhỏ nhắn của nàng.

" Không phải." Lâm Y Y nâng cao âm lượng, bởi vì nói chuyện quá lớn mà âm thanh càng không ngừng run.

Hắn ngồi trên sofa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng.

" Quả nhiên lợi hại, ngươi chỉ cần dùng một câu nói đã có thể đánh bại ta."

" Ta muốn kết hôn." Nàng nhanh chóng bám lấy chiếc bùa hộ mệnh này, biết được chính mình đã nói trúng điểm yếu của hắn.

" Ngươi nghĩ rằng kết hôn chính là sẽ bên nhau "thiên trường địa cửu" sao? Sau kết hôn vẫn còn có ly hôn." Hắn biểu tình quái dị nói.

" Kết hôn ít nhất khiến ngươi đối với ta có trách nhiệm."

" Trách nhiệm! Ta mới hôn ngươi một lần, ngươi liền theo ta nói tới trách nhiệm. Ta hiện đã biết ngươi là loại người vô cùng đứng đắn, chạm vào đều không thể, ta không nên nhất thời mất đi lý trí." An Khâm Đàn ngửa mặt lên trời ai oán, hai chân duỗi ra phía trước, dáng vẻ yếu đuối ngồi trên sofa.

" Ta lại càng không nên mất đi lý trí." Nàng không biết chính mình về sau còn dám gặp mặt Quan tỷ hay không.

" Uy, tiểu bạch thỏ, ta hiện tại chỉ muốn biết một chuyện, chính là trực giác của ta đến tột cùng có vấn đề hay không. Dù sao, ta chính là dựa vào cái này để sống a." An Khâm Đàn đột nhiên tỏ ra đứng đắn, không hề có ý trêu đùa nhìn nàng.

" Ngươi đối ta thật sự một chút cảm giác đều không có sao?"

Nàng cúi đầu, không nói.

" Uy –" hắn lay lay bả vai nàng, kiên trì nhất định phải có đáp án.

" Ta không nên đối với ngươi có cảm giác." Nàng nhắm chặt hai mắt, nhỏ giọng nói.

An Khâm Đàn nhìn nàng mang bộ dạng hối hận như vi phạm pháp luật bị bắt, thiếu chút nữa hắn lại không tự chủ được muốn bắt nàng lay động.

Thích hắn là một chuyện tình thống khổ sao? Hắn chẳng qua là..

Không kết hôn, hơn nữa tháng sau sẽ về nước Mỹ mà thôi.

" Ha!" An Khâm Đàn nhụt chí gầm nhẹ một tiếng, đầu óc phiền chán bắt đầu lộn xộn.

Đúng thế, cá tính nàng như vậy rất có nề nếp, quả thật cũng không thể thích ứng hắn, loại người nói đến là đến, nói đi là đi, là hắn không nên rung động.....

” Ta đã hiểu, mọi chuyện dừng ở đây đi.” Hấn không tình nguyện nói.

” Kia..... Hẹn gặp lại!” Lâm Y Y đứng dậy hướng chỗ hành lý của nàng đi tới.

” Uy uy uy.... người lại muốn đi đâu? Ta cam đoan không có tình yêu nam nữ với người, người có thể yên tâm mà ở lại. Ta nơi này bao ăn bao ở bao điện nước, người đi đâu có thể tìm được điều kiện tốt như vậy.”

” Nhưng là.....” nàng kinh ngạc nhìn hấn, tâm hơi rúng động một chút.

” Ta không phải cái loại nào chỉ có toàn tình tròng, hơn nữa người đừng nghĩ kết hôn, chúng ta hấn sẽ không có gì phát triển. Dù sao, ta tháng sau sẽ về nước Mỹ.” hấn nhún nhún vai, trực tiếp chỉ ra bọn họ thật sự không có tương lai.

” Người biết rõ, tại sao khi trong xe còn.....” Nàng nhỏ giọng nói, còn trừng mắt liếc hấn một cái.

” Nếu không phải người kiên trì muốn kết hôn, chúng ta nguyên bản có thể yêu xa.” Hấn đứng lý hợp tình nói.

Kể đại lừa đảo! Lâm Y Y trừng mắt nhìn hấn, cắn chặt khớp hàm.

” Tóm lại, về sau sẽ như người mong muốn, trình diễn kịch mã ca ca muội muội tương thân tương ái.” Hấn ngăn cản nàng lên tiếng, vỗ vỗ bả vai của nàng, lập tức hưng phấn tự coi mình là huynh trưởng. ” Ta bản thân luôn cho rằng thái độ sống của người có vấn đề lớn, người không thể vừa gặp chút việc liền lựa chọn bỏ chạy, người ở văn phòng cũng nên cố gắng thay đổi quan hệ. Ta xem người là muội muội, nên muốn giúp người thay đổi cuộc sống.”

” Ta không cần thay đổi cuộc sống của ta.” Nàng suy yếu kháng nghị, nhìn hấn hưng trí bừng bừng đột nhiên cảm thấy bất an.

An Khâm Đan là con trai độc nhất trong gia đình, chưa từng làm đại ca, cái này gây cho hấn sự hưng phấn không nhỏ. Hấn nắm vai nàng, cố bày ra bộ dạng nghiêm túc, thực sự diễn rất nhập tâm a.

” Ta hỏi người, về sau đại ca không ở bên cạnh người, ai giúp người ra mặt?”

” Người không phải đã nói người không muốn làm đại ca sao?” Da gà trên người nàng lập tức nổi hết lên, có chút choáng váng

” Chẳng lẽ người hy vọng ta làm “đại sói hoang” sao?” Hấn chậm rãi cúi đầu xuống gần khuôn mặt nàng.

” Không cần!” Nàng lập tức lắc đầu, tay phải lập tức ngăn cản môi hấn.

Nhưng là nàng vô tình ý thức nàng đối với hấn cảm giác không chỉ đơn thuần, như thế nào mới có thể lại tiếp tục trở lại ca ca muội muội. ” Ta thấy ta chuyển ra ngoài vẫn tốt hơn.” Nàng nói.

” Tốt, ta đây liền mỗi ngày đến văn phòng tìm người ôn chuyện.” Hấn cười gian xảo.

” Người vì sao không buông tha ta?” Nàng không thể nhịn được nữa lại trừng mắt liếc hấn một cái.

” Ta chỉ còn một tháng nữa sẽ đi, người nghỉ gia nghỉ thất, coi sóc nơi này tốt như vậy, ta là kẻ gốc mới có thể thả người đi.” An Khâm Đan không chút nghĩ ngợi liền nói.

Lâm Y Y tâm chột lạnh, đầu óc lại bắt đầu bình tĩnh, nguyên lai là nàng còn có giá trị lợi dụng, hấn mới đem hết khả năng giữ nàng lại.

” Ngẫm lại ta sẽ về nước Mỹ, người một người có thể thoải mái sống ở đây, lại còn không thích thú sao? Vả lại người ở nơi này hàng tháng có thể tiết kiệm bao nhiêu tiền.” An Khâm Đan vẻ mặt vô tội làm nàng không còn cách nào khác cự tuyệt, nói.

Lâm Y Y hàm răng cắn chặt, cuối cùng vẫn là quyết định thỏa hiệp. Kinh tế của nàng thật vất vả mới tốt một chút, thật sự không muốn bỏ qua mỗi lời này.

” Tùy ý người.” Chỉ còn thời gian một tháng, hấn là sẽ không phát sinh chuyện lớn gì đi.

” Nói cho cùng! Từ giờ khắc này bắt đầu, ta muốn hoàn toàn thay đổi người, tuyệt không cho sau khi ta xuất ngoại, người ở lại nơi này một mình ủy khuất.” Hấn cho rằng đây là sứ mệnh của hấn.

” Ta không cần thay đổi cuộc sống của ta.” Nàng thấy lửa nơi đáy mắt hắn thì cố ý nhắm mắt không nhìn. Đáng giận, rõ ràng không phải người tốt, tại sao lại muốn làm cái sự việc khiến người ta cảm động này.

” Chúng ta không nói chuyện kia nữa. Bị người làm loạn này giờ, ta suýt quên ta đang đói bụng.” An Khâm Đàn lôi kéo tay nàng, trực tiếp tiến vào phòng bếp. ” Hiện tại ta muốn ăn bữa sáng!”

Thế sự khó liệu, có lẽ Lâm Y Y sau khi trải qua đợt cải tạo của hắn, sẽ trở nên kiên trì yêu đương chứ không nhất quyết kết hôn ngay lúc này, như vậy bọn họ không phải lại có hi vọng sao?

Ý niệm này hiện lên trong đầu An Khâm Đàn, hắn rốt cục mới hiểu vì sao nhất định phải giữ nàng tiếp tục ở lại nơi này, vì sao nàng nhất định phải thay đổi cuộc sống, bởi vì....

Hắn đối với nàng chung quy là không có mục đích tốt a!

An Khâm Đàn nhìn bóng dáng nàng trong phòng bếp, không tự giác nở nụ cười. Hắn trước nay là “đại sói hoang” như vậy, còn không có nói qua yêu đương cự ly xa nha!

4. Chương 4

Lâm Y Y cho rằng chuyện An Khâm Đàn nói muốn cải tạo cuộc sống của nàng chỉ là nhất thời tâm trạng nhiệt huyết sôi trào, cũng không nghĩ đó là sự thật.

Bởi đã vài ngày trôi qua, cuộc sống hai người vẫn không có gì thay đổi.

An Khâm Đàn vẫn ôm bộ dạng vô lại, nửa đêm mới bắt đầu làm việc, mà nàng cũng không có gì thay đổi.

Sự thay đổi duy nhất trong cuộc sống của nàng chính là Giang Huệ Văn, sợ nàng đi nói cho Triệu Văn Triết biết chuyện xấu của nàng ta nên gần đây có phần khách khí hơn với nàng. Bất quá, chỉ cần Triệu Văn Triết tìm nàng nói chuyện, Giang Huệ Văn vẫn bày ra ngàn kể chặn lại.

Buổi sáng thứ bảy, Lâm Y Y đứng trong phòng bếp nghĩ làm thế nào đem rau trộn chung với thịt, sao cho hắn không phát hiện ra.

Chuyện này có vẻ có lỗi với Quan tỷ nhưng hắn thanh toán tiền thuê nàng nấu cơm cho hắn cũng là chuyện thật đi.

Lâm Y Y đi đến tủ lạnh nhìn thấy tờ giấy nhắn của hắn, hắn muốn nàng “nhất định” mười giờ phải gọi hắn rời giường.

Nàng ăn xong bữa sáng, sửa sang lại phòng khách cùng phòng ngủ, mở điện thoại.

Di động vang lên một tiếng báo có tin nhắn...

Ta rút kinh nghiệm xương máu, không bao giờ để xảy ra chuyện như với Ôn Định Quốc nữa. người chờ coi, ta sẽ có biểu hiện tốt cho người xem.

Lâm Y Y thở dài, tính thử xem bao năm qua đã nhận bao nhiêu tin kiểu này.

Sau đó, qua một tuần hoặc một tháng, Ưông Định Quốc sẽ lại gọi điện thoại đến, tiếp tục nói hắn có ý tưởng này nọ. Tiếp theo hắn lại muốn nàng xuất tiền hỗ trợ hắn.

Lâm Y Y ép buộc bản thân không được nhắn tin trả lời.

Kỳ thật, An Khâm Đàn thật sự cải biến nàng, trước kia nàng tuyệt đối không thể cứng rắn từ chối Ưông Định Quốc. Lâm Y Y nhớ đến tờ giấy nhắn của hắn, ngơ ngác đặt báo thức.

Đến khi nàng đang xếp thịt mua ở chợ thì chuông báo kêu lên, nàng giật mình nhảy dựng lên, vọt đến trước cửa phòng An Khâm Đàn.

“Mười giờ rồi, dậy thôi.” Nàng dùng sức gõ cửa.

Bên trong một chút động dậy cũng không có.

Lâm Y Y lại dùng lực gõ thêm một lần, sau đó đẩy cửa bước vào.

“Dậy....” Lời của nàng nghẹn lại trong cổ họng.

An Khâm Đàn đang không mặc áo, nằm quay vào trong, lộ ra tấm lưng trần đường cong hoàn mỹ. Khuôn mặt anh tuấn của hắn ngồi trên gối đầu khiến người khác nhìn muốn nhỏ nước giải.

Lâm Y Y nuốt nước miếng, kinh hoàng khiến mặt hồng lên, tâm thần không tự giác nghĩ đây đúng là bức tranh mỹ nam say ngủ.

Ông trời sao có thể để một nam nhân xấu tính như hắn có được điều kiện tốt như thế? Đến nàng không rành chuyện nam nữ cũng bị hắn làm cho xao động.

“Dậy thôi, dậy thôi, dậy thôi, dậy thôi.” Lâm Y Y đứng bên giường, chỉ gọi mà không chịu lay hắn dậy.

“Người gọi như tụng kinh, càng nghe càng muốn ngủ.” An Khâm Đàn từ từ nhắm hai mắt, khoe mắt khoe môi hạnh phúc cong lên, trong lòng hắn dâng lên một chút mật ngọt.

Lâm Y Y cắn môi, lại vẫn là không muốn đụng chạm hắn, sợ lại tiếp tục lay động trái tim mới ổn định.

“Dậy thôi, hơn mười giờ rồi!” Nàng lớn tiếng.

“Người muốn ta dậy chỉ có cách kéo ta xuống khỏi giường thôi a!” Hấn xấu tính, mí mắt hé một chút cũng không hé.

Lâm Y Y nhìn hấn tròn nửa người trên. Tuy rằng, nàng thật sự rất muốn đung chạm một chút vào người hấn, có phải hay không sẽ được mở rộng tầm mắt.

Nàng cần môi thật mạnh, đang suy nghĩ miên man thì cánh tay nhỏ đã không tự giác duỗi ra phía trước.

“A!” An Khâm Đàn quát to một tiếng, bởi vì tóc hấn bị ai đó túm lấy, lôi kéo. Hấn trừng mắt, lập tức tỉnh ngủ.

“Xin lỗi...” Nàng vội buông tay, lùi về sau từng bước “Là người muốn ta ”nhất định” gọi người dậy lúc mười giờ!”

An Khâm Đàn xoa xoa da đầu, nhìn nàng không chớp mắt, mặt đỏ bừng.

Hấn đột nhiên nhảy đứng dậy, sợ tới mức nàng lập tức nhắm mắt.

“Yên tâm, ta có mặc quần.” An Khâm Đàn hai tay chống thắt lưng, cười cười nhìn bộ dạng xấu hổ như muốn chui xuống đất của nàng “Cho ta mười phút tắm rửa, người thay đồ đi, chúng ta đi ta ngoài chơi.”

“Sao ta phải cùng người ra ngoài?” nàng chậm rãi mở mắt ra, vẫn như cũ chỉ nhìn mắt hấn.

“Người không phải nghĩ ta sẽ buông tha không cải tạo người đấy chứ?”

“Sáu tuần có thể cải tạo cái gì chứ?”

“Thử thì biết, người nhanh đi thay đồ đi.” An Khâm Đàn vẫy tay muốn nàng đi mau, xoay người đi hướng phòng tắm, vừa đi vừa kéo quần đùi trên người xuống, để lộ ra cái mông rắn chắc

Lâm Y Y thở dốc vì kinh ngạc, “phanh” một tiếng dùng sức đóng cửa lại.

Đồ hở hang!

An Khâm Đàn quay đầu nhìn nàng biến mất cười ha ha đi vào phòng tắm.

Hấn cũng không phải lúc nào cũng nghịch ngợm như vậy, ai bảo nàng phản ứng kịch liệt vật mới khiến hấn thích trêu đùa nàng. Đều là do nàng không hiểu chuyện nam nữ thôi.

Hoặc là, nên trách hắn ăn no đủng mỡ. Biết rõ nàng đầu óc trong suốt, ngốc nghếch, mặc kệ cái gì mà yêu đương là phải kết hôn, hắn không quan tâm, hắn không còn cách nào khác là phải thay đổi nàng.

Bởi vì hắn chưa bao muốn một nữ nhân nào như vậy.

Lâm Y Y có nghĩ thế nào cũng không ra, hành trình tiếp theo của bọn họ sẽ liên tiếp có sự kiện.

.....

“Ta không cần đến nơi này cắt tóc, tóc của ta đẹp rồi mà.” Lâm Y Y đứng trước một cửa hàng làm tóc thoạt nhìn thật xa hoa sang trọng, kiên trì không bước vào.

“Được, đẹp vô cùng, ta chưa thấy có kiểu tóc nào kinh khủng như thế, người nhìn đi, tóc người không khác gì quả dưa hấu úp lên, trước mặt người không ai cười người đơn giản vì người ta không muốn người xấu hổ.” An Khâm Đàn giữ chặt tay nàng, lôi vào bên trong.

Nàng đứng tại chỗ, số chết không di động.

“Người không đi ta sẽ hôn người ngay tại đây.”

Vì thế, Lâm Y Y đi vào cửa hàng còn nhanh hơn hắn vài phần.

Một giờ sau, một mái tóc mềm nhẹ như thiên sứ, trên trán phủ chút tóc mái, bộ dạng tươi mát, Lâm Y Y khí chất xuất chúng xuất hiện.

Nhà thiết kế thỏa mãn, An Khâm Đàn đắc ý, chỉ Lâm Y Y thiếu chút nữa miệng sù bọt mép, ngất tại chỗ. Chỉ cắt có chút tóc mà mất đến ba ngàn đồng, muốn hại chết nàng sao.

Nàng càng không nghĩ được mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu.

Nửa giờ sau, hắn dừng xe trước một cửa hàng quần áo đích thực sang trọng quý phái.

“Áo sơ mi trắng có gì không tốt.” Ngày nghỉ hay đi làm mặc đều thích hợp và tiện lợi.

“Đương nhiên không tốt, người mặc nó nhìn mặt người trắng bệch, kiểu dáng cũ kỹ, làm người ta không muốn thân thiết với người, như thế sao có thể cải thiện quan hệ xã hội? Hơn nữa kiểu tóc cũng đã đổi rồi, quần áo sao có thể không đổi?”

“An Khâm Đàn! Thật là khách quý nha!” bà chủ đơn đã chạy ra, thân thiết mỉm cười “Vị tiểu mỹ nhân

này là....”

“Em gái mới nhận của ta!” An Khâm Đàn nhìn Lam Y Y nháy mắt, cười ám muội.

“Vào nhanh đi, da trắng như thế nếu phơi nắng nhiều không tốt đâu.” Bà chủ ôn nhu kéo tay nàng, cùng nhau tiến vào bên trong

Bên trong có trà để uống, có bánh để ăn, không khí thoải mái giống như đang ở trong một quán cà phê.

Mọi thứ đúng là rất tốt, cho đến khi Lâm Y Y thay đồ, lén nhìn bằng giác mà thiếu chút nữa trật khớp quai hàm.

Một bộ đồ đơn giản mà cũng năm ngàn đồng, cho dù nàng mặc có đẹp như nữ minh tinh nàng cũng nhất định không mua.

Kết quả, nàng quả thật một bộ cũng không mua.

Nhưng là, hần đã thanh toán mười bộ quần áo!

Hần nói hần là vì xúc tiến kinh tế xã hội phát triển, còn nói cho nàng bà chủ cửa hàng đã ly hôn, bị bạo hành gia đình, còn phải nuôi thêm hai con nhỏ, luôn cần có bạn bè giúp nàng có chút công việc.

Chờ bọn hần rời khỏi cửa hàng quần áo thời gian đã là buổi chiều bốn giờ.

Lâm Y Y đã mặc đồ mới, mệt mỏi ngã vào xe, nàng phát hiện, nguyên chuyện thử quần áo còn mệt hơn quét dọn nhà cửa

An Khâm Đàn huýt sáo, thần thái sáng láng, đúng là trái ngược với nàng.

“Người cảm thấy thỏa mãn chưa, có thể về nhà tiếp tục công việc chưa?” nàng hỏi.

“Thứ bảy sao có thể ở nhà làm việc chứ!” Hần khoa trương ồn ào, hiện tại nhìn nàng thế nào cũng rất thuận mắt “đúng rồi, lúc thay quần áo ta có bảo người viết email cho người lần trước người quyền tiền, người không làm sao?”

“Không làm.” Nàng căn bản không định viết. Hần muốn nàng chủ động nói ra, thay đổi cái nhìn của mọi người với nàng. Nhưng là cá tính của nàng sao có thể làm hành động này chứ?

“Vậy để ta giúp người.” An Khâm Đàn hắng giọng, lớn tiếng nói “Nghe nói lần trước nhà của người có biến

lớn, có người không lưu tên muốn góp hai vạn đồng, muốn biết rõ mọi chuyện sao, ta có thể giúp người biết được? PS, thật có lỗi, cũng bởi ta hay ngượng nên không thích bị chú ý, làm ơn hãy giữ bí mật dùm ta.”

“Người có cá tính hay ngượng sẽ không viết cái loại này, hơn nữa người ta nếu thật sự cần hỗ trợ ta biết lấy tiền đâu giúp họ, tháng trước ta đã đem toàn bộ tiền gửi về viện mồ côi rồi.” LÂM Y Y liếc hắt, cảm thấy sao hắt có thể nghĩ ra ý tưởng quái quỷ ấy.

“Ý của người là, người không viết?” Đúng như hắt muốn, hắt chỉ là lịch sự hỏi mà thôi.

“Không viết.” Nàng nói chắc như đinh đóng cột.

“Tốt lắm.” Hắt gật đầu.

“Người muốn làm gì?” nàng trong lòng hiện lên một chút dự cảm không hay.

“Cái gì cũng không làm. Hiện tại chúng ta đi ăn cơm.”

“Ta ăn chay, không thể ăn thịt.” Nàng tận lực phản đối.

“Thật là, hung hăng mà không có chút khí chất, đáng tiếc người hung hăng cũng vô dụng, người lên nhâm xe có đạo tặc...” hắt a miệng cười, nhìn thấy bộ dạng mỹ mỹ của nàng hắt cười tít mắt...

Tóc bông bênh, dung nhan xinh đẹp, hơn nữa màu áo xanh điểm chút chỉ nâu, thêm chiếc khăn màu vàng nhạt, nhìn thế nào cũng thấy cảnh đẹp khiến tâm lý vui đến cực điểm.

Hắt đúng là thiên tài, mà nàng chính là sáng tác mới nhất của hắt.

“Vậy người tìm Quan tỷ ăn cơm đi.” Lâm Y Y nhin không được khi nhìn thấy nụ cười tươi của hắt. Quan tỷ sau khi biết nàng không chuyển đi giọng điệu đã có vẻ kỳ quái.

“Sao phải tìm nàng, ta ban ngày nhìn còn không đủ sao?”

“Người buổi tối cùng sáng sớm cũng nhìn ta.”

“Ta nhìn người không thấy chán.” hắt hỉ hả cười tươi, bởi vì lái xe nên không phát hiện trong mắt nàng chợt lóe lên một tia tức giận.

Lâm Y Y không tiếp nói, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, hoàn toàn không muốn cùng hắt nói chuyện.

Hắn thật sự là quá xấu xa, cuối cùng hắn đặt Quan tỷ vào chỗ nào? Quan tỷ đối với hắn bao dung như thế, đã sớm vượt qua giới hạn của một người bạn gái bình thường. Yêu một người sẽ trở thành người nhân nhượng vì lợi ích sau này như vậy sao? Thật là đáng sợ...

Xe dừng trước một nhà hàng sang trọng đúng tiêu chuẩn, An Khâm Đàn nhìn khuôn mặt hờn dỗi của nàng, hắn vỗ vai nàng, hắn cho rằng nguyên nhân khiến nàng buồn bực chỉ có một.

“Không cần lo lắng, ta nhiều tiền lắm, ta cam tâm tình nguyện trả.” Hắn nháy mắt mấy cái với nàng, xuống xe đi vào nhà hàng.

Lâm Y Y nhìn bóng dáng hắn, mi tâm không tự giác nhíu lại. Hắn hẳn là nên dụng tâm đối tốt với Quan tỷ mới đúng a.

Chính là, hắn bộ dáng tiêu sái. thoát nhìn thật sự không giống người có bạn gái. Huống hồ, ở chung càng lâu, nàng càng biết hắn không phải là người dối trá. Không biết cuối cùng hắn và Quan tỷ đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Y Y xoay xoay ngón tay, cho đến khi bàn tay bị xoay cho hồng hết lên mới vội vàng buông tay.

Thôi, mặc kệ bọn họ có chuyện gì, tóm lại, nàng không thể là người thứ ba tổn thương Quan tỷ. Đây là việc đúng đắn nhất.

Kết quả, An Khâm Đàn lại một lần nữa khiến nàng ngạc nhiên rớt mắt kính...

Hắn đưa nàng đến mảnh đất hắn tặng viện mồ côi dạo trước ăn cơm dã ngoại.

Lâm Y Y đứng bên cạnh nghe hắn thảo luận cùng kiến trúc sư về thiết kế, thi công làm sao cho ra một kiến trúc an toàn.

Nàng khả năng sẽ mắc chứng tâm thần phân liệt mất. Bởi mỗi lần nàng đang nghĩ hắn xấu xa thì hắn lập tức có biện pháp xoay chuyển càn khôn.

Hít sâu hương thơm cây cỏ nồng, nàng khom người nhìn một đóa cúc nhỏ, nhớ tới lúc nhỏ cùng nhau chơi trò chơi gia đình, nguyên liệu làm thức ăn chính là những bông cúc dại. Nàng cùng Ưông Định Quốc còn ngốc nghếch ăn vào bụng, Quan tỷ thì đứng một bên cười đến đau bụng luôn.

Nhớ lại thơ ấu thật đẹp, tốt đẹp ở chỗ nàng chưa từng trải qua việc thức đêm khổ sở học hành vất vả để lấy học bổng, cũng chưa từng bị bạn học cười nhạo là đứa trẻ không có cha mẹ.

Hoặc là, mơ hồ còn có một chút bóng ma đi. Nàng đến nay vẫn không đủ can đảm mở rộng trái tim, cứ như thế qua lại đi.

“Đối với viện mồ côi ngươi muốn có đề nghị gì không?” An Khâm Đàn đứng trước mặt nàng nói.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh hoàng hôn đang chiếu những tia sáng cuối cùng lên phía sau hắn khiến hắn trở nên sáng chói, cũng khiến nàng không thể mở mắt.

Đưa tay che lên trán, nàng nhẹ giọng nói “Ta hi vọng bọn trẻ có một khu vui chơi đầy đủ, nếu có một sân bóng rổ thì càng tuyệt, để cho bọn trẻ bên ngoài cũng có thể cùng chơi, như thể trong ngoài có thể thân quen vui vẻ.”

An Khâm Đàn nhìn nàng, cảm giác như là đang nhìn thấy tuổi thơ của nàng, đứng bên ngoài nhìn người khác chơi đùa, chỉ có thể hâm mộ từ xa, không thể tiến lại gần.

Hắn đưa tay nắm tay nàng.

Nàng cắn môi dưới, để cho hắn kéo nàng đi.

An Khâm Đàn kéo nàng đến bên cạnh kiến trúc sư.

“Lão Hoàng, nghe được những gì nàng mới nói không?”

“Không vấn đề.” Kiến trúc sư cười nói, tiếp tục cúi đầu đi dọc tường bao tìm linh cảm.

“Nơi đây sẽ là tòa nhà năm tầng, bên cạnh sẽ là khu vui chơi, còn có thể thiết kế một vườn hoa để mọi người có thể trồng hoa.” An Khâm Đàn chỉ vào khu đất, nói cho nàng biết trước tương lai của nó.

“Chung quanh có thể trồng nhiều cây lớn, trời nắng nóng có thể nghỉ mát dưới bóng cây.” Nàng mỉm cười nhìn phía trước.

“Còn ý tưởng gì cứ nói cho kiến trúc sư, không là không kịp đâu.” An Khâm Đàn mỉm cười xoa xoa đầu nàng.

Nàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ngươi nên hỏi bên viện mồ côi kia họ cần cái gì mới đúng.”

“Ta chỉ muốn thực hiện lời hứa với ngươi.” Hắn nhún vai, tiếp tục thoải mái làm theo ý mình.

“Ngươi tặng đất đã thật rộng lòng hảo tâm, vì sao còn muốn tìm kiến trúc sư thiết kế?”

“Ta là đang ” thả con tép, bắt con tôm“. Đúng là xây dựng sẽ cần tiền, ta tốn một khoản cho người ta để có thể nhanh chóng xây lên một tòa nhà kiên cố vững chắc, đầu tiên là hỗ trợ, sau nữa còn có tác dụng tuyên

truyền. Tiếp theo ta sẽ kêu gọi sự hỗ trợ của những tổ chức hảo tâm, cũng sẽ tặng tác phẩm của ta cho họ bán hàng từ thiện, như vậy mới có thể phát huy đến cực hạn những gì ta đã bỏ ra.” An Khâm Đàn thoải mái nói, nhưng chỉ hần biết, những gì hần làm tất cả đều vì nàng.

Lâm Y Y ngửa đầu nhìn hần thần thái chăm chú, đột nhiên cảm thấy mình so với hần tầm nhìn thật nhỏ bé.

“Ta chỉ nghĩ đến đóng góp tiền, căn bản không nghĩ nhiều như thế.” Nàng thấp giọng nói.

“Phương thức quyên tiền không thể giải quyết lâu dài, không có cách nào khác là làm hoạt động thật lớn. Ta hi vọng người có thể thay đổi cách sống, hòa mình với mọi người, như thế không phải tốt sao?” An Khâm Đàn vỗ vỗ tóc nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Thiện ý của hần như làn gió dịu dàng len vào trong lòng nàng, nàng kích động cổ họng có chút nghẹn ngào. Nàng không cách nào phủ nhận, hần đối với nàng thật tốt, giống như nàng biết, hần đối với Quan tỷ thật không công bằng.

Nhưng nàng cũng không cách nào không tiếp nhận hần đối tốt với nàng, bởi vì cái giá trả hần là lợi ích của viện mồ côi.

Tình cảm và áp lực làm cho nàng không thở nổi, nàng không biết làm sao, thậm chí không có cách nào nhìn thẳng vào hần mắt.

“Không phải nói muốn ăn cơm dã ngoại sao?” Nàng cúi đầu trốn tránh hỏi.

“Đúng vậy, bụng ta đã kháng nghị lâu rồi.” An Khâm Đàn trải khăn dã ngoại, mở ra hộp cơm dã ngoại.

“Ta đến đây đi.” Lâm Y Y tiếp nhận cơm hộp, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

An Khâm Đàn ngồi xếp bằng ngồi, nhìn nàng thật tự nhiên xếp đồ ăn và trà lạnh trước mặt hần.

Sau đó, nàng lại giúp kiến trúc sư chuẩn bị một phần đồ ăn. Cuối cùng, mới đem đồ ăn của chính mình để ra trước mặt.

Nữ nhân kia lúc nào cũng để ý sắp xếp chu toàn cho người khác trước rồi mới nghĩ đến bản thân, hỏi hần sao có thể không nghĩ yêu thương nàng nhiều một chút đây?

“Giúp chúng ta chụp tấm hình kỷ niệm đi.” An Khâm Đàn đưa máy ảnh cho kiến trúc sư, còn cố ý đem đầu đáng yêu dựa vào vai nàng.

“Không thành vấn đề, cam đoan đẹp như hình trên báo.” Kiến trúc sư nháy mắt với bọn họ mấy cái, cười nói.

“Cười đi...” An Khâm Đàn ôm lấy bả vai nàng, nhìn nàng cười thật tươi.

Lâm Y Y chăm chăm nhìn hấn, cảm giác nhiệt độ cơ thể hấn truyền đến từ chỗ hai người chạm nhau khiến nàng có cảm giác nếu đẩy ra sẽ có gì đó nuối tiếc.

“Cười tươi nào.” Kiến trúc sư nói.

Lâm Y Y cong khóe môi, nhìn mấy ảnh nở nụ cười.

Nàng không mơ ước nhiều, nàng chỉ xin giờ khắc này được tham lam dựa sát vào nhau thôi.

Bởi vì, hấn không phải của nàng.

Rất nhanh, hấn sẽ rời đi.

.....

Không hề ngoài dự đoán, Hình ảnh mới của Lâm Y Y khiến đồng nghiệp ở văn phòng một trận xôn xao, thậm chí đồng nghiệp những phòng khác cũng đặc biệt liếc qua nàng một cái.

Thấy nàng thay đổi, Triệu Văn Triết mấy ngày đầu còn thường đỏ mặt đến không nói nên lời. Giang Huệ Văn bắt đầu đối với nàng thái độ lạnh nhạt nhưng hoàn toàn không có cách nào ngăn cản được nhóm đồng sự có cái nhìn mới về Lâm Y Y.

Lâm Y Y giờ mới phát hiện bề ngoài quả thật ảnh hưởng đến quan hệ xã hội, chẳng qua ngoại hình thay đổi một chút mọi người liền nguyện ý nghe ý kiến của nàng, cũng có vẻ không còn xem nhẹ sự tồn tại của nàng nữa. Ngay cả những người đến làm thủ tục cũng nhìn thẳng vào nàng mà không còn kiêu liếc mắt một cái qua loa như trước.

Văn phòng bây giờ mọi chuyện đều dễ dàng xử lý, có điều cuộc sống đáng thương của nàng đúng là mỗi ngày đều cũng ai đó gia chiến.

Ai đó ở đây... đương nhiên là An Khâm Đàn.

Gần đây, hấn thích nhất là ở nhà. Nàng buổi sáng đang nói chuyện với hoa hấn an vị một bên nhìn nàng, chuyện đông chuyện tây, cho đến khi nàng kéo hấn vào phòng bếp ăn sáng, thúc giục hấn nhanh nhanh chóng chóng lên giường.

Nàng về đến nhà thói quen là đến nhà bếp, hắt liền ôm chặt bàn ăn không rời, khi thì đọc sách, khi thì tìm nàng nói chuyện phiếm. Bằng không chính là lôi kéo nàng cũng nhau xem lại ảnh, cũng nhau bàn luận vô cùng tâm đắc.

Mỗi một ngày qua đi cũng không có gì được cho là đại sự, nhưng là mỗi ngày khi về nhà nàng đã biết được cảm giác có người ở nhà đợi mình, so với mọi thứ đây chính là điều tác động lớn nhất vào lòng nàng. Nàng quý trọng từng giây từng phút.. mặc dù cũng có đôi lúc chột dạ bất an.

Cho nên, nàng đã lâu không dám cùng Quan tử nói chuyện điện thoại. Cho nên, nàng cũng cố gắng tránh cơ hội bốn mặt giao nhau với hắn. Cho nên hết thảy mọi chuyện đều tốt, cho đến sáng hôm nay.

Sáng hôm nay, nàng nghe An Khâm Đàn nói chuyện điện thoại suốt buổi sáng, hắt dùng tiếng Anh nói chuyện, nàng chỉ nghe được hắt nói ngày kia lên máy bay.

Nàng lúc ấy đột nhiên thật muốn khóc, vội vàng vẫy vẫy tay nói tạm biệt hắt xong liền chạy ra khỏi nhà.

Hai ngày sau, hắt sẽ đi.

Hắn thậm chí không cùng nàng nói một tiếng, mà nàng cũng không có dũng khí hỏi lại, sợ nhất khi nàng mở miệng liền khóc thành tiếng làm cho hắt biết được tình cảm ẩn dấu của nàng.

Lúc này, Lâm Y Y ngồi ở bàn làm việc, đang chuẩn bị mọi đồ dùng cần thiết cho công việc, nhưng tâm tư vẫn không thể thoát khỏi cảm giác trống trải buồn bã.

Thời gian vì sao trôi nhanh như vậy, hắt phải đi..... Lần tới gặp lại là khi nào đây?

“Y Y, người trên báo này có phải người hay không?” Trưởng phòng đang xem báo đột nhiên vọt đến bên người nàng, kích động chỉ vào tấm hình trên tờ báo.

Lâm Y Y nhìn tờ báo đăng hình nàng cùng An Khâm Đàn cười thật vui vẻ, trước mặt đột nhiên choáng váng...

“Kiến trúc sư nổi tiếng thế giới An Khâm Đàn bày tỏ, hắt sở dĩ quyên góp cho cô nhi viện vì đã bị tấm lòng của người bạn tốt Lâm Y Y làm cho cảm động. Nàng luôn sống cần kiệm, dành dụm tiền có được nể danh quyên góp cho đồng nghiệp gặp khó khăn, quyên góp cho cô nhi viện đã khiến hắt vô cùng cảm động. Chính vì thế hắt không chỉ quyên khu đất xây cô nhi viện mà còn đem một tác phẩm do hắt thiết kế dành để bán đấu giá từ thiện...”

“Y Y, đây là người đúng không? Ngay cả khăn quàng cũng giống nha!” Một đồng sự tiến đến, lớn tiếng hét lên.

“Lần trước quyên tiền có mấy người không đề tên, có phải người không?” Triệu Văn Triết bình tình nói, nhìn ánh mắt nàng lại thêm vài phần chắc chắn.

Lâm Y Y đỏ mặt, gật đầu hay không gật đầu đều cảm thấy không đúng.

“Rất giỏi!” Trưởng phòng mừng rỡ, cầm tờ báo đi khoe khắp nơi.

Nhóm đồng nghiệp vội vây lấy nàng, truy vấn nàng chuyện lên báo. Họ muốn nàng kể tường tận sự việc, còn muốn biết nam nhân kia có phải bạn trai nàng hay không.

“Hắn là chủ nhà của ta, hắn tốt lắm....” Lâm Y Y chỉ có thể nói như vậy.

“Đi làm đi! Muốn nói chuyện phiếm hay tán gẫu thì đi chỗ khác đi, cứ thế này ai còn làm việc được.” Giang Huệ Văn lớn tiếng ra lệnh, không khách khí xua đuổi đám đồng nghiệp bát quái.

Lâm Y Y cảm kích nhìn Giang Huệ Văn cười, đối phương cũng là lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, đi đến bàn nước pha trà.

“Hôm nay là sinh nhật của ta.” Triệu Văn Triết thừa dịp Giang Huệ Văn còn chưa trở lại thấp giọng nói.

“Sinh nhật vui vẻ.” Lâm Y Y cười nói.

Hắn nhìn nàng thanh nhã cười, trong lúc nhất thời giật mình nói không nên lời nói.

“Người....người buổi tối có rảnh không?” hắn đột nhiên nói.

Lâm Y Y nhìn hắn, trong đầu đột nhiên trống rỗng.. hắn không phải là muốn muốn mời nàng đi ra ngoài đi?

Rình rình.....

Máy nội bộ của Lâm Y Y vang lên, nàng vội vàng tiếp điện thoại. “Thật có lỗi, ta nghe điện thoại... Xin chào quý khách.”

“Hôm nay làm anh hùng được hoành nghênh đi?” An Khâm Đan ở đầu kia điện thoại cười ha ha hỏi.

“Ta biết là người làm.” Lâm Y Y hạ giọng, làm bộ không biết Triệu Văn Triết đang si ngốc nhìn nàng.

“Ta đây là ”thả con tép, bắt con tôm“. Cô nhi viện bọn họ nói hôm nay nhận được rất nhiều điện thoại muốn quyên tiền nha.”

“Thật vậy sao? Kia thật tốt quá đi.” Nàng cao hứng cười thành tiếng, cảm thấy chuyện tấm hình đã sáng tỏ, sự hi sinh này của nàng cũng coi như là có ích đi.

“Ta tầm ta đón người.”

“Đi đâu?” Hấn sắp rời đi, nàng chỉ hi vọng cùng hấn ở nhà vui vẻ bên nhau.

Điện thoại im lặng trong chốc lát, hấn chậm rãi lên tiếng “Ta ngày kia sẽ đi khỏi Đài Loan, có mấy người bạn muốn làm tiệc chia tay, ta hi vọng người cũng cùng đi. Người đi nhé?”

“Được!” nàng nhẹ giọng nói, trong lòng bỗng xuất hiện một chút xúc động làm nàng phải mau mau gác máy “Tạm biệt.”

Tay nàng run run, hít một hơi thật sâu, ổn định cảm xúc.

“Người buổi tối có rảnh không?” Triệu Văn Triết lại hỏi.

Lúc này, Giang Huệ Văn đã trở lại chỗ ngồi, vừa nghe đến lời này, đôi mắt bốc hỏa lập tức trừng nhìn Lâm Y Y.

Lâm Y Y theo bản năng muốn nhắm mắt lại, nhưng nàng nghĩ An Khâm Đàn đã vì nàng mà cố gắng rất nhiều, cũng chỉ là muốn nàng thay đổi cuộc sống, vì thế nàng yên lặng chăm chú nhìn Giang Huệ Văn, cho đến khi đối phương quay đầu mới thôi.

“Ăn no không lo làm việc, chỉ biết buồn điện thoại, liếc mắt đưa tình....” Giang Huệ Văn phụng phịu, lớn tiếng nói.

“Điện thoại gọi cho người còn nhiều hơn Y Y nhiều.” Triệu Văn Triết thấp giọng nói.

Giang Huệ Văn phẫn nhiên đứng dậy, giày cao gót nện mạnh xuống sàn nhà, đi thẳng về hướng bàn trà.

“Nghĩ mình là thiên kim đại tiểu thư sao? Không đúng ý mình là nổi giận, mọi người cũng nhận nại chịu đựng nàng lâu rồi.” Một đồng nghiệp lầm bầm.

Lâm Y Y không muốn bỏ đá xuống giếng, làm bộ trên bàn có văn kiện muốn sửa sang lại, nói khẽ với Triệu Văn Triết: “Thật xin lỗi, tối nay ta có việc.”

“Thật vậy sao?” Triệu Văn Triết vẻ mặt thất vọng nhìn nàng.

“Thật sự.” Lâm Y Y dùng sức gật đầu, vui vẻ vì mình không cần phải nói dối: “Hôm nay bạn ta sẽ đón ta đi ăn cơm.”

“Được rồi, vậy lần tới rảnh chúng ta đi xem phim nhé.”

“Được, kêu mọi người cùng đi.” nàng nhẹ giọng nói, làm bộ không thấy vẻ thất vọng trên mặt hắn.

Nàng cảm thấy thật có lỗi với hắn, nhưng nàng làm gì có tâm trí đi nhận tình cảm của hắn đây? Chỉ là do An Khâm Đàn đã chiếm toàn bộ tâm trí của nàng, làm cho nàng mơ mộng, bất an cùng vui vẻ.

Lại một ngày qua đi, Lâm Y Y có nhiều việc khiến không có thời gian nhớ đến An Khâm Đàn.

Nàng vội vàng xử lý công sự, vội vàng nhận nói lời cảm tạ.... bởi vì nhiều người lúc trước nhận được quyền góp của nàng thường gọi đến hay tự mình đến cảm ơn. Bất quá chuyện này cũng khiến Lâm Y Y có chuyện vui, sau chuyện trên báo, văn phòng cũng bắt đầu khởi xướng một quỹ gửi cho cô nhi viện một khoản tiền nhỏ.

Bởi vậy, bất luận Lâm Y Y đối với An Khâm Đàn có bao nhiêu tình cảm ngổn ngang nhưng nàng đối với hắn vẫn luôn cảm thấy vô cùng cảm kích. Bởi vì An Khâm Đàn làm mọi chuyện chuyển biến một cách thần kỳ.

5. Chương 5

Lâm Y Y cho rằng chuyện An Khâm Đàn nói muốn cải tạo cuộc sống của nàng chỉ là nhất thời tâm trạng nhiệt huyết sôi trào, cũng không nghĩ đó là sự thật.

Bởi đã vài ngày trôi qua, cuộc sống hai người vẫn không có gì thay đổi.

An Khâm Đàn vẫn ôm bộ dạng vô lại, nửa đêm mới bắt đầu làm việc, mà nàng cũng không có gì thay đổi.

Sự thay đổi duy nhất trong cuộc sống của nàng chính là Giang Huệ Văn, sợ nàng đi nói cho Triệu Văn Triết biết chuyện xấu của nàng ta nên gần đây có phần khách khí hơn với nàng. Bất quá, chỉ cần Triệu Văn Triết tìm nàng nói chuyện, Giang Huệ Văn vẫn bày ra ngàn kể chặn lại.

Buổi sáng thứ bảy, Lâm Y Y đứng trong phòng bếp nghĩ làm thế nào đem rau trộn chung với thịt, sao cho hắn không phát hiện ra.

Chuyện này có vẻ có lỗi với Quan tử nhưng hắn thanh toán tiền thuê nàng nấu cơm cho hắn cũng là chuyện thật đi.

Lâm Y Y đi đến tủ lạnh nhìn thấy tờ giấy nhắn của hắn, hắn muốn nàng “nhất định” mười giờ phải gọi hắn rời giường.

Nàng ăn xong bữa sáng, sửa sang lại phòng khách cùng phòng ngủ, mở điện thoại.

Di động vang lên một tiếng báo có tin nhắn...

Ta rút kinh nghiệm xương máu, không bao giờ để xảy ra chuyện như với Uông Định Quốc nữa. người chờ coi, ta sẽ có biểu hiện tốt cho người xem.

Lâm Y Y thở dài, tính thử xem bao năm qua đã nhận bao nhiêu tin kiểu này.

Sau đó, qua một tuần hoặc một tháng, Uông Định Quốc sẽ lại gọi điện thoại đến, tiếp tục nói hắn có ý tưởng này nọ. Tiếp theo hắn lại muốn nàng xuất tiền hỗ trợ hắn.

Lâm Y Y ép buộc bản thân không được nhắn tin trả lời.

Kỳ thật, An Khâm Đan thật sự cải biến nàng, trước kia nàng tuyệt đối không thể cứng rắn từ chối Uông Định Quốc. Lâm Y Y nhớ đến tờ giấy nhắn của hắn, ngơ ngác đặt báo thức.

Đến khi nàng đang xếp thịt mua ở chợ thì chuông báo kêu lên, nàng giật mình nhảy dựng lên, vọt đến trước cửa phòng An Khâm Đan.

“Mười giờ rồi, dậy thôi.” Nàng dùng sức gõ cửa.

Bên trong một chút động đậy cũng không có.

Lâm Y Y lại dùng lực gõ thêm một lần, sau đó đẩy cửa bước vào.

“Dậy....” Lời của nàng nghẹn lại trong cổ họng.

An Khâm Đan đang không mặc áo, nằm quay vào trong, lộ ra tấm lưng trần đường cong hoàn mỹ. Khuôn mặt anh tuấn của hắn ngồi trên gối đầu khiến người khác nhìn muốn nhỏ nước giải.

Lâm Y Y nuốt nước miếng, kinh hoàng khiến mặt hồng lên, tâm thận không tự giác nghĩ đây đúng là bức tranh mỹ nam say ngủ.

Ông trời sao có thể để một nam nhân xấu tính như hấn có được điều kiện tốt như thế? Đến nàng không rành chuyện nam nữ cũng bị hấn làm cho xao động.

“Dậy thôi, dậy thôi, dậy thôi, dậy thôi.” Lâm Y Y đứng bên giường, chỉ gọi mà không chịu lay hấn dậy.

“Người gọi như tụng kinh, càng nghe càng muốn ngủ.” An Khâm Đàn từ từ nhắm hai mắt, khóe mắt khóe môi hạnh phúc cong lên, trong lòng hấn dâng lên một chút mật ngọt.

Lâm Y Y cắn môi, lại vẫn là không muốn đụng chạm hấn, sợ lại tiếp tục lay động trái tim mới ổn định.

“Dậy thôi, hơn mười giờ rồi!” Nàng lớn tiếng.

“Người muốn ta dậy chỉ có cách kéo ta xuống khỏi giường thôi a!” Hấn xấu tính, mí mắt hé một chút cũng không hé.

Lâm Y Y nhìn hấn trợn nửa người trên. Tuy rằng, nàng thật sự rất muốn đụng chạm một chút vào người hấn, có phải hay không sẽ được mở rộng tầm mắt.

Nàng cắn môi thật mạnh, đang suy nghĩ miên man thì cánh tay nhỏ đã không tự giác duỗi ra phía trước.

“A!” An Khâm Đàn quát to một tiếng, bởi vì tóc hấn bị ai đó tóm lấy, lôi kéo. Hấn trừng mắt, lập tức tỉnh ngủ.

“Xin lỗi...” Nàng vội buông tay, lùi về sau từng bước “Là người muốn ta ”nhất định” gọi người dậy lúc mười giờ!”

An Khâm Đàn xoa xoa da đầu, nhìn nàng không chớp mắt, mặt đỏ bừng.

Hấn đột nhiên nhảy đứng dậy, sợ tới mức nàng lập tức nhắm mắt.

“Yên tâm, ta có mặc quần.” An Khâm Đàn hai tay chống thắt lưng, cười cười nhìn bộ dạng xấu hổ như muốn chui xuống đất của nàng “Cho ta mười phút tắm rửa, người thay đồ đi, chúng ta đi ta ngoài chơi.”

“Sao ta phải cùng người ra ngoài?” nàng chậm rãi mở mắt ra, vẫn như cũ chỉ nhìn mắt hấn.

“Người không phải nghĩ ta sẽ buông tha không cải tạo người đấy chứ?”

“Sáu tuần có thể cải tạo cái gì chứ?”

“Thử thì biết, người nhanh đi thay đồ đi.” An Khâm Đàn vẫy tay muốn nàng đi mau, xoay người đi hướng phòng tắm, vừa đi vừa kéo quần đùi trên người xuống, để lộ ra cái mông rắn chắc

Lâm Y Y thở dốc vì kinh ngạc, “phanh” một tiếng dùng sức đóng cửa lại.

Ồ hử hang!

An Khâm Đàn quay đầu nhìn nàng biến mất cười ha ha đi vào phòng tắm.

Hắn cũng không phải lúc nào cũng nghịch ngợm như vậy, ai bảo nàng phản ứng kịch liệt vật mới khiến hắn thích trêu đùa nàng. Đều là do nàng không hiểu chuyện nam nữ thôi.

Hoặc là, nên trách hắn ăn no dừng mỡ. Biết rõ nàng đầu óc trong suốt, ngốc nghếch, mặc kệ cái gì mà yêu đương là phải kết hôn, hắn không quan tâm, hắn không còn cách nào khác là phải thay đổi nàng.

Bởi vì hắn chưa bao muốn một nữ nhân nào như vậy.

Lâm Y Y có nghĩ thế nào cũng không ra, hành trình tiếp theo của bọn họ sẽ liên tiếp có sự kiện.

.....

“Ta không cần đến nơi này cắt tóc, tóc của ta đẹp rồi mà.” Lâm Y Y đứng trước một cửa hàng làm tóc thoạt nhìn thật xa hoa sang trọng, kiên trì không bước vào.

“Được, đẹp vô cùng, ta chưa thấy có kiểu tóc nào kinh khủng như thế, người nhìn đi, tóc người không khác gì quả dưa hấu úp lên, trước mặt người không ai cười người đơn giản vì người ta không muốn người xấu hổ.” An Khâm Đàn giữ chặt tay nàng, lôi vào bên trong.

Nàng đứng tại chỗ, số chết không di động.

“Người không đi ta sẽ hôn người ngay tại đây.”

Vì thế, Lâm Y Y đi vào cửa hàng còn nhanh hơn hắn vài phần.

Một giờ sau, một mái tóc mềm nhẹ như thiên sứ, trên trán phủ chút tóc mái, bộ dạng tươi mát, Lâm Y Y khí chất xuất chúng xuất hiện.

Nhà thiết kế thỏa mãn, An Khâm Đàn đắc ý, chỉ Lâm Y Y thiếu chút nữa miệng sù bọt mép, ngắt tại chỗ. Chỉ cắt có chút tóc mà mất đến ba ngàn đồng, muốn hại chết nàng sao.

Nàng càng không nghĩ được mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu.

Nửa giờ sau, hấn dừng xe trước một cửa hàng quần áo đích thực sang trọng quý phái.

“Áo sơ mi trắng có gì không tốt.” Ngày nghỉ hay đi làm mặc đều thích hợp và tiện lợi.

“Đương nhiên không tốt, người mặc nó nhìn mặt người trắng bệch, kiểu dáng cũ kỹ, làm người ta không muốn thân thiết với người, như thế sao có thể cải thiện quan hệ xã hội? Hơn nữa kiểu tóc cũng đã đổi rồi, quần áo sao có thể không đổi?”

“An Khâm Đàn! Thật là khách quý nha!” bà chủ đơn đã chạy ra, thân thiết mỉm cười “Vị tiểu mỹ nhân này là....”

“Em gái mới nhận của ta!” An Khâm Đàn nhìn Lâm Y Y nháy mắt, cười ám muội.

“Vào nhanh đi, da trắng như thế nếu phơi nắng nhiều không tốt đâu.” Bà chủ ôn nhu kéo tay nàng, cùng nhau tiến vào bên trong

Bên trong có trà để uống, có bánh để ăn, không khí thoải mái giống như đang ở trong một quán cà phê.

Mọi thứ đúng là rất tốt, cho đến khi Lâm Y Y thay đồ, lén nhìn bảng giá mà thiếu chút nữa trật khớp quai hàm.

Một bộ đồ đơn giản mà cũng năm ngàn đồng, cho dù nàng mặc có đẹp như nữ minh tinh nàng cũng nhất định không mua.

Kết quả, nàng quả thật một bộ cũng không mua.

Nhưng là, hấn đã thanh toán mười bộ quần áo!

Hấn nói hấn là vì xúc tiến kinh tế xã hội phát triển, còn nói cho nàng bà chủ cửa hàng đã ly hôn, bị bạo hành gia đình, còn phải nuôi thêm hai con nhỏ, luôn cần có bạn bè giúp nàng có chút công việc.

Chờ bọn hấn rời khỏi cửa hàng quần áo thời gian đã là buổi chiều bốn giờ.

Lâm Y Y đã mặc đồ mới, mệt mỏi ngã vào xe, nàng phát hiện, nguyên chuyện thử quần áo còn mệt hơn quét dọn nhà cửa

An Khâm Đàn huyết sáo, thần thái sáng láng, đúng là trái ngược với nàng.

“Người cảm thấy thỏa mãn chưa, có thể về nhà tiếp tục công việc chưa?” nàng hỏi.

“Thứ bảy sao có thể ở nhà làm việc chứ!” Hấn khoa trương ồn ào, hiện tại nhìn nàng thế nào cũng rất thuận mắt “đúng rồi, lúc thay quần áo ta có bảo người viết email cho người lần trước người quen tiền, người không làm sao?”

“Không làm.” Nàng căn bản không định viết. Hấn muốn nàng chủ động nói ra, thay đổi cái nhìn của mọi người với nàng. Nhưng là cá tính của nàng sao có thể làm hành động này chứ?

“Vậy để ta giúp người.” An Khâm Đàn hắng giọng, lớn tiếng nói “Nghe nói lần trước nhà của người có biến lớn, có người không lưu tên muốn góp hai vạn đồng, muốn biết rõ mọi chuyện sao, ta có thể giúp người biết được? PS, thật có lỗi, cũng bởi ta hay ngượng nên không thích bị chú ý, làm ơn hãy giữ bí mật dùm ta.”

“Người có cá tính hay ngượng sẽ không viết cái loại này, hơn nữa người ta nếu thật sự cần hỗ trợ ta biết lấy tiền đâu giúp họ, tháng trước ta đã đem toàn bộ tiền gửi về viện mồ côi rồi.” LÂM Y Y liếc hấn, cảm thấy sao hấn có thể nghĩ ra ý tưởng quái quỷ ấy.

“Ý của người là, người không viết?” Đúng như hấn muốn, hấn chỉ là lịch sự hỏi mà thôi.

“Không viết.” Nàng nói chắc như đinh đóng cột.

“Tốt lắm.” Hấn gật đầu.

“Người muốn làm gì?” nàng trong lòng hiện lên một chút dự cảm không hay.

“Cái gì cũng không làm. Hiện tại chúng ta đi ăn cơm.”

“Ta ăn chay, không thể ăn thịt.” Nàng tận lực phản đối.

“Thật là, hung hăng mà không có chút khí chất, đáng tiếc người hung hăng cũng vô dụng, người lên nhầm xe có đạo tặc...” hấn a miệng cười, nhìn thấy bộ dạng mỹ mỹ của nàng hấn cười tít mắt...

Tóc bông bênh, dung nhan xinh đẹp, hơn nữa màu áo xanh điểm chút chỉ nâu, thêm chiếc khăn màu vàng nhạt, nhìn thế nào cũng thấy cảnh đẹp khiến tâm lý vui đến cực điểm.

Hấn đúng là thiên tài, mà nàng chính là sáng tác mới nhất của hấn.

“Vậy người tìm Quan tỷ ăn cơm đi.” LÂM Y Y nhin không được khi nhìn thấy nụ cười tươi của hấn. Quan tỷ sau khi biết nàng không chuyển đi giọng điệu đã có vẻ kỳ quái.

“Sao phải tìm nàng, ta ban ngày nhìn còn không đủ sao?”

“Người buổi tối cùng sáng sớm cũng nhìn ta.”

“Ta nhìn người không thấy chán.” hần hỉ hả cười tươi, bởi vì lái xe nên không phát hiện trong mắt nàng chợt lóe lên một tia tức giận.

Lâm Y Y không tiếp nói, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, hoàn toàn không muốn cùng hần nói chuyện.

Hần thật sự là quá xấu xa, cuối cùng hần đặt Quan tỷ vào chỗ nào? Quan tỷ đối với hần bao dung như thế, đã sớm vượt qua giới hạn của một người bạn gái bình thường. Yêu một người sẽ trở thành người nhân nhượng vì lợi ích sau này như vậy sao? Thật là đáng sợ...

Xe dừng trước một nhà hàng sang trọng đúng tiêu chuẩn, An Khâm Đàn nhìn khuôn mặt hờn dỗi của nàng, hần vỗ vai nàng, hần cho rằng nguyên nhân khiến nàng buồn bực chỉ có một.

“Không cần lo lắng, ta nhiều tiền lắm, ta cam tâm tình nguyện trả.” Hần nháy mắt mấy cái với nàng, xuống xe đi vào nhà hàng.

Lâm Y Y nhìn bóng dáng hần, mi tâm không tự giác nhíu lại. Hần hần là nên dụng tâm đối tốt với Quan tỷ mới đúng a.

Chính là, hần bộ dáng tiêu sái. thoát nhìn thật sự không giống người có bạn gái. Huống hồ, ở chung càng lâu, nàng càng biết hần không phải là người dối trá. Không biết cuối cùng hần và Quan tỷ đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Y Y xoay xoay ngón tay, cho đến khi bàn tay bị xoay cho hồng hết lên mới vội vàng buông tay.

Thôi, mặc kệ bọn họ có chuyện gì, tóm lại, nàng không thể là người thứ ba tổn thương Quan tỷ. Đây là việc đúng đắn nhất.

Kết quả, An Khâm Đàn lại một lần nữa khiến nàng ngạc nhiên rớt mắt kính...

Hần đưa nàng đến mảnh đất hần tặng viện mồ côi dạo trước ăn cơm dã ngoại.

Lâm Y Y đứng bên cạnh nghe hần thảo luận cùng kiến trúc sư về thiết kế, thi công làm sao cho ra một kiến trúc an toàn.

Nàng khả năng sẽ mắc chứng tâm thần phân liệt mất. Bởi mỗi lần nàng đang nghĩ hần xấu xa thì hần lập tức có biện pháp xoay chuyển càn khôn.

Hít sâu hương thơm cây cỏ nồng, nàng khom người nhìn một đóa cúc nhỏ, nhớ tới lúc nhỏ cùng nhau chơi trò chơi gia đình, nguyên liệu làm thức ăn chính là những bông cúc dại. Nàng cùng Uông Định Quốc còn ngốc nghếch ăn vào bụng, Quan tỷ thì đứng một bên cười đến đau bụng luôn.

Nhớ lại thơ ấu thật đẹp, tốt đẹp ở chỗ nàng chưa từng trải qua việc thức đêm khổ sở học hành vất vả để lấy học bổng, cũng chưa từng bị bạn học cười nhạo là đứa trẻ không có cha mẹ.

Hoặc là, mơ hồ còn có một chút bóng ma đi. Nàng đến nay vẫn không đủ can đảm mở rộng trái tim, cứ như thế qua lại đi.

“Đối với viện mồ côi ngươi muốn có đề nghị gì không?” An Khâm Đàn đứng trước mặt nàng nói.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh hoàng hôn đang chiếu những tia sáng cuối cùng lên phía sau hắn khiến hắn trở nên sáng chói, cũng khiến nàng không thể mở mắt.

Đưa tay che lên trán, nàng nhẹ giọng nói “Ta hi vọng bọn trẻ có một khu vui chơi đầy đủ, nếu có một sân bóng rổ thì càng tuyệt, để cho bọn trẻ bên ngoài cũng có thể cùng chơi, như thế trong ngoài có thể thân quen vui vẻ.”

An Khâm Đàn nhìn nàng, cảm giác như là đang nhìn thấy tuổi thơ của nàng, đứng bên ngoài nhìn người khác chơi đùa, chỉ có thể hâm mộ từ xa, không thể tiến lại gần.

Hắn đưa tay nắm tay nàng.

Nàng cắn môi dưới, để cho hắn kéo nàng đi.

An Khâm Đàn kéo nàng đến bên cạnh kiến trúc sư.

“Lão Hoàng, nghe được những gì nàng mới nói không?”

“Không vấn đề.” Kiến trúc sư cười nói, tiếp tục cúi đầu đi dọc tường bao tìm linh cảm.

“Nơi đây sẽ là tòa nhà năm tầng, bên cạnh sẽ là khu vui chơi, còn có thể thiết kế một vườn hoa để mọi người có thể trồng hoa.” An Khâm Đàn chỉ vào khu đất, nói cho nàng biết trước tương lai của nó.

“Chung quanh có thể trồng nhiều cây lớn, trời nắng nóng có thể nghỉ mát dưới bóng cây.” Nàng mỉm cười nhìn phía trước.

“Còn ý tưởng gì cứ nói cho kiến trúc sư, không là không kịp đâu.” An Khâm Đàn mỉm cười xoa xoa đầu nàng.

Nàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người nên hỏi bên viện mồ côi kia họ cần cái gì mới đúng.”

“Ta chỉ muốn thực hiện lời hứa với người.” Hấn nhún vai, tiếp tục thoải mái làm theo ý mình.

“Người tặng đất đã thật rộng lòng hảo tâm, vì sao còn muốn tìm kiến trúc sư thiết kế?”

“Ta là đang ”thả con tép, bắt con tôm“. Đúng là xây dựng sẽ cần tiền, ta tốn một khoản cho người ta để có thể nhanh chóng xây lên một tòa nhà kiên cố vững chắc, đầu tiên là hỗ trợ, sau nữa còn có tác dụng tuyên truyền. Tiếp theo ta sẽ kêu gọi sự hỗ trợ của những tổ chức hảo tâm, cũng sẽ tặng tác phẩm của ta cho họ bán hàng từ thiện, như vậy mới có thể phát huy đến cực hạn những gì ta đã bỏ ra.” An Khâm Đàn thoải mái nói, nhưng chỉ hấn biết, những gì hấn làm tất cả đều vì nàng.

Lâm Y Y ngửa đầu nhìn hấn thần thái chăm chú, đột nhiên cảm thấy mình so với hấn tầm nhìn thật nhỏ bé.

“Ta chỉ nghĩ đến đóng góp tiền, căn bản không nghĩ nhiều như thế.” Nàng thấp giọng nói.

“Phương thức quyên tiền không thể giải quyết lâu dài, không có cách nào khác là làm hoạt động thật lớn. Ta hi vọng người có thể thay đổi cách sống, hòa mình với mọi người, như thế không phải tốt sao?” An Khâm Đàn vỗ vỗ tóc nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Thiện ý của hấn như làn gió dịu dàng thổi len vào trong lòng nàng, nàng kích động cổ họng có chút nghẹn ngào. Nàng không cách nào phủ nhận, hấn đối với nàng thật tốt, giống như nàng biết, hấn đối với Quan tỷ thật không công bằng.

Nhưng nàng cũng không cách nào không tiếp nhận hấn đối tốt với nàng, bởi vì cái giá trả hấn là lợi ích của viện mồ côi.

Tình cảm và áp lực làm cho nàng không thở nổi, nàng không biết làm sao, thậm chí không có cách nào nhìn thẳng vào hấn mắt.

“Không phải nói muốn ăn cơm dã ngoại sao?” Nàng cúi đầu trốn tránh hỏi.

“Đúng vậy, bụng ta đã kháng nghị lâu rồi.” An Khâm Đàn trải khăn dã ngoại, mở ra hộp cơm dã ngoại.

“Ta đến đây đi.” Lâm Y Y tiếp nhận cơm hộp, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

An Khâm Đàn ngồi xếp bằng ngồi, nhìn nàng thật tự nhiên xếp đồ ăn và trà lạnh trước mặt hấn.

Sau đó, nàng lại giúp kiến trúc sư chuẩn bị một phần đồ ăn. Cuối cùng, mới đem đồ ăn của chính mình để

ra trước mặt.

Nữ nhân kia lúc nào cũng để ý sắp xếp chu toàn cho người khác trước rồi mới nghĩ đến bản thân, hỏi hấn sao có thể không nghĩ yêu thương nàng nhiều một chút đây?

“Giúp chúng ta chụp tấm hình kỷ niệm đi.” An Khâm Đàn đưa máy ảnh cho kiến trúc sư, còn cố ý đem đầu đáng yêu dựa vào vai nàng.

“Không thành vấn đề, cam đoan đẹp như hình trên báo.” kiến trúc sư nháy mắt với bọn họ mấy cái, cười nói.

“Cười đi...” An Khâm Đàn ôm lấy bả vai nàng, nhìn nàng cười thật tươi.

Lâm Y Y chăm chăm nhìn hấn, cảm giác nhiệt độ cơ thể hấn truyền đến từ chỗ hai người chạm nhau khiến nàng có cảm giác nếu đẩy ra sẽ có gì đó nuối tiếc.

“Cười tươi nào.” Kiến trúc sư nói.

Lâm Y Y cong khóe môi, nhìn máy ảnh nở nụ cười.

Nàng không mơ ước nhiều, nàng chỉ xin giờ khắc này được tham lam dựa sát vào nhau thôi.

Bởi vì, hấn không phải của nàng.

Rất nhanh, hấn sẽ rời đi.

.....

Không hề ngoài dự đoán, Hình ảnh mới của Lâm Y Y khiến đồng nghiệp ở văn phòng một trận xôn xao, thậm chí đồng nghiệp những phòng khác cũng đặc biệt liếc qua nàng một cái.

Thấy nàng thay đổi, Triệu Văn Triết mấy ngày đầu còn thường đổ mắt đến không nói nên lời. Giang Huệ Văn bắt đầu đối với nàng thái độ lạnh nhạt nhưng hoàn toàn không có cách nào ngăn cản được nhóm đồng sự có cái nhìn mới về Lâm Y Y.

Lâm Y Y giờ mới phát hiện bề ngoài quả thật ảnh hưởng đến quan hệ xaz hội, chẳng qua ngoại hình thay đổi một chút mọi người liền nguyện ý nghe ý kiến của nàng, cũng có vẻ không còn xem nhẹ sự tồn tại của nàng nữa. Ngay cả những người đến làm thủ tục cũng nhìn thẳng vào nàng mà không còn kiêu liếc mắt một cái qua loa như trước.

Văn phòng bây giờ mọi chuyện đều dễ dàng xử lý, có điều cuộc sống đáng thương của nàng đúng là mỗi ngày đều cũng ai đó gia chiến.

Ai đó ở đây... đương nhiên là An Khâm Đàn.

Gần đây, hần thích nhất là ở nhà. Nàng buổi sáng đang nói chuyện với hoa hần an vị một bên nhìn nàng, chuyện đông chuyện tây, cho đến khi nàng kéo hần vào phòng bếp ăn sáng, thúc giục hần nhanh nhanh chóng chóng lên giường.

Nàng về đến nhà thói quen là đến nhà bếp, hần liền ôm chặt bàn ăn không rời, khi thì đọc sách, khi thì tìm nàng nói chuyện phiếm. Bằng không chính là lôi kéo nàng cũng nhau xem lại ảnh, cũng nhau bàn luận vô cùng tâm đắc.

Mỗi một ngày qua đi cũng không có gì được cho là đại sự, nhưng là mỗi ngày khi về nhà nàng đã biết được cảm giác có người ở nhà đợi mình, so với mọi thứ đây chính là điều tác động lớn nhất vào lòng nàng. Nàng quý trọng từng giây từng phút.. mặc dù cũng có đôi lúc chột dạ bất an.

Cho nên, nàng đã lâu không dám cùng Quan tử nói chuyện điện thoại. Cho nên, nàng cũng cố gắng tránh cơ hội bốn mặt giao nhau với hần. Cho nên hết thảy mọi chuyện đều tốt, cho đến sáng hôm nay.

Sáng hôm nay, nàng nghe An Khâm Đàn nói chuyện điện thoại suốt buổi sáng, hần dùng tiếng Anh nói chuyện, nàng chỉ nghe được hần nói ngày kia lên máy bay.

Nàng lúc ấy đột nhiên thật muốn khóc, vội vàng vẫy vẫy tay nói tạm biệt hần xong liền chạy ra khỏi nhà.

Hai ngày sau, hần sẽ đi.

Hần thậm chí không cùng nàng nói một tiếng, mà nàng cũng không có dũng khí hỏi lại, sợ nhất khi nàng mở miệng liền khóc thành tiếng làm cho hần biết được tình cảm ẩn dấu của nàng.

Lúc này, Lâm Y Y ngồi ở bàn làm việc, đang chuẩn bị mọi đồ dùng cần thiết cho công việc, nhưng tâm tư vẫn không thể thoát khỏi cảm giác trống trải buồn bã.

Thời gian vì sao trôi nhanh như vậy, hần phải đi..... Lần tới gặp lại là khi nào đây?

“Y Y, người trên báo này có phải người hay không?” Trưởng phòng đang xem báo đột nhiên vọt đến bên người nàng, kích động chỉ vào tấm hình trên tờ báo.

Lâm Y Y nhìn tờ báo đăng hình nàng cùng An Khâm Đàn cười thật vui vẻ, trước mặt đột nhiên choáng váng...

“Kiến trúc sư nổi tiếng thế giới An Khâm Đoàn bày tỏ, hấn sở dĩ quyên góp cho cô nhi viện vì đã bị tấm lòng của người bạn tốt Lâm Y Y làm cho cảm động. Nàng luôn sống cần kiệm, dành dụm tiền có được nặc danh quyên góp cho đồng nghiệp gặp khó khăn, quyên góp cho cô nhi viện đã khiến hấn vô cùng cảm động. Chính vì thế hấn không chỉ quyên khu đất xây cô nhi viện mà còn đem một tác phẩm do hấn thiết kế dành để bán đấu giá từ thiện...”

“Y Y, đây là người đúng không? Ngay cả khăn quàng cũng giống nha!” Một đồng sự tiến đến, lớn tiếng hét lên.

“Lần trước quyên tiền có mấy người không đề tên, có phải người không?” Triệu Văn Triết bình tình nói, nhìn ánh mắt nàng lại thêm vài phần chắc chắn.

Lâm Y Y đỏ mặt, gật đầu hay không gật đầu đều cảm thấy không đúng.

“Rất giỏi!” Trưởng phòng mừng rỡ, cầm tờ báo đi khoe khắp nơi.

Nhóm đồng nghiệp vội vây lấy nàng, truy vấn nàng chuyện lên báo. Họ muốn nàng kể tường tận sự việc, còn muốn biết nam nhân kia có phải bạn trai nàng hay không.

“Hấn là chủ nhà của ta, hấn tốt lắm....” Lâm Y Y chỉ có thể nói như vậy.

“Đi làm đi! Muốn nói chuyện phiếm hay tán gẫu thì đi chỗ khác đi, cứ thế này ai còn làm việc được.” Giang Huệ Văn lớn tiếng ra lệnh, không khách khí xua đuổi đám đồng nghiệp bát quái.

Lâm Y Y cảm kích nhìn Giang Huệ Văn cười, đối phương cũng là lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, đi đến bàn nước pha trà.

“Hôm này là sinh nhật của ta.” Triệu Văn Triết thừa dịp Giang Huệ Văn còn chưa trở lại thấp giọng nói.

“Sinh nhật vui vẻ.” Lâm Y Y cười nói.

Hấn nhìn nàng thanh nhã cười, trong lúc nhất thời giật mình nói không nên lời nói.

“Người....người buổi tối có rảnh không?” hấn đột nhiên nói.

Lâm Y Y nhìn hấn, trong đầu đột nhiên trống rỗng.. hấn không phải là muốn muốn mời nàng đi ra ngoài đi?

Rình rình.....

Máy nội bộ của Lâm Y Y vang lên, nàng vội vàng tiếp điện thoại. “Thật có lỗi, ta nghe điện thoại... Xin chào quý khách.”

“Hôm nay làm anh hùng được hoành nghênh đi?” An Khâm Đàn ở đầu kia điện thoại cười ha ha hỏi.

“Ta biết là người làm.” Lâm Y Y hạ giọng, làm bộ không biết Triệu Văn Triết đang si ngốc nhìn nàng.

“Ta đây là ”thả con tép, bắt con tôm“. Cô nhi viện bọn họ nói hôm nay nhận được rất nhiều điện thoại muốn quyên tiền nha.”

“Thật vậy sao? Kia thật tốt quá đi.” Nàng cao hứng cười thành tiếng, cảm thấy chuyện tầm hình đã sáng tỏ, sự hi sinh này của nàng cũng coi như là có ích đi.

“Ta tầm ta đón người.”

“Đi đâu?” Hần sắp rời đi, nàng chỉ hi vọng cùng hần ở nhà vui vẻ bên nhau.

Điện thoại im lặng trong chốc lát, hần chậm rãi lên tiếng “Ta ngày kia sẽ đi khỏi Đài Loan, có mấy người bạn muốn làm tiệc chia tay, ta hi vọng người cũng cùng đi. Người đi nhé?”

“Được!” nàng nhẹ giọng nói, trong lòng bỗng xuất hiện một chút xúc động làm nàng phải mau mau gác máy “Tạm biệt.”

Tay nàng run run, hít một hơi thật sâu, ổn định cảm xúc.

“Người buổi tối có rảnh không?” Triệu Văn Triết lại hỏi.

Lúc này, Giang Huệ Văn đã trở lại chỗ ngồi, vừa nghe đến lời này, đôi mắt bốc hỏa lập tức trừng nhìn Lâm Y Y.

Lâm Y Y theo bản năng muốn nhắm mắt lại, nhưng nàng nghĩ An Khâm Đàn đã vì nàng mà cố gắng rất nhiều, cũng chỉ là muốn nàng thay đổi cuộc sống, vì thế nàng yên lặng chăm chú nhìn Giang Huệ Văn, cho đến khi đối phương quay đầu mới thôi.

“Ăn no không lo làm việc, chỉ biết buồn điện thoại, liếc mắt đưa tình....” Giang Huệ Văn phụng phịu, lớn tiếng nói.

“Điện thoại gọi cho người còn nhiều hơn Y Y nhiều.” Triệu Văn Triết thấp giọng nói.

Giang Huệ Văn phần nhiên đứng dậy, giày cao gót nện mạnh xuống sàn nhà, đi thẳng về hướng bàn trà.

“Nghĩ mình là thiên kim đại tiểu thư sao? Không đúng ý mình là nổi giận, mọi người cũng nhận nại chịu đựng nàng lâu rồi.” Một đồng nghiệp lầm bầm.

Lâm Y Y không muốn bỏ đá xuống giếng, làm bộ trên bàn có văn kiện muốn sửa sang lại, nói khẽ với Triệu Văn Triết: “Thật xin lỗi, tối nay ta có việc.”

“Thật vậy sao?” Triệu Văn Triết vẻ mặt thất vọng nhìn nàng.

“Thật sự.” Lâm Y Y dùng sức gật đầu, vui vẻ vì mình không cần phải nói dối: “Hôm nay bạn ta sẽ đón ta đi ăn cơm.”

“Được rồi, vậy lần tới rảnh chúng ta đi xem phim nhé.”

“Được, kêu mọi người cùng đi.” nàng nhẹ giọng nói, làm bộ không thấy vẻ thất vọng trên mặt hắn.

Nàng cảm thấy thật có lỗi với hắn, nhưng nàng làm gì có tâm trí đi nhận tình cảm của hắn đây? Chỉ là do An Khâm Đan đã chiếm toàn bộ tâm trí của nàng, làm cho nàng mơ mộng, bất an cùng vui vẻ.

Lại một ngày qua đi, Lâm Y Y có nhiều việc khiến không có thời gian nhớ đến An Khâm Đan.

Nàng vội vàng xử lý công sự, vội vàng nhận nói lời cảm tạ.... bởi vì nhiều người lúc trước nhận được quyền góp của nàng thường gọi đến hay tự mình đến cảm ơn. Bất quá chuyện này cũng khiến Lâm Y Y có chuyện vui, sau chuyện trên báo, văn phòng cũng bắt đầu khởi xướng một quỹ gửi cho cô nhi viện một khoản tiền nhỏ.

Bởi vậy, bất luận Lâm Y Y đối với An Khâm Đan có bao nhiêu tình cảm ngổn ngang nhưng nàng đối với hắn vẫn luôn cảm thấy vô cùng cảm kích. Bởi vì An Khâm Đan làm mọi chuyện chuyển biến một cách thần kỳ.

6. Chương 6

Buổi tối, Lâm Y Y sắc mặt đen sì đứng trước cửa hàng có tên “Pub”, nàng nhú mi, đứng yên một chỗ không chịu tiến lên.

Nàng đời này còn chưa có đi đến quán bar, mà quán bar đối với cá tính hướng nội của nàng hoàn toàn không phù hợp. Huống hồ nàng không thích mấy cái loại nhạc đình tai nhức óc, cũng không cảm thấy nàng ở trong đám đông có chút vui vẻ.

“Ta.....” Lâm Y Y nhìn về phía hần muốn nói gì nhưng lại thôi.

“Không cần quá miễn cưỡng, nếu không muốn ta cũng không ép.” An Khâm Đàn nhìn khuôn mặt dài ra của nàng, lấy giọng huynh trưởng bàn bạc.

“Nếu cảm thấy không quen ta có thể về trước không?” không đợi hần trả lời nàng lập tức tươi cười nói “Người không cần đưa ta về, bạn người giúp người làm tiệc chia tay, người trăm ngàn lần không thể để bọn họ mất hứng.”

An Khâm Đàn nhìn nàng tốt bụng lương thiện, đầu ngón tay di chuyển chạm đến môi nàng. Một cảm giác như có dòng điện vô hình chạy qua hai người, ai có ý định chạm vào nhất định sẽ bị giạt chết.

Lâm Y Y cùng hần nhìn nhau nhưng cũng không đẩy tay hần ra.

“Người sẽ thích nơi này. Sau khi ta về Mỹ, người buổi tối nếu buồn chán có thể đến nơi này giải trí một chút.” An Khâm Đàn cúi người, cố ý muốn cùng nàng bốn mắt chạm nhau.

Khoảng thời gian ở chung này hần còn chưa kịp đếm đã trôi qua. Hần ngày kia sẽ rời đi, cũng không dám mơ nàng trong hai ngày sẽ thay đổi tính tình nhanh chóng, đột nhiên đối với hần yêu thương nhưng nhớ. Dù sao nàng trong khoảng thời gian này tránh né hần bao nhiêu, hần đều đã thấy.

Bởi vì không muốn ép buộc nàng, cho nên hần bắt buộc chính mình “vân đạm phong khinh”, bắt buộc chính mình không đi nhiều loạn tình cảm, mặc dù hần thật sự bị tình cảm của mình phản lại lý trí khiến hần nhiều phen điên cuồng, tuy rằng hần có thể đánh đổ nàng khiến nàng ngàn vạn lần không tha cho hần, nhưng hần là muốn buông tay.

An Khâm Đàn làm bộ không chú ý tới hốc mắt nàng có chút hơi nước, đối nàng nháy mắt mấy cái, cười nói: “Lần sau nếu người tới ta sẽ kêu ông chủ giảm giá cho.”

“Không cần phải tốt với ta như vậy.” Nàng chớp mũi cay cay, thanh âm rất nhỏ, thật sợ chính mình sẽ khóc mất.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì, vui vẻ hưởng thụ đi!” An Khâm Đàn nhún vai, nắm tay nàng đi vào quán bar. Hần hiện tại thậm chí muốn tận dụng khoảng thời gian còn lại trân trọng nữ nhân hần yêu thương.

Lâm Y Y tựa ở bên người hần, đi vào “Pub” một giây liền kinh ngạc.

Nàng nghĩ đến quán ăn đêm không khí muốn càng ngột trong vàng son một chút, nhưng trước mắt này lấy đại lượng phiếu lưu mộc trở thành trang sức gỗ thô sắc không gian, đánh tích dương sắc ngọn đèn, lại có vẻ tương đương ấm áp.

Nàng nghĩ đến quán bar toàn là những nơi nhạc điện tử điên cuồng, không nghĩ đến một nơi như thế này, có những ca sĩ đang hát những khúc ca dân tộc, một giọng nam trung ngân nga.....

“Vô tư thiên chân ở mây khói trung biến mất tận, cảnh trong mơ mất đi ở lộ dịch trung lan tràn khói: Tốt đẹp là vì vượt qua tốt đẹp sợ hãi, tốt đẹp đi bởi vì không nhìn tốt đẹp mất đi...”

[Lời Ngô Thanh Phong].)

“Rất hay.” Bởi vì là tiếng trung nên nàng đối với quán bar này bắt đầu có chút thiện cảm.

“Cocktail ”ánh nắng“, có hương vị của Châu Âu rất nhẹ, thích hợp để luyện tập.” hấn kéo nàng đến một góc nơi đặt chiếc sofa dài ngồi xuống.

“Rất giống ngồi ở hàng lão Tô, nghe loại nhạc này thật có cảm giác.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Ai da, xem ra ngươi cũng là người có gu âm nhạc nha.” An Khâm Đàn trêu tức xoa bóp hai má nàng.

“Ta lúc trước còn đang không biết hàng lão Tô chạy đi đâu nha.”

“Sang năm khi ta quay lại, nếu ngươi không đem bản thân thay đổi ta sẽ mang ngươi đi theo luôn.” Hấn nhìn nàng, lời nói ra ẩn chứa tâm tình.

“Được.” nàng lập tức gật đầu.

“Không lo lắng chuyện tiền nong sao?”

“Ngươi không cần đi theo lấy người đi.” Nàng nhin không được học hấn trêu đùa.

“Cái gì! Lòng ta sớm đã là một nơi thanh tĩnh bí ẩn, ngươi sao có thể hiểu được tính toán của ta.” Hấn trợn mắt, vẻ mặt khiếp sợ như mới trúng đạn.

“Ta đùa thôi.” nàng giật nhẹ cánh tay hấn, khẩn trương giải thích “Ta sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi, ta sẽ tự mình lo lộ phí....”

Hấn kéo nàng vào trong lòng, cầm hấn cọ cọ lên tóc nàng, thấp giọng nói “Ta làm sao có thể quên ngươi đây.”

Nàng cả người bị hấn ôm trong lòng, trên người hấn tỏa ra một hương thơm thật dễ chịu. Lòng của nàng co rút lại, đau đớn không thở nổi dứt khoát đẩy hấn ra.

Hắn không phải của nàng!

“An Khâm Đàn, người trốn ở đây làm gì! Đợi chuẩn bị về Mỹ mới đến điểm danh, người có còn coi ta là gì không hả?” Ông chủ Cung Nghiêm chạy đến trước mặt họ, nghiêm nghị không khách khí gõ bả vai hắn.

“Ai bảo người bộ dạng không đủ gợi cảm xinh đẹp, không hấp dẫn được ta hàng đêm đến đây cuồng hoan?”

Cung Nghiêm cùng An Khâm Đàn khá lớn giọng khiến một vài khách quen chú ý đến chào hỏi.

An Khâm Đàn nắm bả vai của nàng, cùng bọn họ nói chuyện phiếm vài câu liền dẫn nàng đi đến nơi hắn thích nhất, một chiếc sofa hồng ở sau quầy bar.

Lâm Y Y ngồi vào ghế thấy một cảm giác kỳ lạ khiến nàng hoàn toàn không muốn đứng lên.

Nàng thỏa mãn khoe môi cong lên, phát hiện quán bar phân thành bốn khu, mỗi một khu đều có điểm đặc sắc riêng, nàng còn nhìn thấy khá nhiều ghế dựa treo nhẹ nhàng.

“Ghế dựa kia treo ở trên không sao?” nàng tò mò hỏi.

“Phía dưới chỉ là tạo cảm giác trong suốt thôi, nhìn xa sẽ giống như đang lơ lửng giữa không trung, chỉ có thiên tài mới có được ý tưởng này nha!” An Khâm Đàn đắc ý giơ lên ngón tay cái “Thích không?”

“Ghế ngồi rất thoải mái, rất được.”

“Ghế ở đây tất cả đều do tên này thiết kế.” Cung Nghiêm cầm hai chai nước đến trước mặt họ “Có muốn ăn gì không?”

“Cho nàng cơm rau là được rồi, cùng một ly nước chanh.”

“Đủ mười tám tuổi chưa?” Cung Nghiêm lại đưa đến một cái khay, bên trong chứa mấy viên chocolate.

“Đương nhiên đủ, ta không cảm thú như vậy.” An Khâm Đàn đưa cho nàng một viên, chính mình cũng ăn một viên.

“Thiên hạ loạn rồi, An Khâm Đàn cứ nhiên đem chocolate cho người ta ăn.” Cung Nghiêm vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn.

“Lần tới ta đến Đài Loan, chocolate của ta đều giao cho tên gầy còm này ăn.” An Khâm Đàn giúp nàng mở chai nước khoáng.

“Không thành vấn đề, cam đoan nuôi béo nàng.” Cung Nghiêm có chút dăm chiêu chăm chú nhìn hành động của hắn, cười nhẹ sau đó quay người tránh đi.

Hắn có dự cảm, không lâu sau, tiểu nữ nhân này chắc sẽ bị hải tặc An Khâm Đàn bắt đến nước Mỹ xa xôi. An Khâm Đàn ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm nàng, hắn sao có thể để nàng một mình ở lại Đài Loan đây?

Lâm Y Y nuốt xuống viên chocolate trong miệng, ngẩng đầu nhìn lại An Khâm Đàn tầm mắt đang chung thủy nhìn nàng.

“Cảm giác không giống tiệc chia tay nha.” Nàng yên lặng nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi vấn đề nàng đang băn khoăn trong lòng “Quan tỹ đâu?”

“Có người giúp ta làm tiệc chia tay, như vậy là đủ rồi.” Hắn không nghĩ muốn nói nhiều đến chuyện này, ánh mắt âm u không buông tha bất cứ biểu hiện biến hóa nào trên khuôn mặt nàng.

Lâm Y Y cắn môi, nàng biết hắn có lòng, là muốn giới thiệu nàng làm quen với ông chủ, làm cho khi hắn rời đi, có người có thể nói cho nàng biết tình hình gần đây của hắn.

“Người không cần làm như thế, chúng ta là bạn bè mà.” Nàng ngay cả tưởng tượng cũng không dám.

“Ta nghĩ làm sẽ làm.” Hắn cố chấp nói. Hai từ “bạn bè” làm hắn khó chịu.

Lâm Y Y cúi đầu, không dám cùng hắn bốn mắt giao nhau. Nếu lý trí nàng không mạnh, nếu không phải Quan tỹ luôn đối tốt với nàng, nàng thật nghĩ mình đã sớm buông xuôi.

Cung Nghiêm bưng lên phần cơm rau cùng một ly nước chanh đá “Món khai vị, nước chanh lạnh có thể giúp kích thích vị giác.”

“Thật ngon, nhất định là rất ngon.” Lâm Y Y nhìn màu sắc của món rau, phát hiện bên trong cũng có đến năm loại quả.

Nàng đem phần ăn đưa tới trước mặt An Khâm Đàn.

Hắn ngồi im, làm bộ không phát hiện.

Nàng cầm lấy một miếng dưa chuột, cố chấp đưa đến bên môi hắn.

An Khâm Đàn không tình nguyện hé miệng, miễn cưỡng ăn hết một miếng.

Cung nghiêm lần đầu tiên nhìn đến hấn ăn rau xanh, cảm thấy vô cùng kỳ lạ nói ” thịt bò năm phần chín của người có hay không cho thêm rau xanh hay táo?”

“Người đừng làm loạn, ta hiện tại chỉ cần được ăn thịt là thỏa mãn.” An Khâm Đàn đau khổ cau mặt.

“Ta rất thích thỏa mãn tình dục cho người.”

Lâm Y Y bị lời này dọa chết, nàng đột nhiên ngẩng đầu liền thấy một nữ nhân xinh đẹp, ăn mặc thật sành điệu trực tiếp ngồi lên đùi An Khâm Đàn.

Sao có thể lớn gan phóng dăng như thế chứ, muốn dọa chết Lâm Y Y, nàng thậm chí không biết nhìn đi đâu đành phải cúi đầu mạnh mẽ ăn rau của mình.

“Cậu nhóc hư hỏng này, tới nơi này mà cũng không gọi ta một tiếng, người ấy, hai tháng trước còn ở trên người ta phóng hỏa, còn chưa có đốt hết nha.” Nữ nhân ôm lấy cổ hấn “Khi nào thì rảnh theo giúp ta a?”

Lâm Y Y nhớ tới có một thời gian hấn hay đến quán bar, thì ra là đến đây chơi trò trăng gió. Nàng không nghĩ sẽ tức giận, cũng không nghĩ để ý đến nhưng vẫn nghiêm mặt lại.

“Người dọa người bạn nhỏ của ta sợ nha.” An Khâm Đàn kéo tay nữ nhân ra, đem nàng đẩy ra bên cạnh.

“Bạn gái người?” Nữ nhân lại lần nữa tiến đến, đem bộ ngực đồ sộ dí sát vào hấn.

“Ta không có bạn gái.” Hấn tức giận nói.

Không có bạn gái? Lâm Y Y cau mày, hấn mở lớn hai mắt như thế, sao có thể nói dối mà không chớp mắt.

“Đúng vậy, An Khâm Đàn sao có thể có bạn gái chứ, người căn bản giống như cơn gió. Hơn nữa cô bé kia cũng không phải khẩu vị của người nha.” Nữ nhân dán mặt vào hấn, ôm lấy cổ hấn, nhiệt tình va chạm vào hấn.

Lâm Y Y nhìn nữ nhân bộ dạng nhiệt tình, ngực đau như có ai đang bóp lấy tim nàng. Sắc mặt tái nhợt, yếu ớt như đang đứng trên một tảng băng mỏng, giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ khiến nàng bị đánh tan.

An Khâm Đàn nhìn biểu tình không tự nhiên của Lâm Y Y, mắt lạnh bỗng lóe lên một phép thử.

An Khâm Đàn ánh mắt khóa chặt trên người Lâm Y Y, lại nghiêng đầu khẽ cắn vành tai nữ nhân, thổi một hơi.

Nữ nhân cười khanh khách, lại ngồi trên hán đui, cái mông hướng chỗ mẫn cảm của hán vận vẹo.

“Ngồi yên một chút, đừng loạn, không sợ ta phát hỏa sao?” Đôi tay thuần thực túm lấy thắt lưng nữ nhân, không cho nàng di chuyển.

“Ta giúp ngươi dập lửa.” Nữ nhân đưa đôi tay sơn móng đỏ tươi trực tiếp lần vào áo sơ mi của hán.

“Ta phải đi.” Lâm Y Y bỗng nhiên đứng dậy, không thể nhịn được nữa giận dữ trừng mắt nhìn hán.

An Khâm Đàn bỗng dừng túm lấy cổ tay Lâm Y Y đồng thời đẩy nữ nhân trên người ra. Hán nhìn Cung Nghiêm một cái, đối phương hiểu ý lập tức lùi đi nữ nhân đang khát khao bên cạnh.

“Buông tay, người nên rời đi là ta.” Lâm Y Y giãy dụa muốn rút tay về, nhưng hán đã nắm chặt.

“Ghen tị?” Hán kéo nàng đến trước mặt, đem tất cả chặt vật khổ sở thu hết vào trong mắt.

Thật quá tốt, lớp mặt nạ của nàng cuối cùng cũng buông lỏng. Hán muốn nàng thừa nhận bọn họ đối với nhau có sự rung động, tuyệt đối có thể vượt qua mấy cái hứa hẹn kết hôn linh tinh nhằm chán.

“Người có tư cách ghen không phải ta.” Lâm Y Y đã gần như không còn kiên nhẫn.

“Ý ngươi là gì?”

“Ngươi như thế này không sợ làm Quan tỹ thất vọng!” Lâm Y Y kêu to ra tiếng, nước mắt thoáng chốc đã tràn mi.

An Khâm Đàn trừng mắt nhìn nước mắt của nàng rơi xuống, nói không nên lời.

Nhưng nàng lại chợt dạ nhắm chặt mắt, bởi không biết nước mắt này thật sự vì Quan tỹ hay vì bản thân nàng.

“Quan tỹ vì tương lai mà nhẫn nhịn, ngay cả thân phận bạn gái cũng không dám lớn tiếng nói. Chỉ ở một bên bao dung ngươi, kết quả ngươi bên ngoài...”

“Khoan đã, ngươi nói Quan tỹ là đang nói Tiểu Quan thư ký của ta? Quan Hiểu Linh?” Hán chặn nàng lại, dùng ánh mắt khả nghi nhìn nàng.

“Đúng!”

“Nàng ta khi nào biến thành bạn gái chính thức của ta?”

“Người đến giờ còn muốn phủ nhận, các người rõ ràng là người yêu mà.” Lâm Y Y nắm chắc tay, thiếu chút nữa đã đâm cho hắn một cái.

“Chúng ta không phải!” An Khâm Đàn hét lớn một tiếng, tròn mắt muốn phun hỏa.

“Nếu không phải sao Quan tỷ lại muốn gạt ta?” Nàng dùng sức lắc đầu, không thể tin được hắn đến giờ vẫn muốn lừa dối nàng.

“Mà! Ngay cả chuyện nàng đột nhiên biến thành bạn gái ta còn không biết, làm sao ta biết vì sao nàng muốn gạt người!” Hắn túm lấy bả vai nàng, giận dữ nhìn thẳng vào nàng.

Nàng nhìn ánh mắt hắn lại chỉ thấy sự tức giận, không một chút bất an.

“Nàng nói các người đang kết giao với nhau, người không thích nàng nói ra....” Nàng nhìn quanh, miệng không tự chủ thì thào nói.

Nàng nghĩ sai rồi sao?

An Khâm Đàn hành động co quắp bất an của nàng, nội tâm hắn dâng lên một tia gi vọng.

“Người cho rằng ta là bạn trai của nàng nên mới đẩy ta ra? Không phải vì cái lý do yêu đương kết hôn gì đó?” Hắn hưng phấn đến mức hô hấp rối loạn, một mực bức nàng nói ra.

“Đúng, nhưng đây không phải vấn đề quan trọng, quan trọng là người quá đỗi giả, đã có bạn gái còn ở bên ngoài làm hoa hoa công tử....” nàng trừng mắt nhìn hắn, ngăn không cho chính mình dao động.

“Câm miệng, ta lập tức chứng minh cho người xem!” An Khâm Đàn cầm lấy điện thoại, trực tiếp gọi cho Quan Hiểu Linh.

Tuu...tuu..tuu

Hắn bật loa ngoài để nàng có thể thấy hắn không có gì dấu diếm.

“Sao tự nhiên gọi điện cho ta?” tiếng Quan Hiểu Linh như tiếng chimhẫ nhót. (hana: Ta hiện tại đang bị cứng tay trái...đau quá...oa oa)

Lâm Y Y tim khẽ nháy.

“Ta hiện tại đang mở loa ngoài để nói chuyện với người, Y Y đang ở bên cạnh.” hần lạnh lùng nói.

Đối phương một giây yên lặng.

“Có chuyện gì? Sao có vẻ nghiêm trọng thế?” Quan Hiểu Linh cười hỏi.

“Người vì sao nói với nàng chúng ta là người yêu?” Hần không để ý Lâm Y Y đang giãy dụa, túm chặt tay nàng, phát hiện tay nàng lạnh như băng.

“Ta không có nói a.” Quan Hiểu Linh nói.

An Khâm Đàn nhìn Lâm Y Y, bộ dáng tự đắc.

“Người có nói....” Nàng đứng lên, mặt không tự giác tới gần di động “Người nói hần là bạn trai người, còn nói hần không thích....”

Quan Hiểu Linh chặn lời nàng “Người có phải có hiểu lầm gì không? Có phải vì ta giúp hần xử lý chuyện nhà, lại thường xuyên cùng hần nói chuyện công việc cho nên người liền cho rằng hần và ta là người yêu?”

“Vậy người.... Vì sao muốn ta cách xa hần....” Lâm Y Y nói chuyện đã có phần lắp bắp.

“Ta không hề nói ta là bạn gái hần bởi vì đây không phải sự thật.” Quan Hiểu Linh nói chắc như đinh đóng cột “An tiên sinh, thật xin lỗi, ta thật không biết Y Y đang nói gì.”

“Cho nên, tất cả là Y Y hiểu lầm. Chúng ta ngoài công việc chỉ có quan hệ bạn bè, không có khả năng tiến thêm một bước giao tình, đúng không?” An Khâm Đàn một lần nữa xác nhận, đôi môi đã muốn cong lên, nhìn Lâm Y Y tràn ngập ý cười.

“Đương nhiên.” Quan Hiểu Linh nói.

“Cảm ơn, tạm biệt.” An Khâm Đàn tắt điện thoại.

Lâm Y Y ngơ ngác đứng ở tại chỗ, ngây ngốc nhìn hần.

“Loại hiểu lầm này chắc chỉ có người mới làm ra.” An Khâm Đàn luồn tay qua thắt lưng nàng kéo nàng lại gần, đối mặt với hần.

Nàng kinh hoàng quá độ, túm lấy vai áo sơ mi hần, thật sự bị làm cho hoảng loạn “có phải nàng sợ người giận, cho nên không chịu thừa nhận chuyện hai người yêu nhau?”

“Còn muốn làm rõ! Cá tính của ta giống loại người lén lút hành động lắm sao?” Hấn nhướn mi, thanh âm đã có phần tức giận. (hana: ca lúc nào chẳng hành động lén lút, đúng là nói dối mà không chớp mắt, vô sỉ...AC: người đầu, trời hana lại quăng lên nóc nhà cho bị nướng chín luôn.....

“Không phải.” nàng đỡ đầu lắc đầu, đầu nhất thời trống rỗng.

Nàng vẫn luôn cảm thấy hấn là loại trời không sợ đất không sợ, cho dù thật sự đã có bạn gái hấn nhất định lớn tiếng thông báo với thiên hạ. Dù sao hấn cũng đâu sợ ai phê bình hay chỉ giáo hấn.

Như vậy đúng là nàng đã nghĩ sai thật sao? Dù sao chuyện Quan tỷ lừa gạt nàng cũng không phải là một biện pháp tốt nha...

Vấn đề là, nàng né tránh lâu như vậy, hai người trong lúc đó cũng cân bằng mọi nguy hiểm, vất vả lắm mới duy trì được đến khi hấn về Mỹ, hiện tại vận mệnh lại trôi chảy như vậy là có gì?

“Hiện tại giờ làm thế nào đây?” Lâm Y Y nghe thấy tiếng nói của chính mình

Nàng ngậm chặt miệng, cũng không giấu được suy nghĩ đang tràn vào não nàng.

Nàng lui về phía sau từng bước, nhưng tay hấn ngăn lại thắt lưng của nàng, phút chốc đem nàng cả người lôi kéo về phía trước, làm cho nàng dán chặt tại tấm thân cao lớn nóng rực của hấn.

“Ngoài việc trân trọng thời gian, chúng ta còn có thể làm gì nữa.”

Lời còn chưa rơi xuống đất An Khâm Đan đã muốn hôn lên môi nàng.

An Khâm Đan không hôn được bao lâu đã bị nữ nhân khi trước bị hấn đuổi đi xông đến cầm túi xách đánh lên đầu hấn cho thỏa cơn tức giận.

Hấn đang hôn còn bị quấy rầy, tức giận khiến hấn trừng mắt vọt đến bên nữ nhân trước mặt, gào rít giương nanh múa vuốt, khiến đối phương sợ đến mức chạy trốn chết.

Sau đó, An Khâm Đan xoay người kéo Lâm Y Y chạy đi, lên xe, một đường tiến thẳng về nhà.

Vào nhà, An Khâm Đan trừng mắt tiếp tục khóa trụ nàng, ánh mắt rõ ràng ý muốn thiêu đốt nàng.

Lâm Y Y kinh hãi một chút, giống như con thỏ gặp con thú đang đi săn mỗi, tự nhiên theo bản năng bảo vệ tính mạng mình, nàng xoay người bỏ chạy.

Nhưng nàng sao có thể thoát được ý định ăn tươi nuốt sống nàng của một con báo đang đi săn.

“A!” Nàng mới chạy được vài bước toàn thân đã bị ai đó áp đảo.

Cả người nàng cùng hấn dán vào vách tường, môi hấn tham lam hôn lên môi nàng như muốn làm cho nàng không thể thở nổi, cẩn thận, từ từ thăm dò mọi góc ngách bí mật trong miệng nàng.

“Người có biết ta muốn thế này bao lâu rồi không?” An Khâm Đàn đầu lưỡi quét qua môi nàng, ngón tay tham lam tự nhiên luồn vào bên hông nàng, tham lam động chạm vào làn da mềm mại của nàng.

Nàng bị hấn hôn đến không còn khí lực, môi hấn chạm đến phần da nơi cổ nàng khiến hai đầu gối nàng đều nhũn ra.

“Có được không?” Đầu lưỡi hấn liếm xương quai xanh nàng, hai tay vỗ về da thịt bên hông nàng.

“Được cái gì?” Nàng giương đôi mắt trong như khí trời nhìn hấn, không nén được thở gấp.

“Được gì?” Nàng ngược mắt nhìn hấn, không nén được thở gấp.

“Làm mọi chuyện mà ta nghĩ....” Hấn cúi thấp người chạm vào bên hông nàng, làm cho nàng cảm nhận thân thể nóng rực của hấn.

Lâm Y Y đầu tiên là sững sốt, mặt đỏ bừng, đưa hai tay lên bả vai hấn, đẩy hấn cách xa chính mình.

Cho dù nàng có đơn thuần cũng biết hấn lúc này cứng rắn là vì sao.

“Không được.” Nàng nói.

“Vì sao?” Hấn hoảng sợ mở to mắt, hấn còn nghĩ không biết có phải lỗi tai mình có vấn đề hay không. “Người không phải đã nói chuyện yêu đương là phải kết hôn chỉ là nói dối hay sao, giờ tại sao còn muốn trốn tránh?”

“Nhưng là, nhưng là.... Chuyện tình cảm của ta không có như thế này.” Nàng lấy tay quạt quạt má, hi vọng có thể khiến cơ thể không bốc cháy.

“Thích sẽ muốn ôm, đây là lẽ tự nhiên mà.” Hấn hợp tình hợp lý nói, không tiếp thu được dục vọng cũng là một chuyện rắc rối.

“Nhưng mà... thân mật như vậy.... ta... ta không thể tưởng tượng được mình sẽ thân mật như vậy với ai

ngoài chồng mình.....” Nàng úp mặt vào hai tay, xấu hổ đến mức nói chuyện không thể rõ ràng.

“Vậy cái gì cũng đừng nghĩ, ta sẽ cho người biết những thứ người không thể tưởng tượng.” Hấn hôn lên môi nàng, kiều kích kêu kều đầu lưỡi của nàng cùng hấn dây dưa, đôi tay to lớn cũng yên lặng bám trụ trên ngực mềm mại của nàng.

Tiếng rên rỉ phát ra từ miệng nàng, cảm giác như chính mình đang muốn hòa tan.

“Không được.” Nàng hỏn hỏn cố hít không khí, dùng tia lý trí cuối cùng đẩy hấn ra.

An Khâm Đoàn hai tay ôm chắc hông nàng, trông mắt sáng như ánh đuốc nhìn chăm chăm nàng.

“Vì sao không được? Người tương lai cơ hội gả cho ta còn nhiều hơn ai kia!” hấn giận dục trừng mắt nhìn nàng, nói xong nhện không được nóng giận, hấn hung hăng túm bả vai nàng nói “Người không có chuyện gì hay sao mà đi nghĩ sẽ gả cho người khác.”

Mới nghĩ đến cảnh nam nhân khác có thể hợp pháp đem những ngọt ngào của nàng ngậm trong miệng, chậm rãi hưởng thụ sự hòa tan lạc thú của nàng hấn đã nghĩ muốn lấy điện dí vào hấn cho hấn giật điện mà chết đi.

Hấn không thích có nam nhân nào đến gần nàng trong vòng một trăm dặm!

“Ta vẫn mơ ước có một gia đình.” Nàng dùng hai tay ôm lấy hai má cứng ngắc của hấn, nhẹ giọng nói.

An Khâm Đoàn đột nhiên nhớ đến nam nhân đeo kính ở văn phòng nàng, mới nhìn đã biết hấn là loại ngoan ngoãn kết hôn, sinh con, đã tính trên mặt hấn vì thế càng ngày càng đậm.

Thật tốt quá, hấn chuẩn bị đi xa tận chân trời, mà bên người nàng lại còn một đối thủ khác muốn cùng nàng thổ lộ tâm tình.

“Không kết hôn cũng có thể có một gia đình.” Hấn phụng phịu nói.

“Với ta như thế sẽ không đầy đủ.” Nàng chỉ có thể khẩn cầu nhìn hấn.

An Khâm Đoàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hấn biết “tiểu bạch thỏ” này quan điểm cổ lỗ thâm căn cố đế, hoàn toàn không thể thay đổi. Huống hồ hoàn cảnh lớn lên của nàng khác hấn với người thường, so với người thường càng muốn có một gia đình hơn ai hết, chuyện này cũng không có gì đáng trách.

“Tốt lắm, người thật sự là hiểu được làm thế nào có thể trêu tức nhiệt tình của một nam nhân.” Hấn muốn biểu hiện thoải mái, lại cố tình nói chuyện khẩu khí thật chua ngoa.

“Ha!” ngay sau đó, An Khâm Đàn không khống chế gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên mang mặt mình chôn sâu trong tóc nàng “Ta ghét như thế!”

“Không liên quan, dù sao ngày kia người cùng về Mỹ.” nàng đưa tay ôm lấy hắn, cố gắng nở một nụ cười, hốc mắt đã vương một chút lệ nhọt nhạt.

“Ta ngày kia đi nhưng không có nghĩa chúng ta về sau không liên lạc. Đợi ta xử lý xong mọi chuyện, nhất định sẽ trở về tìm người.” An Khâm Đàn đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt rực lửa nhìn sâu vào mắt nàng.

“Ta biết, nhưng mà... cách xa như vậy....” Nàng đem hai má dựa vào vai hắn, tham lam hít lấy hương thơm của hắn.

“Không liên quan, chúng ta còn một ngày! Một ngày có thể phát sinh rất nhiều chuyện, không biết chừng người còn nguyện ý theo ta qua Mỹ nữa!” mắt An Khâm Đàn đột nhiên sáng lên, cao hứng phấn chấn lôi kéo tay nàng xoay vòng vòng trong phòng.

“Được, người theo ta qua Mỹ, ta sẽ đưa người đến bảo tàng ta thích nhất, còn có xưởng chế tác của ta, nông trường ở quê ta người nhất định sẽ thích. Ta lập tức đặt vé máy bay....”

Nàng bị hắn quay đến choáng váng đầu óc, ôm lấy hắn muốn hắn ngừng chuyển động.

“Ta không có hộ chiếu, cũng không có thị thực.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Có làm hay không? Giờ mà người còn không có hộ chiếu, không có thị thực.” An Khâm Đàn trên đầu hơi nước bốc lên, kinh ngạc.

“Không sao, ta cũng không cần thiết.” Nàng kiên cường nhìn hắn nhưng ánh mắt mang đầy vẻ luyến tiếc.

“Quên đi, chúng ta hiện tại không có thời gian để lãng phí. Đi, chúng ta đi ra ngoài tìm chỗ hẹn hò.” Hắn nói.

“Nhưng đã muộn lắm rồi...”

“Người dám nói với ta người chờ thêm lát nữa sẽ leo lên giường đi ngủ?” mắt hắn như muốn phun lửa đốt cháy nàng.

“Ý của ta là, nếu đi ra ngoài cũng mất thời gian đi lại. Chúng ta ở nhà, ta làm cơm tây cho người ăn, như vậy được không?” Nàng vỗ vỗ khuôn mặt hắn, ôn nhu nhìn hắn.

“Được, chúng ta ở nhà. Nhưng là ta hiện tại chỉ muốn ăn...” hắn cúi đầu chạm mũi vào chóp mũi nàng, ngón

tay mơn trớn đôi môi bị hấn hôn đỏ hồng, một lần nữa không chịu đựng được hôn nàng “Người”

7. Chương 7

Những dịp đặc biệt thời gian thường qua nhanh, huống chi An Khâm Đàn và Lâm Y Y chỉ có một ngày.

An Khâm Đàn nghĩ muốn đổi chuyến bay, nhưng hấn là người hiểu hơn ai hết, nếu ngày đó hấn không đi thì công ty bên Mỹ sẽ loạn mất, hơn nữa rồi mọi rắc rối sẽ lại đổ lên người hấn mà thôi!

Bởi vì sau ngày hấn quay lại Mỹ một ngày hấn sẽ phát biểu tại một bữa tiệc quan trọng, còn có mới thêm đài truyền hình đến đưa tin. Hấn dù có muốn ở lại bên nàng cũng phải xem xét thời điểm thích hợp.

Hấn vốn có tính của mấy người làm nghệ thuật, nhưng hấn biết muốn tiếp tục duy trì tính tình này hấn nhất định phải biết phối hợp kinh doanh và tuyên truyền. Cho nên hấn về Mỹ.

May mắn, hấn chỉ cần vài ngày không ngủ là có thể xử lý xong toàn bộ công việc, sau đó có thể lập tức trở lại bên nàng, hấn có thể khẳng định việc này sẽ đến nhanh đến mức nàng không có thời gian cho nam nhân khác cơ hội.

Hôm nay, là ngày An Khâm Đàn về Mỹ.

Nắng sớm, An Khâm Đàn nằm trên chiếc giường lớn của hấn, nhìn hình ảnh nàng đang ngủ.

Hấn thật không dám tin tưởng hấn cư nhiên có thể cùng nữ nhân hấn khao khát chơi trò chòm chăn bông nói chuyện suốt đêm! Có lẽ hấn sẽ được ghi vào kỷ lục thế giới cũng nên.

Hấn vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng, cảm thấy bộ dạng nàng nằm trong lòng hấn chính là thiên chức của nàng. Mà nàng ngủ nhìn thật giống như thiên sứ thuần khiết, nếu không cũng giống như một món bánh ngọt ngọt ngào khiến người khác không thể kìm nén nổi.

Đôi môi phấn hồng như thạch hoa quả của nàng khê nhếch, hai má mềm mịn trắng như sữa của nàng đặt trên ngực hấn thật ngon miệng, khiến hấn không thể không muốn cắn một cái.

An Khâm Đàn nhắm mắt lại, dùng hết bản lĩnh đứng dậy, chuẩn bị đi đến nhà tắm tắm nước lạnh lần thứ N.

Hấn không nghĩ muốn ép nàng, hấn muốn tôn trọng ý nguyện của nàng. Giai đoạn này mà nói, chỉ cần có thể ôm nàng trong lòng, cảm thụ cảm giác có nàng bên cạnh, những cái khác....

Hắn nhin nhin nhin!

An Khâm Đàn vừa bước vào phòng tắm Lâm Y Y liền tỉnh dậy. Nàng nhẹ nhàng nhón chân, xuống giường.

Nghĩ đến chuyện hắn nói khiến nước mắt nàng muốn trào ra, đành phải nhanh chóng bước rời đi.

Bởi vì hoàn cảnh sống từ nhỏ khiến nàng phải luôn kiên cường, kỳ thật nàng rất ít khóc, nhưng mỗi lần bị đôi tay rắn chắc của hắn ôm lại, nghĩ đến không còn gặp mặt trái tim lại bắt đầu đau, nước mắt cứ thế mà dâng lên.

Nàng tuyệt đối không khóc!

Lâm Y Y mở vòi hoa sen. Muốn dùng dòng nước lạnh trấn định bản thân.

Nàng nhất định phải tỏ thái độ vui vẻ thoải mái, bởi nàng cảm nhận được hắn có bao nhiêu phần không muốn rời xa nàng.

Làm gì có người nào mới thổ lộ hai ngày liền xa nhau! Nàng trách mình quá ngu ngốc, nếu sớm biết hắn và Quan tỷ không có gì bọn hắn đã có thể sớm hiểu lòng nhau.

Có khi nào sau khi hắn về Mỹ sẽ không còn liên lạc với nàng nữa? Liệu có khi nào Quan tỷ nói dối, nàng mới chính là bạn gái của hắn?

Lâm Y Y vùi mặt vào khăn mặt, ra sức lắc đầu.

Nàng cũng hoàn toàn tin tưởng An Khâm Đàn toàn thân nhiệt huyết sôi trào nhưng vẫn nguyện ý tôn trọng nàng. Hắn chắc chắn không phải người bại hoại, cho nên tối qua nàng có thể an tâm ngủ trong lòng hắn một cách thoải mái.

Lâm Y Y rửa mặt xong, nhìn tấm kính thử dài.

“Y Y” Một tiếng kêu hỗn hển trong phòng ngủ, vang vọng khắp nhà.

“Ta ở đây.”

Lâm Y Y mới đi ra khỏi phòng, hắn đã vọt đến trước mặt nàng, như cuồng phong đem nàng ôm gọn trong lòng.

“Em rời giường sao không gọi ta một tiếng?” Hắn nhướn mi hỏi.

“Người đánh răng, rửa mặt, ta cũng cần nha.” Hai bàn tay bé nhỏ ôm lấy má hắn, nhẹ giọng trấn an hắn.

“Chúng ta có thể làm cùng nhau.” Mỗi một giây hắn đều không muốn bỏ lỡ.

“Tháng sau ta có thể xin nghỉ phép dài hạn, có thể gặp mặt.” nàng dùng sức cổ ngăn nước mắt đang muốn dâng lên nơi khóe mắt.

An Khâm Đoàn ánh mắt si ngốc nhìn nàng “Không giống! Chúng ta tách ra giống như ta đang lột đi một lớp da vậy.”

Nàng ôm lấy gáy hắn, nước mắt rớt cục cũng không nghe lời, tràn lên hốc mắt.

“Thật xin lỗi, ta không nên vì chuyện này mà khóc...”

“Nếu em không khóc ta mới muốn khóc.” Hắn trườn mền hôn lên nước mắt nàng, trái tim khẽ run rẩy.

Tiếng khóc nhẹ nhẹ của nàng khiến tim hắn đau xót, càng ôm chặt nàng hơn, nỗi buồn sắp chia lìa khiến hắn muốn phát hỏa.

“Hộ chiếu thật dễ dàng có được, có điều nước Mỹ chết tiệt kia làm sao lại còn muốn visa, không phải muốn người ta đến chơi để thu lợi sao? Làm gì mà còn muốn visa?”

“Cho dù ta có đến Mỹ chúng ta vẫn phải chia lìa mà. Công việc của người ở Mỹ, còn của ta ở Đài Loan.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn giận cũng không thể không nói ra sự thật hiển nhiên.

“Làm ơn đi, em giờ không cần phải nói chuyện thực tế như thế mà mau cùng ta đánh mắng nước Mỹ kia đi!” hắn thở phì phì nói.

“Ta hiện tại nghĩ muốn ôm người.” Lâm Y Y ôm chặt lấy hắn thật lâu.

An Khâm Đoàn hít lấy hương thơm trên người nàng, hắn thật muốn cho nàng vào vali mang đi cùng. Hắn làm sao có thể bỏ nàng ở lại mà an tâm ngồi trên máy bay đây?

Leng keng, leng keng....

Chuông cửa vang hai tiếng, nàng chậm rãi ngẩng đầu.

“Không cần quan tâm đến nó, chúng ta không có thời gian quan tâm.” Hắn đem đầu nàng ấn vào vai hắn.

“Nhưng mà, có thể là bà hàng xóm sang mượn gì đó, chân bà đi lại không tiện, không thể tự mình đi đến siêu thị” nàng hướng cửa lớn nhìn thoáng qua.

“Em không phải nói muốn ôm ta hay sao?” An Khâm Đàn làm mặt giận.

“Nhưng mà... có thể bà ấy cần giúp đỡ. Ta đi một chút sẽ quay lại ngay, nếu không người đi theo luôn đi?” Nàng hỏi.

“Ta chỉ muốn đem người ấy đuổi khỏi cửa, ta cho em ba phút.” Hấn đẩy nàng ra phía cửa, chu môi dưới, miệng thì thào tự nói “Dù sao em vẫn quan tâm người khác hơn ta.”

Lâm Y Y quay người lại, đột nhiên trở lại trong lòng hấn.

“Người ta quan ta nhất chính là người.” Nàng kiễng mũi chân hôn lên môi hấn, chưa đợi hấn kịp phản ứng nàng đã chạy nhanh ra cửa.

An Khâm Đàn ngây ngô cười đi vào phòng bếp, ấn nút máy pha cà phê.

Hấn ngồi bên bàn ăn, nhìn quanh phòng bếp, nhìn đến tạp dề của nàng, nhìn đến chén cơm của hấn, nghĩ đến đây là buổi sáng cuối cùng trước khi hấn rời đi, lòng hấn lại trầm mối ngổn ngang.

Chết tiệt, hấn đã bắt đầu nhớ nàng.

An Khâm Đàn đi ra khỏi phòng bếp, chuẩn bị đi bắt người, nàng đã hết ba phút của mình rồi!

“Y Y, ta thật sự đã thay đổi. Đây là tiền lương tháng đầu tiên của ta, trừ tiền thuê nhà, sinh hoạt phí vẫn còn lại mấy ngàn, ta về sau nhất định sẽ có tương lai.”

Giọng nam đồng đặc truyền vào lỗ tai An Khâm Đàn, sắc mặt hấn lập tức trần xuống, không tiếng động đi về phía hành lang.

Làm sao giết cái tên Trình Giảo Kim kia! Hấn thật muốn làm thịt tên kia!

“Định Quốc...” Lâm Y Y đang đứng ở ngoài vườn, muốn nói nhưng lại thôi, nhìn Ưông Định Quốc.

“Người không nghe điện thoại của ta chính là hi vọng ta tỉnh táo lại. Ta đã thật sự thay đổi, có thể cho người một gia đình yên ổn.” Ưông Định Quốc mặt hình vuông tràn ngập hi vọng.

“Chúng ta không phải người yêu.” Lâm Y Y lắc đầu, hi vọng hấn có thể nghe hiểu lời nàng nói.

“Người còn tự dối mình sao? Người không phải luôn chờ đợi ta, không phải sao?”

Chờ người cái đại đầu quỷ! An Khâm Đàn bước ra hành lang phía trước, trừng mắt nhìn thẳng mục tiêu phía trước.

“Ta chỉ coi người là anh trai.” Lâm Y Y tránh đôi tay vươn ra của Uông Định Quốc.

“Không ai lại đi giúp anh trai thu dọn nhiều chuyện rắc rối như thế, hi sinh nhiều như thế.” Uông Định Quốc cố chấp nói.

“Người ngốc nghếch như nàng sẽ làm thế.” An Khâm Đàn đứng phía sau Lâm Y Y, trực tiếp đem nàng kéo vào trong lòng hắn.

Uông Định Quốc nhìn một mảng hỗn độn, khuôn mặt hắn đành lại, trong mắt hung ác, vẻ mặt như muốn giữ lấy tự trọng nam nhân to lớn.

“Người là ai?” Uông Định Quốc lớn tiếng hỏi.

“Đây là người chủ cho thuê nhà....” Nàng nói.

“Ta là chủ cho thuê nhà?” An Khâm Đàn rít gào, cúi đầu trừng mắt như muốn đòi mạng nàng.

“Hắn là bạn trai của ta.” Nàng nhỏ giọng nói, lại bởi không quen khiến hai vành tai đỏ lên.

Uông Định Quốc trừng mắt nhìn nàng ngượng ngùng trong lòng đối phương, giọng thô ráp hỏi “Người không phải nói chủ thuê nhà là bạn trai Quan tỷ?”

“Đó là một hiểu lầm, Quan tỷ đã phủ nhận.” An Khâm Đàn đang nắm tay nàng khiến nàng dùng khẩu khí vững vàng nhất để nói chuyện, hi vọng làm không khí bớt xấu hổ.

“Các người ở cùng một chỗ lâu như vậy?” Uông Định Quốc nghiêm mặt hỏi.

Lâm Y Y do dự ngẩng đầu nhìn An Khâm Đàn.

“Đúng vậy!” An Khâm Đàn lập tức gạt đầu. Hắn cùng nàng ở cùng một chỗ mỗi giây đều cảm thấy như vĩnh hằng.

“Tình cảm chúng ta nhiều năm mà có thể...” khuôn mặt ngăm đen của Uông Định Quốc khó khăn nhăn nhó.

“Ta vẫn luôn coi ngươi là anh trai, nhìn thấy ngươi công việc thuận lợi, ta so với người khác còn vui vẻ hơn.” Lâm Y Y muốn đến an ủi hắn nhưng An Khâm Đan không chịu buông tay.

Nàng bắt đầu quay đầu liếc hắn một cái, hắn mới trợn mắt thả người.

“Ngươi nên kiên trì một chút.” Lâm Y Y đi đến trước mặt Uông Định Quốc, cười tươi cổ vũ hắn.

“Bản thân cuộc sống của ngươi còn muốn nàng thay ngươi lo lắng, ngươi không biết hổ thẹn sao?” An Khâm Đan ở một bên lạnh lùng hát đệm.

“Không phải chuyện của ngươi.” Uông Định Quốc gân xanh nổi lên, nghiêng răng nghiêng lời nói.

“Thật tốt quá, chúng ta đi.” An Khâm Đan ôm eo Lâm Y Y đi vào trong nhà.

“Y Y, chúng ta nói chuyện một lát đã.” Uông Định Quốc ở phía sau nàng hô to.

“Nàng không có thời gian nói chuyện với ngươi.” An Khâm Đan cũng không quay đầu lại nói.

“Ta sẽ tìm người sau được không? Bởi vì hắn chiều nay phải bay về Mỹ rồi.” Lâm Y Y quay đầu, cảm thấy có lỗi nói.

An Khâm Đan hung hăng quay đầu lại vừa hay thấy trong mắt đối phương sáng bừng lên, hắn muốn điên cuồng gào thét lên, đem đối phương băm thành trăm mảnh.

Nghĩ đến cảnh trời cao, hoàng đế ở xa là có thể khiến Y Y thay đổi hay sao?

“Được, ta và ngươi liên lạc sau.” Uông Định Quốc mỉm cười, lập tức hợp tác chạy lấy người.

An Khâm Đan thái độ như người nguyên thủy, thở phì phì đem nàng kéo vào trong phòng, dùng chân đá mạnh vào cửa đóng cửa lại.

“Em sao lại nói cho hắn biết ta muốn về Mỹ? Em như thế căn bản muốn dẫn sói vào nhà. Ta sau khi đi rồi, em nhất định không được cùng hắn đi đâu.” Hắn nói.

“Hắn là người nhà của ta, ta sao có thể không cùng hắn đi ra ngoài?” Lâm Y Y giữ chặt cánh tay hắn.

An Khâm Đan tức khí, ánh mắt phẫn nộ cùng lông mày nhăn lại một cục, cúi đầu lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của nàng, hắn thật đúng là tức giận mà không có chỗ phát tiết.

“Người lo lắng gì chứ, ta nếu yêu thương hần thì đã sớm yêu thương, sao còn phải đợi đến tận giờ?”

“Bản tính em mềm yếu, có trời mới biết đồng tình liệu có thể biến thành yêu.” Hần phụng phịu, lo lắng chính là lo lắng.

“Ta sẽ không.” Nàng mềm mỏng nói, nàng bị biểu tình trẻ con giận dỗi làm cho tức cười.

“Ai mà biết!” bản chất của nàng tốt như thế, một cảm giác nhu hòa như thế thật có sức hấp dẫn với nam nhân.

“Người muốn ta thề sao?”

“Ta chỉ muốn em theo ta qua Mỹ.” hần ôm lấy má nàng, tùy hứng nói.

“Đợi ta tháng sau nghỉ phép dài hạn, có thể gặp mặt. Bằng không chúng ta dùng WebCam có thể nhìn thấy nhau a.” Nàng khẽ mỉm cười, lại cũng không biết đang an ủi hần hay an ủi chính mình đây.

“Máy tính không thể ngửi thấy mùi của em, cũng không được ăn bữa sáng em làm, cũng không có cảm giác em ôn nhu chăm sóc ta...” thanh âm hần bỗng nhiên im bặt, đôi mắt trầm buồn nhìn nàng.

Nàng lấy tay che lại miệng hần, không cho hần tiếp tục nói, nàng không muốn lại khóc thêm nữa.

“Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, được thế nào hay thế ấy đi, cũng không phải không thể gặp lại nhau.” Nàng cố ý dùng thái độ thoải mái nói, kéo hần vào trong bếp, giúp hần ngồi xuống ghế.

Nàng bắt đầu làm bữa sáng cho hần ăn, cùng hần nói mấy chuyện nhỏ nhặt bình thường, giống như không có chuyện gì xảy ra, giống như bọn họ không phải chuẩn bị cách xa nửa vòng trái đất....

Buổi chiều, An Khâm Đàn một mình lên taxi.

Nàng không đi tiễn hần, nàng sợ chính mình sẽ khóc vì quá đau lòng.

Hần cũng không dám muốn nàng đến sân bay, hần sợ mình không đi nổi, càng sợ hần còn khóc nhiều hơn nàng nữa.

An Khâm Đàn quyết định lên máy bay sẽ uống rượu, chỉ có say hần mới bắt được mình ngủ. Lâm Y Y lúc này ở trong phòng hần, khóc đến mức tiếng taxi rời đi cũng không nghe thấy.

Một buổi chiều sai khi An Khâm Đàn rời đi được tám ngày, Lâm Y Y mang theo đồ ăn về nhà.

Ngoài vườn, không lâu trước An Khâm Đàn đã làm cho nàng một chiếc đèn nhỏ thủ công bằng bạc có hình giọt nước. Ở thời điểm chiều tà tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp, giống như một giọt nước mắt ấm áp....

Nàng xoay người trở lại, ắp một mảnh bạc hà đưa lên miệng, muốn làm cho tinh thần tỉnh táo lại, sau đó cầm lấy một chiếc kéo dài, không ngừng cắt tỉa chăm sóc đám cây của nàng. Đứng giữa đám thực vật này nàng sẽ cảm thấy an tâm một chút.

Nếu không, nàng sẽ không chú tâm mà làm ra hai phần nước chanh bạc hàn hai phần bánh mì, đến cơm rang cũng làm thành hai phần. Cho nên nàng không dám nấu cơm, sợ bản thân lại vô tình làm hai phần, nhìn thấy lại đau lòng.

Nhưng thật khó khăn. Hình như nàng đã có thói quen trong tủ lạnh lúc nào cũng có Yakult, kết quả là chỉ cần mở tủ lạnh lại nhớ đến hình dáng lưu manh của hắn khi mở Yakult. Ngay cả khi đi đến quán Ma Tư cũng nhớ đến lần đầu tiên gặp hắn.

Trên thực tế ngay cả chuyện hắn mua cho nàng ly coktelk “ánh sáng” lúc trước nàng cũng không dám nghĩ đến.

Ngày đó, đột nhiên được về nhà sớm, thiếu chút nữa nàng đã mua vé máy bay và bay vọt đến bên hắn.

“Chỉ cần trái tim chân thành, dù có bao nhiêu khó khăn cũng có thể tìm về bên nhau. Trời đen tối. trăng mờ nhạt hai người vẫn bên nhau. Cười chậm rãi lộ ra ấm áp....”

[Lời Ngô Thanh Phong]

Chính là, nàng đúng là vẫn còn nghĩ đến hắn nhiều lắm.

Lâm Y Y nhìn bản thân vì không ăn uống đầy đủ mà gầy đi trông thấy, ngực bởi vì nhớ hắn mà đau đớn thật nhiều.

Tối qua hắn đi dự tiệc, không thể cùng nàng nói chuyện. Có điều may mắn là có thể nhìn thấy hắn, nghe hắn nói về tác phẩm của hắn.

“Người mau tỉnh lại a, tháng sau nghỉ phép dài hạn là có thể đi tìm hắn a!” nàng buồn kéo, một bên thu dọn rác bên dưới, một bên đối với chính mình trấn an “Hơn nữa còn có công việc, nếu không làm tốt có thể sẽ bị thôi việc a....”

Leng keng, leng keng...

Tiếng chuông cửa làm cho Lâm Y Y giật nảy người, bất an nhìn về phía cửa.

Ông Định Quốc lại tới nữa sao?

Sau khi An Khâm Đàn rời đi, Ông Định Quốc mỗi ngày chạng vạng đều đến tìm nàng, nàng hôm qua đã dùng lời rất nghiêm túc từ chối cự tuyệt hẳn. Hắn không phải nói muốn đợi nàng cùng An Khâm Đàn chia tay lại đến sao? Không phải ý là “tạm thời” đã hết hi vọng rồi sao?

Mới nghĩ đến chuyện Ông Định Quốc nói như đinh đóng cột rằng có ngày nàng và An Khâm Đàn nhất định chia tay nhau khiến nàng không nén được tiếng thở dài.

Nàng không trách Ông Định Quốc, bởi vì chính nàng cũng không tin vào tình yêu mà khoảng cách quá xa như thế này có thể tiếp tục bao lâu.

Dù sao, nàng cùng An Khâm Đàn cũng không phải kiểu tình cảm mười năm sâu đậm. Tuy rằng bọn họ ở chung rất có cảm giác, giống như đã quen biết nhiều năm vậy. Tuy hai người có cảm giác thâm quen như quen nhau lâu rồi nhưng hai người vẫn là mới quen nhau mấy tháng.

Tình cảm nhất thời kích động sẽ nhanh chóng qua đi, huống hồ còn là một người nhiệt tình bồng bồng như hắn, luôn xem chuyện ấy là hứng thú như hắn.

Nhưng nàng sẽ không hối hận! Lâm Y Y ưỡn ngực, ở trong lòng nói với bản thân. Những gì mất đi so với những gì chưa bao giờ có được cũng không có gì nuối tiếc, hơn nữa nàng cả đời sẽ không quên cảm giác yêu hắn thật mãnh liệt.

Leng keng, leng keng...

Lâm Y Y giật mình, lúc này mới phát hiện nàng tự nhiên ngẩn người, vội vàng đi đến cạnh cửa, cẩn thận hỏi “Ai vậy?”

“Quan Hiểu Linh.”

Lâm Y Y kinh ngạc đôi môi khẽ nhếch, lập tức mở cửa.

Quan Hiểu Linh nhìn Lâm Y Y, có vài giây nói không ra lời.

Không phải là áo sơ mi đơn điệu cứng nhắc, cũng không phải tóc ngắn thô kệch, Lâm Y Y mặc áo sơ mi tay ngắn kiểu công chúa, quần bò, ánh mắt tự tại, nhìn thế nào cũng thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Đổi phong cách?” Quan Hiểu Linh đi vào giả vờ như không có gì nói.

“Là An Khâm Đàn đưa ta đi.” Lâm Y Y gật đầu.

Quan tử sẽ không còn để ý mấy chuyện kia đâu nhỉ?

“Là tác phẩm của hần sao?” Quan Hiểu Linh chỉ chiếc đèn hình giọt nước, khoe mỗi miếng cường mĩm cười.

“Đúng, hần nói buổi tối khi ta làm việc nhìn mọi thứ sẽ rõ ràng hơn.” Nàng vỗ nhẹ lên thân đèn, nhắc đến hần trái tim lại nhói đau.

“Nếu đem ra ngoài bán, có thể có giá hơn mười vạn đấy.” Quan Hiểu Linh nói.

“Là do hần dụng tâm nên vô giá.”

Quan Hiểu Linh vừa nghe, lập tức trợn to mắt. “Người lúc trước là người rất thực tế, yêu đương đúng là thay đổi tính cách của người, cũng khiến người đang yêu đương lãng mạn trở lại thực tế, nên biết người em bên cạnh mới là người cần phải đề phòng.”

Lâm Y Y nhìn Quan tử, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

“Ta không hiểu ý của tử.” thanh âm nàng run run nói.

“Người cướp An Khâm Đàn của ta.” Quan Hiểu Linh khí thế bức người nói.

“Nhưng mà, người không phải đã nói hai người không phải người yêu sao?” Lâm Y Y khẩn trương nắm chặt tay.

“Hôm đó An Khâm Đàn ở đây, người muốn ta nói thế nào? Ta đã nói rồi, hần không muốn ta trước mặt người khác nói ta là người yêu của hần.”

Lâm Y Y nhìn Quan tử dài giọng, nàng nhăn mi tâm, lại khiến nàng nghi hoặc.

“Ý của người là, các người là người yêu?” nàng nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, cho nên ta không biết vì sao người tiếp cận hần, vì sao lại để hần gọi điện chất vấn ta, người có biết tâm tình của ta khi nhận điện thoại ra sao không?”

“Nhưng mà... ta không thấy hần đang nói dối.” Lâm Y Y lắc lắc đầu, càng nghĩ càng thấy không hợp lý. Bộ đang nổi trận lôi đình của hần, sao có thể là giả vờ?

“Hần không thích người khác bám lấy hần, người nghĩ xem, hần không phải cùng người yêu đương mà vẫn về Mỹ hay sao?” Quan Hiểu Linh hai tay khoanh trước ngực, bộ dạng tự tin mở miệng nói.

“Đó là bởi vì hấn có triển lãm, nhất định phải đi. Nhưng mỗi ngày hấn đều có gọi điện cho ta.”

Quan Hiểu Linh sửng sốt, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Không thể nào! An Khâm Đàn sao có thể là loại người hàng ngày báo cáo chuyện mình với người khác?

“Chẳng qua là mới nên mới thế, sau này hấn bắt đầu qua lại với người khác. Sau nữa sẽ nói cho người, không cần lộ ra quan hệ của hai người, bởi vì hấn không thích nữ nhân của hấn quản lý hấn.”

“Ta không tin hấn làm chuyện này, cá tính của hấn rất thẳng thắn, sòng phẳng, hấn không cần đắc tội với ai, ngay cả nói dối hấn cũng lười.” thấy mặt Quan tỷ dần dần hồng lên, Lâm Y Y càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình là chính xác.

Người nói dối... chính là Quan tỷ.

“Nếu hấn không thích hấn sẽ không chủ động tìm người yêu đương. Giống như chuyện hấn không muốn kết hôn hấn cũng trực tiếp nói với ta.” nàng nhẹ giọng nói, ánh mắt không chút nào né tránh cái nhìn Quan tỉ.

“Người cứ đợi xem, hấn sẽ không ở trước mặt người khác thừa nhận...”

“Người không phải đã thích An Khâm Đàn đi.” Lâm Y Y đau lòng nhìn Quan tỷ, không muốn bức nàng thừa nhận nàng nói dối, nhưng cũng không cho phép nàng phá hoại thanh danh của An Khâm Đàn “Hấn còn trước mặt Ông Định Quốc thể hiện chúng ta là hai người yêu nhau.”

“Kia chẳng qua là bản tính muốn chiếm lĩnh của nam nhân mà thôi...”

“Mã, người còn nói dối ta liền vặn gãy cổ người!”

Tiếng bạo rống của An Khâm Đàn truyền đến.

Lâm Y Y kinh ngạc nhảy dựng lên, còn nghĩ chắc mình đang nằm mơ, vừa quay đầu liền thấy An Khâm Đàn đang ở hành lang. Nàng kinh hô một tiếng sau đó chạy như điên về phía hấn, cho đến khi cả người đều dán lên người hấn mới thôi.

“Người đã trở lại!” Nàng dùng toàn lực ôm lấy cổ hấn, ngay cả lỗ chân lông cũng đều mỉm cười hạnh phúc.

An Khâm Đàn đang giận dữ nhìn đến khuôn mặt phấn hồng nhỏ nhắn của nàng dần dần mềm mại. Hấn dùng đôi môi mạnh mẽ hôn lên cánh môi nàng hồi lâu, nhưng hấn không quá phóng túng, bởi phía trước còn có người hấn chường mắt và muốn xử lý.

“Người đi theo lối phòng làm việc sao?” Lâm Y Y không chớp mắt nhìn hấn, vẫn là cảm thấy rất chân thật.

“Đúng, ta ở ngoài nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người cho nên ta cố tình im lặng tiến vào, muốn nghe xem Tiểu Quan còn có thể nói dối cái gì?” An Khâm Đàn nói đồng thời trừng mắt dã man trừng mắt Quan Hiểu Linh. “Không nghĩ đến em gặp nguy không loạn, mặc kệ nàng nói gì cũng có thể phản bác lại.”

Quan Hiểu Linh sắc mặt dần ra đứng yên tại chỗ, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn An Khâm Đàn.

“Sao không tiếp tục nói đi? Như thế nào không nói Y Y nàng có chứng hoang tưởng, ta hiện tại đứng ở đây chỉ là do nàng tưởng tượng ra. Đầu óc người có vấn đề sao? Sao có thể nói dối như thế, có cần ta đưa người đi đến khoa thần kinh đăng ký khám không...”

Lâm Y Y giật nhẹ cánh tay An Khâm Đàn, muốn hấn nhẹ nhàng một chút.

An Khâm Đàn không tình nguyện cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn Quan Hiểu Linh liếc một cái, sau đó liền chuyển chú nhìn người có thể khiến tâm tình hấn thoải mái.

Y Y.

“Em gầy đi.” hấn cau mày, vỗ về eo nàng.

“Chuyện này nói sau đi...” Lâm Y Y rất nhanh nhìn Quan tỷ liếc mắt một cái, sợ nàng bị lời nói của hấn đả kích quá nặng.

Quan Hiểu Linh căn bản không thấy Y Y, nàng tan nát cõi lòng nhìn hấn quẩn luyến nhìn Y Y.

“Dù sao ta với người căn bản không thể tiếp tục làm bạn, năng lực của người rất tốt, có nhiều công ty hợp với người, người có thể đi.” An Khâm Đàn tay chân khu loạn, tuy rằng hấn muốn cùng Quan Hiểu Linh đại chiến ba trăm hiệp cho hả giận nhưng hấn cũng phải nghĩ đến người bạn nhỏ trọng tình nghĩa của hấn mà cố gắng kìm chế.

Huống hồ đây chính là việc có thể kết thúc chuyện này một cách nhanh nhất, thâm nghĩ Quan Hiểu Linh nhanh nhanh nhận sai, nhanh nhanh rút đi, để hấn có thể ôm Y Y.

“Nhìn cái gì vậy? Đi mau!” An Khâm Đàn trợn mắt, lẩn nữa lên tiếng đuổi người.

“Người vì sao không thích ta? Ta đã thích người lâu như vậy!” Quan Hiểu Linh đột nhiên bệnh tâm thần tái phát kêu to ra tiếng.

Lâm Y Y hơi giật mình, xấu hổ muốn tránh đi nhưng An Khâm Đàn mạnh mẽ ôm chặt nàng không cho nàng dời một li.

“Theo như người nói, cả đến người dọn vệ sinh còn làm trước người nhiều, có khi ta đã cưới nàng rồi cũng nên.” An Khâm Đàn rống lên, thanh âm so với Quan Hiểu Linh còn lớn hơn, vẻ mặt muốn giết người phóng hỏa, bộ dạng thật hung ác.

Lâm Y Y vội ôm lỗ tai nhưng vẫn bị chấn động đến ù hết lên.

“Cái kia không giống ta, ta đã tận tâm tận sức giúp người có các đơn hàng ở Đài Loan, lo chu toàn mọi chuyện, không có người nào giúp người nhiều như ta.”

“Đó là công việc của người.”

“Không ai vì công việc mà hi sinh nhiều như thế, ta luôn tăng ca giúp người tìm kiếm những hợp đồng tốt nhất...” Quan Hiểu Linh kích động nói, giọng nói có phần run rẩy.

“Cho nên biên độ tăng lương của người trong công ty là cao nhất, ta cũng rất tín nhiệm người. Mà người tích lũy kinh nghiệm so với ta có nhiều thuận lợi nha.” An Khâm Đàn trừng mắt nhìn thẳng vào nàng, cảm thấy những điều nàng nói ra căn bản là không có lý.

“Cái ta muốn không phải cái đó.” Quan Hiểu Linh nhụt chí.

Lâm Y Y cắn môi, cúi đầu không đành lòng nhìn.

An Khâm Đàn thấy thế, hít sâu một hơi, không nghĩ muốn kéo dài trận chiến này.

“Chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng. Cho dù người hôm nay nói dối để chia rẽ chúng ta ta cũng sẽ không ở cùng một chỗ với người.” An Khâm Đàn mặt không chút thay đổi nói, không muốn cho nàng một chút hi vọng “Chuyện hôm nay ta có thể bỏ qua. Nhưng nếu người còn ý nghĩ ấy trong đầu ta khuyên người nên nhanh chóng từ chức đi.”

“Sao lại là nàng? Nàng chính là một nha đầu ngốc nghếch a.” Quan Hiểu Linh không phục nói.

Lâm Y Y cúi đầu không nói, thậm chí không dám nhìn An Khâm Đàn một cái, bởi vì ngay cả nàng cũng hiểu được sao mình lại được hắn để ý đến. Có điều nàng thích hắn, mà hắn cũng để ý nàng, điều này khiến cho nàng quyết tâm kiên trì chờ đợi hắn.

An Khâm Đàn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Y Y, rõ ràng từng tiếng nói tuyên bố...

“Em dù là người ngốc nghếch nhưng ta hoàn toàn không quan tâm, ta thích bản tính nhân hậu thiện lương của em, hi sinh vì người khác không cần báo đáp, thích em trong mắt không hề có người ác, thích em không bao giờ nói lời độc ác, thích em luôn luôn cố gắng hết mình. Thích cách em quan tâm ta, thích em rồi khiến ta cảm thấy thế giới này thật đẹp, thích em đến mức cảm thấy không thể sống một ngày nếu không

có em...”

An Khâm Đàn nhìn Quan Hiểu Linh liếc mắt một cái. “Còn muốn ta tiếp tục nói không?”

Người lắc đầu là Y Y, hai tai nàng đã hồng hết lên bởi nàng không ngờ hẳn lại nhìn thấy nàng tốt như vậy.

An Khâm Đàn nhìn vành tai đang nóng lên của Lâm Y Y, cười nhẹ sai đó hôn lên đó.

“Ta sẽ rời đi.” Quan Hiểu Linh nhìn An Khâm Đàn nói.

“Ta sẽ cho người thư giới thiệu, cộng thêm nửa năm tiền lương, cũng hi vọng người có thể bàn giao lại mọi chuyện thật tốt.”

“Người sẽ hối hận, không thể có ai đối xử với người như ta...”

“Đủ rồi, ta chỉ muốn một mình nàng tốt với ta.” An Khâm Đàn lạnh lùng chặn lại lời của nàng, không muốn bàn cãi thêm nữa.

Quan Hiểu Linh trước khi rời đi còn ném lại cho Y Y một cái nhìn hung ác, Lâm Y Y khổ sở cắn môi, bởi nàng biết sau này hai người khó có thể bình thường như trước.

Phanh!

Cửa lớn bị đập thật mạnh.

“Cuối cùng cũng đi rồi.” An Khâm Đàn đem nàng kéo vào phòng khách lập tức ôm nàng ngồi trên hai chân, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo lắng của nàng “Nhớ ta không?”

“Quan tỷ thật đáng thương, tỷ ấy cũng chỉ là hi vọng người chú ý đến tỷ ấy một chút...” mày của nàng nhướn cao. Vẫn không cách nào bình ổn cảm xúc.

“Nàng có thể hi vọng, cũng có thể nằm mơ ta là bạn trai nàng, nhưng tuyệt đối không thể để nàng dùng lời nói dối phá hoại tình cảm của chúng ta. Nhất là nàng lại biết chuyện chúng ta ở chung, lời nói dối của nàng càng không thể tha thứ. Phẩm chất một người như thế ta không thể an tâm giao công chuyện quan trọng cho nàng được.” An Khâm Đàn nghiêm túc nói.

“Nhưng mà, nói chuyện cũng không cần thẳng thắn quá như vậy...”

“Khiến nàng ta hận ta so với chuyện cho nàng ấy thêm ảo tưởng sẽ càng rắc rối hơn.” Hẳn thực tế nói, hẳn

không hề giận nàg, chỉ cảm thấy có gì đó khó chịu.

“Ta có thể giúp nàg điều gì đó không?” nàg hỏi.

“Em phải nhớ kĩ một chuyện...” hấn giữ đầu nàg, muốn biết trong đó đang chứa cái gì “Em không phải thần thánh, không có cách nào thay đổi tình cảm của ai đó, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình.”

“Ta hứa với ngươi, sẽ không tự trách chính mình. Có điều ta hiện tại muốn làm chuyện liên quan đến cuộc sống của mình.” Nàg ngồi dậy khỏi hai chân hấn, nghiêm trang giữ lấy mặt hấn nói “An Khâm Đàn, ta thật sự thật sự thật sự rất nhớ ngươi.”

An Khâm Đàn khoe môi cong lên, ánh mắt sáng lên.

“Ta không phải nói quá nha, ta yêu nhất ở ngươi là sự thông minh...” An Khâm Đàn một tay giữ lấy gáy nàg, đôi môi tham lam ngăn lại tiếng nói của nàg.

Sau, mọi từ ngữ đều biến thành hư ảo. Dù sao khi hai người yêu nhau thì không ngôn ngữ không phải cách truyền đạt tình yêu duy nhất nha.....

8. Chương 8

Thời gian sau đó là chuỗi ngày nóng rực triền miên, bọn họ không cách nào rời khỏi nhau.

Hấn hôn nàg, từ trước hành lang đến phòng khách, theo phòng khách đến phòng ngủ, theo phòng ngủ đến giường lớn.

Lâm Y Y nằm ở dưới người hấn, cũng không hiểu vì sao môi hấn đã hoạt động trước ngực nàg, mà nàg cũng quên mất chính mình vì sao lại không ngăn cản.

“Rất ngứa...” Lâm Y Y không biết hình dung thế nào về cảm nhận của bản thân trong lúc này, đành phải né ra, xoay người muốn đẩy hấn đang làm cản trước ngực nàg.

An Khâm Đàn chẳng những không buông ra còn tăng thêm lực cố gắng hấp thu toàn bộ những gì tốt đẹp của nàg.

Một trận kích thích bao phủ toàn bộ cảm nhận của nàg, hàm răng cắn chặt vào môi khiến môi đỏ mọng lên, phát ra tiếng thở dốc dồn dập.

“Bảo bối, từ từ sẽ quen...” (hana: ta thích nhất được gọi là bảo bối nha, ôi ngọt ngào chết mất...)

Hai tay hắn ôm trọn hai đôi bông đào trắng nõn của nàng, dụi hoặc xoa nắn. Vật rắn chắc của hắn tham lam chạm hai chân nàng, chưa đợi nàng biết chuyện gì sẽ xảy ra hắn đã tìm đến nơi mềm mại nhất của nàng, động chạm.

Khoái cảm liên tục tích lũy trong cơ thể nàng, toàn thân nàng nóng lên, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

“Ồ...” nàng phát ra âm thanh khó chịu, giấy dựa cổ đẩy hắn ra.

Nhưng hắn không cho phép, cố ý dùng công phu tình trường lão luyện của mình tra tấn nàng với tốc độ nhanh nhất.

Nàng bối rối mở mắt ra, nhìn ánh mắt hắn đang say đắm nhìn nàng, trong lòng rung động, cho rằng hắn sắp muốn chiếm lấy nàng.

Khát vọng quá lớn khiến toàn thân hắn đau đớn nhưng lý tính của nàng lại kháng cự mạnh mẽ.

Trong khoảng thời gian này nếu nàng cũng hắn phát sinh quan hệ nàng nhất định không cách nào quên hắn. Huống hồ không có biện pháp tránh thai một trăm phần trăm, nàng chính là không thể không lo lắng.

“Không cần...” Lâm Y Y xoay người, áo sơ mi đã bị kéo ra, lộ ra tấm lưng trần.

“Em muốn.” An Khâm Đàn hôn lên da thịt trên gáy nàng, đầu ngón tay chậm rãi mơn trớn trên lưng nàng.

Toàn thân nàng một trận co rút, rất nhanh lăn một vòng sang bên cạnh.

“Cẩn thận...”

Tiếng kêu của hắn không thể ngăn nổi nàng ngã khỏi giường, đập đầu vào chiếc tủ đặt ở đầu giường, sưng đỏ một cục trên trán.

An Khâm Đàn nhảy xuống giường, đem nàng ôm vào trong lòng, cẩn thận kiểm tra mọi chỗ trên người nàng.

“Có bị đúng trúng mắt không? Có thấy choáng váng không? Có đau không? Có muốn đi bệnh viện kiểm tra không?” Hắn cau mày, đau lòng thổi thổi vào vết thương của nàng.

“Không sao, chỉ là hơi đau một chút a.”

An Khâm Đàn ôm nàng đặt lên giường, đặt một chiếc khăn lạnh lên vết bầm trên trán.

“Đáng đời em! Ai kêu đang lúc này còn muốn giãy dụa, yên tâm hưởng thụ là được rồi.” hấn vừa giận vừa buồn cười nói.

Lâm Y Y ôm lấy gáy hấn, đem mặt mình chôn trong ngực hấn “Ta không thể không chế bản thân... nếu chúng ta làm rồi.... sau này ta nghĩ đến người sẽ càng khó chịu hơn.”

“Ta cũng khó chịu a! Vất vả lắm mới gặp em, có thể đỡ nhớ nhưng lại khơi dậy một loại dục vọng khác, khiến cho ta không còn là mình.” An Khâm Đàn ngả người đè lên người nàng, vì giận bản thân mà tự đâm vào chân mình.

“Thật xin lỗi...” sức nặng của hấn khiến nàng không thở nổi nhưng nàng hoàn toàn không muốn đẩy hấn ra.

“Không phải lỗi của em, xin lỗi gì chứ?” hấn liếc nàng một cái, vội vàng ngồi dậy kéo nàng ôm vào trong lòng.

“Hộ chiếu, visa đều đã đi làm đúng không?”

“Đã đi làm, rất nhanh, rất thần kỳ nha.”

“Đương nhiên, nếu không ta mất nhiều tiền như vậy cho người ta làm gì.” Hấn đương nhiên nói.

“Thật sự cũng không cần làm thế a.”

An Khâm Đàn vỗ về khuôn mặt non mềm nhỏ nhắn của nàng, nhìn thẳng hai mắt nàng “Ta ngày kia lên máy bay rồi đi, em cũng cùng ta đi Mỹ.”

“Nhưng tháng sau ta mới được nghỉ phép dài hạn.”

“Bỏ việc.” hấn nói chắc như đinh đóng cột, hấn không nhịn nổi nữa rồi.

Lâm Y Y kinh hoàng nhìn hấn, không để ý mặt hấn nhăn nhó, ra sức lắc đầu.

“Ta không thể bỏ được, công việc này ta vất vả lắm mới tìm được a.”

“Công việc ấy có gì tốt, mỗi ngày xử lý mấy chuyện nhàm chán. Không phải cũng không có ai quan tâm sao?” Hấn nghĩ chuyện ở cùng hấn còn quan trọng hơn a.

“Không phải không có ai quan tâm. Là tại ta muốn như thế, với lại còn có thể kiếm được tiền lương hưu về sau.” Nàng không phải không có cảm giác, chỉ là đây là nơi nàng cảm thấy an toàn.

“Lương hưu bao nhiêu, ta cho em.” An Khâm Đàn trầm giọng nói, hắn quyết tâm phải đưa được nàng theo.

Nàng há hốc mồm vì kinh ngạc, lắc đầu.

“Ta không thể nhận tiền của người.”

“Vậy em nhẫn tâm để ta ở bên kia một mình sao, nhẫn tâm để ta nhớ em đến không thể ngủ nổi sao?” hắn thấy tia đau lòng trong mắt nàng, lập tức tăng thêm diễn xuất “hay em muốn ta cứ ba ngày lại chạy qua Đài Loan để chết vì mệt sao? Hay em muốn ta không tìm được cảm hứng sáng tác mà lưu lạc đầu đường, sau này không cách nào gượng dậy nổi?” (hana: thấy chưa, ta nói An ca vô sỉ là có lý của nó cả, diễn xuất thật giỏi quá đi.)

“Người là người lớn, có thể sống tự lập nha.” Nàng yêu thương vỗ về trán hắn, bị tính trẻ con của hắn khiến cho lòng nàng bị đảo lộn hết lên.

“Ta chỉ biết nếu ta nhờ em sẽ không thể làm nên việc gì, em có biết việc này sẽ tổn thất bao nhiêu không? Tiền một tháng ta kiếm được thừa để trả lương hưu cho em. Bất luận là lý do gì thì chuyện em theo ta qua Mỹ chính là sự lựa chọn tốt nhất.” hắn cố gắng nói thật có tình có lý. Phối hợp với bộ mặt đáng thương cùng ánh mắt si tình, chỉ đợi nàng gật đầu nói “Yes!”

Nàng không phải không biết hắn muốn gì, có điều...

“Ta không thể vô duyên vô cớ lấy tiền của người, ta dù đang bên cạnh vẫn nhớ người, có điều không phải nói yêu xa chính là cần nhẫn nại sao?”

“Ta không cần nhẫn nại, ta ghét nhất là phải nhẫn nại.” hắn thở phì phì nhảy xuống khỏi giường, hai tay chống ở thắt lưng “Trước không phải em cũng lấy tiền đưa cho Ông Định Quốc kia sao, vì sao lại không thể lấy tiền của ta?”

“Đây là tại hắn có khó khăn, ta chỉ là muốn giúp hắn.”

“Ta cũng bởi vì hai chúng ta có khó khăn, nên mới phải nghĩ cách giúp chúng ta a!” hắn lớn giọng rống lên khiến âm thanh vang vọng khắp nhà.

“Lương hưu của ta ít cũng mấy trăm vạn, mà số ta đưa Ông Định Quốc chỉ có mấy vạn, hai số tiền này giá trị không giống nhau.” Nàng cũng xuống giường, biết rõ ý tốt của hắn, nhưng nàng không có cách nào nhận tiền của hắn.

“Theo như số tiền ta kiếm được thì mấy trăm vạn kia cũng chỉ như mấy vạn của em thôi.” Hấn không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ.

“Nhưng với ta mà nói, một trăm vạn vẫn là một trăm vạn, hơn nữa ta mới hai mươi mấy tuổi, ta không thể không làm việc.” vẻ cố chấp hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Y Y.

An Khâm Đàn nhìn bộ dạng này của nàng cũng chỉ có thể thay đổi chiến lược, dù sao nàng cũng là một tiểu bạch thủ độc lập, khẳng định sẽ không nguyện ý lấy tiền của hấn. A – hấn đã có cách!

“Vậy em đến Mỹ cho em làm quản gia của ta, thế được không?” hấn hưng phấn nhìn nàng cười ma mãnh, cho rằng mọi chuyện đã có thể giải quyết.

“Đó là công việc người tự nghĩ ra cho ra.” Với lại quản gia sẽ không có lương hưu. (hana: bó tay tỷ này, nhất quyết không muốn lấy chồng đây mà)

“Chúng ta có quản gia.” Hấn nhú mày, không nghĩ đến nàng vẫn còn muốn phản đối.

“Vậy người sẽ sa thải người ta?” nàng không đồng tình nhú mày, thật sự không biết làm thế nào với kiểu nói chuyện hô phong hoán vũ của hấn.

“Quản gia của chúng ta mỗi năm đều đổi người.”

“Chúng ta?”

“Là ta và người nhà. Có điều nhà lớn đến nỗi chúng ta thường xuyên cả tuần không nhìn thấy nhau.”

“Có người nhà mà không biết quý trọng.” nàng thầm oán hấn một tiếng, nhìn hấn bỗng thấy chột dạ “còn nữa, nếu ta ở chung với người người nhà của người sẽ nghĩ thế nào chứ...”

“Bọn họ nhất định cảm ơn em vì đã khiến ta dừng bước vui chơi! Làm ơn đi, em không cần băn khoăn như vậy, bằng không em trực tiếp đem ta hoạn thành thái giám luôn đi.” An Khâm Đàn kêu thảm thiết một tiếng đáng thương hề hề nói “Ta thật muốn em, muốn dùng đủ mọi phương thức để yêu em. Nếu không thể bên em ta sẽ nổ tung mất...”

“Làm sao bây giờ?? Không có cách nào khác sao?” Lâm Y Y vỗ về mặt hấn, nàng thật không nhẫn tâm nhìn hấn khổ sở.

“Làm trước một lần?” An Khâm Đàn chờ mong.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt nhìn hấn, hai mắt mở to khó hiểu.

“Coi như ta chưa nói gì đi.” Hấn ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, không biết hấn còn phải chịu cảnh này bao lâu nữa đây “Ta đi tắm nước lạnh.”

Nàng đỏ mặt, thật ra nàng đã hiểu ý của hấn.

“Ta giúp người pha ấm trà để giảm cơn tức.” nàng nhỏ giọng nói.

“Ta không muốn uống trà!” hấn đột nhiên xoay người, gục mặt trong ngực nàng, nhẹ nhàng mơn trớn mỗi tắc trên da thịt nàng lọt vào tầm mắt hấn. “Nếu không thể làm được thì ít nhất hãy ở bên ta. Theo ta qua Mỹ, ở bên ta, để cho ta chăm sóc em...”

Hấn cắn cắn xương quai xanh của nàng, người nàng mềm mại như nước khiến hấn không thể có được nàng mà rên rỉ.

“Ta... kỳ thật...” nàng cắn môi dưới, trong đầu hiện lên một ý nghĩ “Nếu viện lý do đi học nâng cao, có thể xin nghỉ không lương hai năm mà không sợ bị sa thải.”

“Vậy em còn chần chờ gì?” hấn nhảy dựng lên, thần thái ủ rũ nháy mắt biến mất, ánh mắt lóe sáng như con sư tử nhìn thấy con mồi.

Lâm Y Y nhìn trên mặt hấn mừng như điên, phát hiện chính mình thật sự không còn cách nào khác cự tuyệt hấn.

“Ta còn phải xin giấy của trường học, thành công mới có thể xin nghỉ không lương a!” nàng nắm tay hấn, bình tĩnh nói “thời gian ấy, ta có thể ở nhà người làm quản gia. Người chỉ cần trả cho ta tiền lương như hiện tại công việc ta đang làm là được.”

“Không cần quan tâm mấy chuyện lông gà vỏ tỏi như vậy, em tới là tốt rồi.” hấn ôm nàng cười ha ha, những chuyện khác hoàn toàn không nghe thấy gì. (hana: lông gà vỏ tỏi ý nói những chuyện nhỏ nhặt không đáng quan tâm. Mà ca có bao giờ ban tâm gì đâu, chuyện nào chẳng lông gà vỏ tỏi.)

“Người không đáp ứng yêu cầu của ta, ta sẽ đi tìm công việc khác.”

“Ta cam đoan cho em đãi ngộ hợp lý, như vậy được chưa.” hấn lập tức vỗ ngực cam đoan, dù sao nàng cũng không biết giá cả thị trường bình thường là bao nhiêu.

“Vậy em tháng sau hoàn thành thủ tục lập tức bay qua, ta sẽ cố gắng đợi đến lúc đấy.”

“Ta không biết có kịp không nữa, xin ý kiến nhà trường cũng cần một ít thời gian.” (hana: tỷ ngốc quá, ca còn không biết bỏ tiền ra sao, thứ ca nhieu nhất chính là tiền và sự vô sỉ đấy.)

“Đây cũng không phải vấn đề, ta tìm người làm giúp em. Em muốn cái gì?” nhìn nàng chăm chú nhìn mình khiến hắn kinh ngạc, cả hắn cũng không nghĩ hắn lại để ý nàng như thế.

Hắn chưa bao giờ là người thích đeo bám, không hiểu sao con thỏ kia lại phá tan điều cấm kỵ của hắn. Thời gian ở bên nàng, hắn mỗi khi mệt mỏi có thể ôm nàng, khi hắn bức tức chuyện gì chỉ cần nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nàng hắn sẽ bình ổn lại ngay, sự quan tâm của nàng không hề có áp lực, nàng đối với hắn chưa bao giờ có yêu cầu gì. Ở bên nàng hắn vốn không kiên nhẫn cũng học được một chút cái gọi là ôn nhu.

Theo thời gian hình thành thói quen, hắn giờ một ngày không nhìn thấy nàng cả người sẽ bứt dứt khó chịu....

“Ta nghĩ trước hết phải học ngoại ngữ tốt một chút, sau đó tìm đọc một ít tài liệu nói về chuyện nghỉ không lương nay, còn chuyện thuế nữa.”

“Ta trong mấy ngày này sẽ xử lý chuyện trường học thật tốt, sau đó tháng sau em trực tiếp qua Mỹ tìm ta, chúng ta có thời gian hai năm.” Hắn hừ hừ nói, nhảy nhót đem nàng ôm lấy, dán mặt hắn lên hõm cổ nàng “Có điều lần này vẫn chỉ có ba ngày.”

“Người không nên đột nhiên chạy đến, người ở bên kia làm việc không phải là chuyện chính sao?” nàng vuốt ve hắn, nhẹ giọng nói.

“Không có cách nào ôm em mới là chuyện khiến ta tức chết.” hắn cúi đầu cắn lên môi nàng, nhịn không được môi hé nụ cười “Huống hồ, nếu ta không chạy loạn, chúng ta hai mắt không thấy nhau, em sao có thể quyết định theo ta đi Mỹ nhanh như thế?”

“Vâng, là người nói đúng.” Nàng vỗ vỗ đầu hắn như đang dỗ dành một đứa trẻ.

“Đương nhiên, vì thế từ nay về sau em phải nghe lời ta.” Hắn cười hắc hắc, đem nàng áp đảo trên giường “Cho nên em ngoan ngoãn nằm trên giường cùng ta.”

“Ta... ta đã nói sẽ không phát sinh quan hệ...” mặt nàng đỏ dần lên.

“Ta muốn em ngoan ngoãn giúp ta ngủ, ta đã lâu chưa từng ngủ ngon!” An Khâm Đàn nằm xuống bên cạnh nàng, hai tay ôm chặt lấy người nàng, dùng tư thế thoải mái nhất ôm nàng....

Nằm trong ngực hắn.

Một phút sau hắn chậm chậm đi vào giấc ngủ, cùng nàng mơ giấc mộng đẹp.

Ha ha a.....

Sau ngày An Khâm Đàn trở về hơn một tháng, vì mấy chuyện liên quan khiến nàng bận đến mức không có nhiều thời gian nhớ hấn, nàng thậm chí không có thời gian lo lắng chuyện mình sẽ rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn, có thể thích ứng với nơi mới hay không.

Nhóm đồng nghiệp tặng nàng một chiếc nồi cơm điện, họ nói lưu học sinh nhất định phải có cái đấy.

Triệu Văn Triết thật thất vọng, Giang Huệ Văn vui vẻ rõ ràng. Lúc Lâm Y Y bận rộn làm thủ tục xuất ngoại Giang Huệ Văn còn hết lòng giúp đỡ nhanh tiến độ.

Sau, Lâm Y Y mang theo danh sách những món đồ đồng nghiệp nhờ mua, ngồi mười mấy tiếng đồng hồ bay đến Newyork.

An Khâm Đàn nói muốn về Đài Loan đón nàng qua nhưng hấn gần đâu bận một số dự án thiết kế, bận không thể mở nổi mắt ra, nàng sao có thể nhẫn tâm để hấn bôn ba về Đài Loan đây?

Máy bay hạ cánh, nàng với sự giúp đỡ của tiếp viên hàng không nàng đã có thể bình an đi vào mê cung sân bay.

Kéo hành lý, đi kiểm tra lần cuối ở khu nhập cảnh, ánh mắt dần dần tìm kiếm bóng dáng An Khâm Đàn.

Không có – đại sảnh sân bay tràn ngập đủ mọi loại người, nhưng hoàn toàn không thấy hấn.

Lâm Y Y cắn môi, trong lòng đổ mồ hôi, nàng cúi đầu tìm kiếm điện thoại của hấn....

“Lâm Y Y tiểu thư?” một nam nhân trung niên trên tay giờ cao tám biển, một tay cầm ảnh chụp của nàng tiến lại hỏi.

“Là ta.” Lâm Y Y ngẩng đầu, nhìn đến một người khoảng sáu mươi tuổi, tướng mạo là của người phương đông.

“Ta là An Khâm... An tiên sinh nói ta đến làm lái xe cho người, đây là quần gia.” Nam nhân nói. (hana: mọi người có đoán ra là ai không *che miệng cười gian*)

Nữ quần gia làn da trắng nõn, khoảng chừng năm mươi tuổi, búi tóc đơn giản, áo sơ mi trắng, trên cổ đeo một chuỗi ngọc trai, thật có phong cách của một phu nhân.

“Xin chào!” Lâm Y Y nhìn một đôi lái xe và quần gia xuất khí phi phàm, may mắn khi mới hạ cánh nàng đã sửa sang qua ngoại hình, thay đổi áo sơ mi, còn buộc dây lưng mà hấn tự tay làm cho nàng.

“An Khâm.... An tiên sinh nói, người đến liền lập tức gọi điện cho hấn.” nam nhân lấy ra di động, ấn ấn

một dãy số.

“Cảm ơn.” Lâm Y Y nhận điện thoại, bởi bọn họ không chớp mắt đánh giá khiến nàng ngượng ngùng, nhưng chỉ một khắc khi nghe được tiếng hân nài vẫn là cao hứng lớn tiếng nói “Ta đã đến.”

“Bảo bối, em đã đến! đã đến!” An Khâm Đan thanh âm còn cao hứng hơn, cơ hồ muốn phá tan màng nhĩ của cô, cười đến đỏ bừng mặt.

“Lần đầu đi máy bay, có mệt không?” hân hỏi.

“Không sao. Người đang ở đâu?”

“Ta thật muốn rời công ty đi đón em nhưng thật xin lỗi, nhất thời công ty có chuyện nên đành để người khác đi đón em, em ngoan ngoãn theo tài xế về nhà nhé, được không?”

“Không cần gấp gáp.”

“Em thật nhanh sẽ đến bên ta, ta làm sao không gấp gáp?” hân dùng sức hôn lên điện thoại làm cho nàng nhin không được nắm chắc điện thoại, cười đến không thấy trời đất đâu “Quản gia của chúng ta tốt lắm, em có gì không hiểu có thể hỏi nàng. Hiện tại nhanh một chút lên xe, chở ta về ôm em.”

“Vâng.” Lâm Y Y cắt đứt cuộc nói chuyện, đồng thời trả điện thoại, trên môi vẫn không tan ý cười.

“Nhờ hai người.” nàng cười nói.

Ba người ngồi vào chiếc xe dài, Lâm Y Y đột nhiên mới nhớ hỏi gia cảnh của An Khâm Đan.

Có quản gia, lái xe cùng chiếc xe đắt tiền thế này chắc gia đình cũng rất giàu có, thế mà vẫn có thể một tay tự tạo dựng sự nghiệp?

“Người là bạn gái của An tiên sinh sao?” Quản gia đưa cho nàng một chai nước khoáng, chính mình cũng cầm một chai.

“Vâng!” Lâm Y Y gật đầu, khẩn trương uống một ngụm lớn.

“Hân chưa từng mang bạn gái về nhà bao giờ.” Quản gia nói.

“Hân lo lắng ta ở bên ngoài một mình.”

“Hắn là luyến tiếc vì không giữ người bên người được đi? Người nên nhìn bộ dạng hắn nhìn hình của người trên máy tính, buồn nôn muốn chết.” quản gia trợn mắt, vẻ mặt hoảng sợ nói.

Lâm Y Y cười ra tiếng, cảm thấy vị quản gia này thật thoải mái, nói chuyện về An Khâm Đàn mà không hề e dè.

“Xin lỗi, ta ở lại nơi đó có phiền hà gì đến người nhà hắn không?” nàng hỏi.

“Sẽ không, người nhà của hắn còn đang mong người ở thật lâu bên hắn ấy chứ.” Quản gia lập tức lắc đầu.

“Người thích điều gì ở hắn? Tài năng, hay kiếm tiền giỏi?” lái xe ở phía trước hỏi vọng xuống.

“Hắn rất chân thành.”

“Thật sao, chân thành. Hắn tính tình hư hỏng, không nhẫn nại, tức giận thì phun ra như rồng lửa.” quản gia nói.

“Nhưng tất cả đều là của hắn, hướng hồ ta cũng có nhiều khuyết điểm, không có tư cách nói hắn.” chỉ mới nhắc tới hắn đã khiến Lâm Y Y thỏa mãn lộ nụ cười.

Quản gia cùng lái xe đã thoáng nhìn thấy.

“Hắn nói người sẽ qua đây du học hai năm đúng không?” lái xe hỏi.

“Đúng, đời tình cảm ổn định, hắn là có thể tìm ra phương thức tốt nhất để cả hai ở bên nhau.” Lâm Y Y tin tưởng nói.

“Hắn nói sẽ không kết hôn, người không sợ hắn có mối nói cũ sao, phá hoại thanh xuân của người?” Quản gia kéo tay nàng, muốn tìm kiếm sự chú ý của nàng.

“Ta thật sự chỉ tin ở đoạn tình cảm này, không muốn nghĩ sâu quá. Hơn nữa ta thích cùng hắn ở một chỗ, ta tin là khi chia tay.....” Lâm Y Y cắn môi dưới, dùng cảm mỉm cười “Hắn tuyệt đối không làm tổn thương ta.”

“Người thật hiểu An Khâm Đàn, bởi hắn nếu biết người yêu người khác, đảm bảo sẽ phát điên lên mà phá hủy cả địa cầu cũng nên.” Quản gia nói.

“Ta sẽ không yêu người nào khác.” Nàng thành thật nói.

“Tóm lại, người không nên để hấn ăn nhanh quá. Tên ác bá kia có đầy tính xấu, ngoài ra còn có tài năng về thiết kế nội thất, một chiếc ghế bán đi cũng cả đồng tiền, một bước lên may, chưa từng chịu khổ...” Quần gia đang tường thuật về hấn thì xe đã tiến vào một tòa nhà màu trắng.

“Nơi này không phải nhà hấn chứ? Hoa viên đẹp quá đi!” tay gác lên cửa sổ ô tô, giống như đang tiến vào một nơi tiên cảnh, không tự chủ được kinh ngạc hô lên.

“Hấn ở sau vườn tìm về một đồng cây ăn quả, sau đó cho người sửa sang lại căn nhà gỗ nhỏ... a” quần gia đột nhiên im miệng, vẻ mặt ảo não kêu lên “Người trăm ngàn lần đúng nói cho An Khâm Đàn biết người đã biết chuyện này nhé, bằng không ta sẽ không thoát tội đâu.”

“Ta sẽ giả vờ không biết.” Lâm Y Y cười nói.

Chiếc xe dừng lại trước cửa lớn, Lâm Y Y theo bọn họ đi vào trong.

Mới vào cửa, nàng đã nghe tiếng rống như muốn phá tan nhà cửa của An Khâm Đàn....

“Các người đều ở nhà vậy ai đã đi đón nàng? Còn gọi điện cho ta nữa? nàng không quen ai ở đây, vạn nhất bị người xấu dẫn đi phải làm sao? Giờ gọi điện thông báo ngay! Ngay cả chuyện này cũng đợi ta làm sao, chẳng lẽ muốn bức điên ta? Ta đã ba ngày không ngủ rồi.”

Thanh âm của hấn cuồng loạn dần dần gần hơn.

“Ta ở đây.” Lâm Y Y nhìn hấn tóc tai rối bời, mắt đầy tơ máu, một bước lao đến trong lòng hấn.

“Cảm ơn trời, em không sao.” An Khâm Đàn dùng sức ôm lấy nàng, hơi thở khó khăn nói “Cuối cùng là ai đón....”

“Là ta và mẹ người.” An Khánh Nhân nói. (hana: các tình iu biết là ai rồi chứ, gia đình anh biến thái không đỡ được.)

“Hai người làm trò quỷ gì vậy!” Sắc mặt tái nhợt của An Khâm Đàn chậm rãi thả lỏng.

Lâm Y Y bị dọa đến ngây người, vội vàng cúi người chào hỏi “Thật xin lỗi, bác trai bác gái, ta không biết...”

“Vạn nhất các người dọa nàng bỏ chạy, hỏi ta làm sao tìm người a?” An Khâm Đàn chặn lại lời nàng, bắt đầu nổi bão.

“Chúng ta muốn tạo quan hệ tốt cùng Y Y còn không kịp, sao lại dọa nàng bỏ chạy chứ?” Thư Mộng Lan hai tay chống thất lưng, giọng cũng lớn như con trai “chúng ta muốn biết nữ nhân nào có thể khiến người

quên ăn quên ngủ thương nhớ là như thế nào, nên mới ép tài xế cùng quản gia ở nhà, để hai lão già chúng ta tự đi đón.”

“Ta thích nàng là được rồi, liên quan gì đến mấy người nghĩ thế nào.” An Khâm Đàn nhìn người mẹ từ nhỏ luôn yêu thương hẳn quá mức, tức giận nói.

Lâm Y Y giật nhẹ cánh tay hắn, dùng ánh mắt chỉ trích hắn không lễ phép.

“Đã biết em nhất định đứng về phía bọn họ mà...” An Khâm Đàn lầm bầm trong miệng, một tay xách lấy hành lý của nàng, một bên kéo tay nàng, xoay người bước lên cầu thang xoắn ốc màu trắng.

“Bác trai bác gái, chúng ta đi lên trước...” Lâm Y Y còn chưa nói hết câu đã bị kéo tuốt lên tầng hai.

“Các người đi đâu? Còn chưa có mời trà khách a.” Thư Mộng Lan hô theo.

“Chúng ta vợ chồng mới cưới xa cách lâu không gặp, không thèm để ý đến các người...” An Khâm Đàn hơi dừng lại, hiển nhiên là lại bị giáo huấn.

“Xem ra đã tìm được nữ nhân có thể trị được hắn.” An Khâm Nhân cười nói.

“Tốt nhất là có thể kết giao thật lâu, tốt nhất là đưa hai đứa tiến thẳng vào lễ đường, đây mới là chuyện quan trọng a.” Thư Mộng Lan vẽ mặt đầy kì vọng nói.

“Ta có dự cảm, sẽ nhanh thôi.” An Khánh Nhân ôm vợ yêu.

“Tốt nhất là như thế.” Chỉ sinh được một đứa con, Thư Mộng Lan sớm đã muốn được ôm cháu nội.

.....

An Khâm Đàn không đợi tiếng đóng cửa rơi xuống đất, hắn ném hành lý qua một bên, đem nàng ôm vào trong lòng, nhanh chóng tiến vào giường lớn bên trong.

Hắn nhẹ nhàng hôn nàng, giống như đang nhắm nháp một món ăn yêu thích, thật không đành lòng ăn luôn một hơi.

Nàng ngẩng mặt nghênh đón nụ hôn của hắn, khi đầu lưỡi kia kịch liệt nhắm nháp nàng cũng là lúc nàng nhanh chóng túm lấy áo trước ngực hắn, cố gắng đụng chạm hắn. Nàng cũng không nghĩ bản thân lại nhớ hắn đến vậy, hiện tại mới biết thì ra nàng đã dồn mọi nhớ nhung xuống tầng sâu nhất của trái tim.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, hai tay ghì chặt sau gáy nàng, hôn thật sâu, cho đến khi hai người tưởng như ngạt thở hẳn mới tạm ngừng.

“Hơn một tháng không có em, ta không biết chính mình làm sao sống nổi.” hắn vỗ vỗ khuôn mặt nàng, vẫn còn cảm thấy có điểm không thật.

“Trước không có ta, ngươi vẫn sống được đấy thôi.” Nàng ôm vai hắn, cánh tay vẫn run nhẹ nhẹ.

“Sau khi có em ta liền không thể quay lại như trước.” hắn nói có vẻ rất hợp tình hợp lý.

“Người thế nào mà ba ngày không ngủ? Muốn hủy hoại bản thân sao?” nàng nhìn hắn mệt mỏi, đau lòng nhưn mảy, đôi tay nhỏ bé đã đặt trên gáy hắn, nhẹ nhàng kéo hắn lại gần.

An Khâm Đàn thỏa mãn thở dài một tiếng, đem mặt chôn vào gáy nàng. Quả nhiên là Y Y của hắn, hắn cái gì cũng không nói nàng cũng biết hắn cần gì.

“Ta sợ không có thời gian ở bên em nên phải thật nhanh xử lý mọi chuyện.” hắn nói.

“Sau này ở cùng nhau còn nhiều thời gian mà, không cần gấp gáp thế, sức khỏe là quan trọng.” nàng vỗ vỗ đầu gối, muốn hắn gối lên.

Mấy cái kỹ xảo mát xa nàng không biết, nhưng nếu chỉ là dùng nắm đấm đấm lưng thì không thành vấn đề.

“Em là quan trọng nhất. Em đến đây, không quen với hoàn cảnh, có thể hoảng sợ.” An Khâm Đàn xoay người hôn lên đôi tay nàng đang mát xa cho hắn. “Được rồi, ta không muốn em mệt, em đi tắm trước đi, sau đó lại đến giúp ta.”

“Người nghỉ ngơi trước đi.” Nàng kéo chăn qua, giống như đang chăm sóc một đứa trẻ.

“Em có thể thuận tiện mang đồ dùng cá nhân vào.” Hắn nói.

“Được rồi, người mau ngủ.” nàng dùng môi hôn lên mí mắt hắn cười cười nói.

Nàng cầm quần áo đi vào bên trong tắm rửa, theo ô cửa sổ nhỏ có thể nhìn thấy một thảm cỏ mênh mông xanh mát. Đánh giá một chút thất có hơi nước, chắc phía trên là nơi để hệ thống điều hòa. (hana: mỗi khi điều hòa chạy sẽ chảy ra nước gì ấy, mọi người tạm hiểu thế như, nhà ta mất mạng không tìm được thông tin gì hết. mỗi lần muốn đăng bài phải khởi động lại máy, cũng chỉ dùng được 20p là lại treo... sao ta khổ thân này.)

Phòng tắm của hắn thật lớn, nội thất cũng muôn phần xa hoa cao quý vượt quá sự tưởng tượng của nàng.

Không biết người ta thấy thế nào về nàng? Ba mẹ hắn còn đặc biệt đến tận sân bay đón nàng, muốn cùng nàng nói chuyện, chỉ biết việc này khiến nàng có phần hoảng sợ, chính là An Khâm Đàn kia cho rằng thiên hạ không loạn, vẫn coi như không có chuyện gì thôi.

Nhưng nếu cá tính hắn không như thế liệu nàng có đang đứng ở đây thế này không.

Lâm Y Y cười đi vào vò tắm hoa sen, phát hiện chính mình cũng không sợ hãi lắm, bởi nàng không quan tâm đến tài sản của An Khâm Đàn, nàng chỉ cần ở bên hắn mà thôi.

Nếu nàng ngay cả ném thử cũng không ném thử, có lẽ sẽ chỉ còn tiếc nuối. Mà nếu nàng cố gắng thử, như vậy nàng thật sự sẽ có một kỷ ức thật đẹp.

Lâm Y Y quay lại giường đã phát hiện hắn đã đang nằm ngủ trên giường.

Nàng ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn hắn.

“Y Y.” hắn mở miệng thì thào gọi.

“Ta ở đây.” Nàng nằm xuống bên cạnh hắn.

An Khâm Đàn lập tức tiến vào trong lòng nàng, chui vào trước ngực nàng, khoe môi cong lên, lại nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Nàng ôm chặt đứa nhỏ to xác này, nhìn không được cúi đầu hôn lên tóc hắn.

Bất kể mọi chuyện của bọn họ sau này ra sao, nam nhân này chính là người thay đổi vận mệnh của nàng, điều này mãi mãi là sự thật.

Bởi vì hắn, nàng trở nên tự tin.

Bởi vì hắn, nàng cũng không rời xa tổ quốc, bước đi những bước đi đầu tiên trên con đường mới.

Nàng không phải không muốn kết hôn, nàng cũng không phải không tin cái gì gọi là thiên trường địa cửu. Nhưng nàng tin hắn, cho nên hắn muốn gì cũng được. Đây chính là hạnh phúc của nàng, hạnh phúc nàng mong muốn.

Chuyện duy nhất nàng có thể làm tốt chính là dùng toàn bộ trái tim yêu hắn.

9. Chương 9

Sáu tháng sau

“Bọn họ còn đang ngủ?” An Khánh Nhân hỏi.

“Y Y rất ít khi dậy muộn như vậy.” Thư Mộng Lan nói.

“Hắn là tối qua chơi vui quá muộn.” (hana: ba mẹ an ca cũng biến thái không kém ca. híc.)

“An Khâm Đàn thật kỳ cục, cũng không phải không biết Y Y ngủ sớm...”

“Hôm qua Y Y tốt nghiệp khóa học ngôn ngữ, đây đúng là chuyện tốt đáng chúc mừng nha...”

Nằm trên giường lớn Lâm Y Y mơ mơ màng màng mở mắt, tìm nơi phát ra âm thanh....

Cửa phòng hé mở, cạnh cửa hé lộ hai khuôn mặt đang háo hức.

“Bác trai, bác gái.” Nàng kinh ngạc nhảy dựng lên, một tay chặn trên ngực.

“Làm người giật mình a, thật có lỗi. Chúng ta không phải là muốn rình dâu, là cửa không đóng nha.” Thư Mộng Lan nói.

“Ta biết các người sẽ không như vậy.” Lâm Y Y muốn xuống khỏi giường nhưng một cánh tay cứng như thép còn cổ tình trối lầy thắt lưng nàng.

“Ngay cả ngủ cũng bám người như vậy, là trẻ con chắc.” Thư Mộng Lan nhạo báng con.

Lâm Y Y nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức.

“Mười giờ!” nàng dùng sức gỡ tay hắn ra, hoang mang rối loạn rời giường “Ta bị muộn, ta phải đi học.”

“Con gái ngốc, người đã tốt nghiệp rồi mà.” Thư Mộng Lan sùng ái nhìn nàng.

Lâm Y Y nhìn nàng, lúc này mới bừng tỉnh nhớ tới mỗi ngày cố gắng học mười tiếng khiến thời gian học ngắn lại, nàng đã tốt nghiệp. Thành tích cũng không tệ, thậm chí không cần thi lại lần nào.

Lâm Y Y ngượng ngùng cười cười lôi kéo áo ngủ, thật may quần áo vẫn chỉnh tề.

“Bác trai, bác gái, thật ngại quá, ta đã quên làm bữa sáng.” Nàng nói.

“Chúng ta sớm đã ăn no, không cần khách khí! Hơn nữa An Khâm Đàn ngay từ đầu đã nói, người chỉ cần chăm sóc hần, hai chúng ta là tham ăn của người bữa sáng, nên mới mặt dày đến ăn thôi a.” Thư Mộng Lan cười nói, càng nhìn Y Y càng thấy vừa lòng.

“Bác gái, người trăm ngàn lần không cần nói như vậy, các người đối với ta như người nhà, ta hơn nữa cũng thích cùng mọi người ăn cơm a.” Lâm Y Y chân thành nói.

“Phụ nữ đúng là dễ thân.” An Khánh Nhân vừa lòng gật đầu.

Lâm Y Y cười, biết bọn họ đều là những người tốt thân thiện, chính là không biết sao đã nuôi lớn một đứa con không biết phân biệt đông tây.

Cho nên, bọn họ bắt đầu chuyển hướng sang nàng, mang nàng biến thành cô con gái nhỏ hỏi han ân cần. Nàng từ nhỏ không có người thân, sự ấm áp này khiến nàng cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Mà bác gái còn rất thích nàng, thích kéo nàng đi dạo phố gọi nàng là con gái, làm cho nàng rất cảm động.

“Ngại quá, là ta ngủ nhiều thành hồ đồ rồi, mọi người có muốn vào ngồi một lát không.” Lâm Y Y ngượng ngùng, vội vàng nghiêng người nhường đường.

“Được.” hai người không khách khí tiến vào trong, lập tức há hốc mồm kinh ngạc.

Trên chiếc bàn, cả trên sofa và bàn lớn đều xếp đầy một đồng dụng cụ tình thú.

Đủ loại kiểu dáng lớn nhỏ, hình dạng cùng nhan sắc, tất cả đều đầy đủ, làm cho người thấy trong nháy mắt đều phải há hốc mồm.

Thư Mộng Lan cùng An Khánh Nhân sắc mặt phiếm hồng, ánh mắt lập tức chuyển lên người Lâm Y Y đang đỏ bừng mặt xấu hổ.

“Các người không biết là.... Nhìn thế rất đáng sợ sao?” Thư Mộng Lan liếc mình lấy tay chỉ vào đồng đồ.

“Không giống như các người nghĩ đâu...” Lâm Y Y dùng sức lắc đầu, gương mặt còn hồng hơn “có một công ty sản xuất dụng cụ tình thú kỷ niệm mười năm thành lập, hần cảm thấy thú vị nên nhận làm vật phẩm kỷ niệm. Các người cũng biết đấy, hần đã nhận tiền thì sẽ phải làm một lần cho xong...”

“Đúng thôi, ta còn muốn nói hần, danh tiếng như thế, hần là đủ dùng.” Thư Mộng Lan hiểu rõ nói. (hana: An ca mau đây, mẹ ca đang nói ca yêu... kia)

“Chúng ta.... Không có....” Lâm Y Y xấu hổ cúi đầu thấp đến mức muốn chôn cằm xuống ngực luôn, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Thư Mộng Lan nhướn mày, nhìn Lâm Y Y mặt đỏ tai đỏ, nhìn đến nàng còn đang mặc một chiếc áo ngủ “tiêu chuẩn”.

“Chẳng lẽ các người còn không có...” Thư Mộng Lan đột nhiên choáng váng, phải nhờ sự giúp đỡ của chồng.

Lâm Y Y khê gật gật đầu, xấu hổ đến đỏ hết cả người lên.

“Trời ạ!” Thư Mộng Lan dùng sức lay lay bả vai chồng, khuôn mặt vẫn giữ nét kinh hoàng “Người nhanh mang An Khâm Đàn đi kiểm tra, nhất định là lúc trước phong lưu quá độ, hiện tại linh kiện trục trặc, cho nên không thể...” (hana: á á á, đúng là biến thái mù.)

“Các người ầm ĩ cái gì a! Ta rất tốt, một chút vấn đề cũng không có!” An Khâm Đàn còn đang muốn giả chết nằm ngủ, nhện không được rốt cuộc nhảy dựng lên cãi lại.

“Không có vấn đề, các người làm gì còn không...! Rõ ràng yêu đến chết đi, làm cái gì mà chơi trò đắp chăn bông nói chuyện phiếm?” Thư Mộng Lan vẽ mặt không tin nhìn hấn.

“Ai nói không phát sinh quan hệ, cũng chỉ đắp chăn bông nói chuyện phiếm.” An Khâm Đàn ôm Lâm Y Y vào trong lòng, không có cách nào chịu được khi nàng đứng trước mặt mà hấn không thể chạm vào nàng.

Lâm Y Y trên mặt đỏ ửng, vì nàng hiện tại đã muốn biết lúc trước hấn nói đến chuyện làm thử, nàng thậm chí còn bắt đầu cảm thấy sự kiên trì của mình thật buồn cười, bởi vì nàng hiện tại chỉ lo lắng duy nhất một vấn đề – không có cách tránh thai trăm phần trăm.

Nhưng là, nếu thật sự có con, nàng cũng biết hấn nhất định sẽ chịu trách nhiệm. Chẳng qua với cá tính của nàng cũng sẽ không yêu cầu hấn phải chịu trách nhiệm. Mà hấn vì tôn trọng nàng cũng chưa từng miễn cưỡng nàng, tình hình cứ như thế giằng co qua lại.

“Lừa quỷ à, nhìn người là biết bộ dạng chỉ muốn ăn tươi nuốt sống người ta vào bụng.” Thư Mộng Lan lấy tay thúc vào bụng chồng, tìm kiếm đồng minh.

An Khánh Nhân không được tự nhiên ho nhẹ hai tiếng, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Ta cái này gọi là ”tôn trọng“, bởi nàng nói muốn đợi kết hôn xong mới tiến hành.” An Khâm Đàn tiện tay lấy một vật mát xa trên bàn, giúp nàng mát xa mặt cho bớt nóng.

“Vậy sao người còn chưa cưới nàng?” Thư Mộng Lan ánh mắt mở to, giống như đã tìm thấy vị cứu tinh của thế giới.

“Kết hôn rất phiền toái.” An Khâm Đàn lăm bằm một tiếng, cổ ý ngáp ngáp một cái.

Di..... Lời kịch thay đổi! Từ “Ta không kết hôn” biến thành “Kết hôn thật phiền toái.” Vợ chồng An Thư liếc mắt nhìn nhau một cái, cười ha ha.

“Cười cái gì? Ta có nói ta muốn kết hôn sao?” An Khâm Đàn nhìn ba mẹ đang cười đắc ý, thở phì phì “Các người nếu nhàn quá có thể đi tìm công việc mà làm, nhận con nuôi, không cần đem chuyện kết hôn đặt lên ta....”

“Bác trai, bác gái không có ý ép người, ta cũng không có.” Lâm Y Y kéo kéo tay hấn, không muốn không khí trở nên không thoải mái.

“Được rồi, chúng ta đến là đưa cho Y Y quà mừng tốt nghiệp.” An Khánh Nhân nhìn nàng xấu hổ, đẩy lưng vợ lên đưa quà tặng.

Thư Mộng Lan ngoắc Y Y lại gần, đưa ra một sợi lắc tay kim cương, đeo lên tay nàng.

“Lắc tay này mẹ ta tặng ta khi ta sinh nhật hai mươi tuổi, hợp với người trẻ, người xem người mang rất đẹp.” Thư Mộng Lan vui vẻ nói.

“Cái này rất quý giá.” Nàng lắc đầu, muốn buông tay.

“Không được! Người đã đến đây, ta coi người như con gái, bạn gái, người còn có thể kim cương con ngựa hoang đang lang thang chạy, cả nhà ở chung một chỗ, ta thật muốn tặng người một khối kim bài.” Thư Mộng Lan ôm nàng, hôn lên má nàng, nhỏ giọng nói vào tai nàng “Ta đang đợi có ngày người gọi ta là mẹ.”

Lâm Y Y hốc mắt đỏ lên, nắm chặt tay nàng, một câu cũng không nói nên lời.

Bác gái đã thật sự đem nàng là con gái để đối xử, thương tiếc những ủy khuất nàng đã phải chịu. Nàng khi bị ốm còn được bác gái xuống bếp nấu canh cho nàng uống. Nàng làm sao đền đáp ân tình này đây?

“Ta đời này thật mơ có con gái, hiện tại đã có người đây, cho dù các người mai sau không có duyên, ta muốn nhận người làm con gái nuôi, cả đời sẽ chăm sóc cho người.” Thư Mộng Lan ôm nàng, kiên định nói.

Lâm Y Y gật đầu, cũng thật sự ôm chặt nàng.

“Mẹ xấu kia, làm gì mà sáng sớm đã rửa ta xui xẻo!” An Khâm Đàn khó chịu, nhảy xuống cướp người, lập tức trách cứ Lâm Y Y “Em sao lại gật đầu? Em muốn chia tay sao?”

“Không kết hôn thì chia tay là chuyện sớm muộn. Người không kết hôn nhưng nàng cũng không thể không

kết hôn. Đợi năm sau nàng về Đài loan, ta lập tức sắp xếp cho nàng đi xem mắt.” Thư Mộng Lan vừa lòng nhìn con sắc mặt càng lúc càng xanh.

Y Y cái gì cũng tốt, luôn biết quan tâm suy nghĩ cho người khác, thật nên có người thay nàng nói câu công bằng.

“Nói với mẹ ta, em sẽ không đi xem mắt.” An Khâm Đàn nhìn Lâm Y Y, còn lâu mới cho mẹ hẳn được như ý.

Lâm Y Y cắn môi dưới, không trả lời.

An Khâm Đàn trong đầu trống rỗng, bị sự im lặng của nàng tát cho một cái.

“Ta không muốn lừa người, nếu chúng ta chia tay, ta mới có thể sẽ đi xem mắt...” nàng nhẹ giọng nói, tay bé nhỏ nắm chặt bên người.

“Người có biết thầy dạy của Y Y muốn theo đuổi nàng không?” An Khánh Nhân đứng bên cạnh vợ, bồi thêm một câu.

An Khâm Đàn thả người trên giường, hần đột nhiên phát hiện toàn thân không có chút sức lực.

“Thật hay giả?” hần bắt an hỏi nàng, da đầu cũng bắt đầu run lên.

“Hần chỉ là mời ta đi uống cà phê thôi, không tính là theo đuổi.” nàng nhẹ giọng nói.

“Vậy không tính là theo đuổi, cái gì mới tính là theo đuổi đây?” hần dùng hết khí lực còn lại rống lên.

Lâm Y Y trợn to mắt, bị hần rống giận đột nhiên kinh ngạc.

Vợ chồng An Thư im lặng chuẩn ra ngoài, cửa đương nhiên vẫn không hề đóng, chuyện tốt sao có thể không xem.

An Khâm Đàn nhìn mẹ đang nhìn lên, hần nổi trận lôi đình, mạnh mẽ đóng mạnh cửa, còn cẩn thận khóa lại.

Quay đầu bước trước mặt nàng, hần hai tay chống thắt lưng, giống chỉ ác thú, lửa giận hoàn toàn phủ lên người nàng.

“Còn có ai theo đuổi em?”

“Có mấy bạn nam học cùng nói đã bị trúng sét với ta.” Nàng xoa xoa tai, ý nói hấn nói quá to.

“Vài người, tám hay chín?” hấn càng hét lớn hơn, ánh mắt thật gian ngoan.

“Chỉ có một, hai người.”

“Em vì sao không nói cho ta biết?” sợ hấn phá chuyện tốt của nàng ư, nhất thời lửa giận bùng bùng khiến hấn không kìm chế được, mạnh mẽ đá chân vào giường.

Lâm Y Y thở dài, kéo hấn ngồi xuống bên giường, rót ly nước đưa đến trước mặt hấn.

Hấn một hơi uống hết, mắt vẫn tiếp tục nhìn nàng chăm chăm.

“Ta không nói là vì bọn họ không quan trọng. Thật không biết người vì cái gì mà giận như thế?” Lâm Y Y chặn một tay trên ngực hấn vuốt vuốt, ôn nhu nói.

Bởi hấn sợ nàng biến mất khỏi cuộc đời hấn.

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu An Khâm Đan khiến hấn mới ý thức được mọi chuyện nghiêm trọng thế nào. Hấn cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ có chuyện này, bởi hấn luôn nghĩ nàng chính là sẽ ở bên hấn cả đời.

“Em hiện tại không nghĩ bọn họ quan trọng, nhưng cũng có thể đổi ý a, như là... như là...” hấn khó khăn nuốt nước miếng “Như là nếu bọn họ muốn kết hôn đi?”

“Nếu chúng ta còn bên nhau, ta sao phải lo lắng chuyện họ muốn cưới ta hay không?” nàng khó hiểu nháy mắt.

“Em không sợ ta làm phí thanh xuân của em xong sẽ đột nhiên quăng bỏ em một bên ư?”

“Nếu người muốn chia tay, nhất định là do chúng ta tình cảm phai nhạt...” lòng nàng đau một chút, nhưng nàng vẫn cố mỉm cười “nói vậy, ta nhất định có thể cảm nhận được, sẽ chuẩn bị tâm lý, sẽ không làm khó dễ người. Mà người cũng sẽ không bởi có mối nối cũ hoặc thành linh thay đổi cảm xúc mà nói chia tay, đúng không?”

Hấn nhìn nàng ôn nhu, khuôn mặt tràn ngập tín nhiệm, một chút ghen ngào nơi cổ họng hấn.

Hấn thật sự là quá tệ, ngay cả xách dép cho nàng cũng không có tư cách.

“Em không cần nghĩ tốt về ta như vậy, ta hiện tại tham lam giữ em bên người, nhưng ngay một câu hứa

hẹn cũng không cho em, ta như vậy đối với em còn chưa đủ xấu sao?” An Khâm Đàn cảm thấy xấu hổ, bỗng nhiên đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Người yêu ta, có gì xấu đâu?” nàng khó hiểu đi theo hắn, bất an nắm lấy tay hắn.

An Khâm Đàn đột nhiên rùng mình, hoàn toàn không thể đối mặt với ánh mắt trong sáng của nàng.

“Ta cần suy nghĩ một chút.”

Hắn xoay người, không đợi nàng kịp ngăn cản lao ra khỏi phòng, trùng mắt với ba mẹ đang há hốc mồm, một mạch chạy xuống lầu, thẳng đến cửa lớn.

Nếu hắn thật sự yêu nàng, hắn lại làm sao có thể hoàn toàn không lo lắng đến tình cảnh của nàng đây?

Trừ phi hắn là một tên khốn.

Nhưng là... hắn đúng là đã không lo lắng.

An Khâm Đàn chạy đến nhà gỗ nhỏ cách xa nhà lớn, một người trốn biệt trong góc, trùng mắt nhìn cửa sổ.

Nhà gỗ nhỏ trước là phòng đọc sách của bà nội hắn, sau khi bà nội qua đời không hề có ai sử dụng. Cho đến khi hắn gặp nàng mới đặc biệt tìm người sửa lại thành phòng chứa dụng cụ làm vườn cho nàng. Nhà gian nhà gỗ này mọi đồ vật bên trong từ bàn, ghế, tủ hay ghế dựa đều là hắn vì nàng mà làm ra.

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên lần đầu tiên nàng nhìn thấy căn phòng gỗ nhỏ này.

Ban đầu là ngạc nhiên không nói nên lời, sau đó nhìn thấy tấm biển ghi “Nhà Y Y” khiến nàng không nén được mà rơi lệ.

Hắn bị nàng dọa cho sợ hãi vội ôm nàng dỗ dành hỏi có chuyện gì xảy ra.

“Ta đã muốn có một cái nhà từ rất lâu.” Nàng khi đó đã nói vậy.

Hắn nhớ rõ lúc ấy mũi hắn cũng cay cay, “nhà” đối với hắn rất bình thường, nhưng đối với nàng mà nói, chính là hi vọng to lớn và sâu sắc nhất.

“Ta sẽ chăm sóc em.” Hắn đã ôm nàng thật chặt và nói thế.

Sau này hấn lại vì nàng làm ra bàn học, đèn bàn và ghế nằm, về cuộc sống vật chất của nàng hấn chưa từng sơ sẩy điều gì, nhưng hấn lại quên mất thứ nàng cần nhất....

Là một gia đình.

Hấn đã quen có nàng làm bạn, đem bằg trở thành một phần trong cuộc sống của hấn. Ngoài việc không cùng nàng cùng xuất hiện bên ngoài thì chuyện gì hấn cũng chia sẻ cùng nàng.

Càng không thể nghĩ được, rõ ràng muốn nàng đến phát điên cũng không từng kiên trì cùng nàng phát sinh quan hệ.

Ngoài chuyện tôn trọng ý nguyện của nàng thì hấn không thể phủ nhận chuyện hấn không muốn chịu trách nhiệm, hấn lười thay đổi hiện tại. An Khâm Đàn nghĩ kỹ điềm này, nhin không được dùng sức tự đập vào đầu mình.

Hấn cảm thấy hôn nhân nhàm chán, căn bản không nghĩ se tốn tâm tư vào hôn nhân. Chỉ là, dựa vào trực giác của bản thân, hấn biết hấn thích nàng rất nhiều, thế nên dù ở phương diện nào hấn cũng biết hấn không thể thiếu nàng.

Vậy sao hấn còn không cầu hôn nàng?

Dù sao mấy chuyện hôn lễ phiền toái đều đã có ba mẹ phiền toái lo hết mà.

An Khâm Đàn đột nhiên cảm thấy như bị sét đánh trúng, vội vã muốn đưa nàng tiến ngay vào lễ đường.

Cốc, cốc....

Tiếng đập cửa truyền đến, còn mang theo giọng nói nhẹ nhàng của nàng.

“Người ở trong này sao?”

“Đúng!” hấn nói.

Nàng đẩy cửa ra, đem khay đặt lên bàn, ngẩng đầu nhìn lên trên gác nói “Ta có làm bánh kẹo, có cả hoa quả nữa, người có muốn ăn không?”

Hấn vỗ về cái bụng đang kêu là ầm ĩ, đôi môi cười ngoác đến mang tai, xấu tính nói “Em phải bưng lên, ta mới ăn.”

Lâm Y Y cầm đồ ăn lên gác, mới đặt lên bàn cả người đã bị hấn ôm lấy.

Nàng không biết hấn sao lại cười vui vẻ như vậy, rõ ràng khi mới rời đi mặt hấn còn đang đau khổ nhăn nhó a? Như thế này nghĩa là hấn đã thông suốt rồi sao?

Muốn mỉm cười một cái nhưng không được, Lâm Y Y lúc này mới phát hiện thì ra mình rất khẩn trương, căn bản nàng không thể thoải mái như đã nói.

“Em không nên chiều ta như vậy.” hấn đem nàng ôm đến bên ghế sofa hấn thích nhất, hấn quỳ trên đất, khiến cho hai người bốn mắt giao nhau. (hana: á cầu hôn à???? *mắt chớp chớp*)

Lâm Y Y toàn thân run lên, tâm tình trầm xuống đáy – ý của hấn là không muốn tiếp tục sao? Muốn nàng tìm người khác để kết hôn sao?

“Ta không chiều người, ta chỉ là tiện tay nên mang lên thôi.” Nàng cảm thấy toàn thân không chút sức lực, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

“Em rất nghe lời ta, chuyện gì cũng đều nghĩ cho ta, em chưa từng suy nghĩ cho bản thân mà luôn đặt ta lên đầu, em là đồ ngốc à?” hấn nghiêm túc nhìn nàng, nghiêm trang nói.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, bị hấn làm cho không hiểu gì.

“Nhưng ta cảm thấy người mới ngốc a. Vì hi vọng ta ở lại bên người đã mất nhiều công sức giúp ta xử lý nhiều chuyện, còn muốn trả lương quản gia mà lại để ta làm chuyện mình thích. Huống hồ, người vì muốn bên ta giờ đã rất ít đến các buổi giao lưu tiệc rượu, nếu có đi ra nước ngoài đều có mang ta theo. Người chỉ là người sợ phiền toái thôi....”

An Khâm Đan đặt tay lên môi nàng, nhìn thẳng vào nàng.

“Không đến những nơi đó chẳng qua những nơi ấy không còn hấp dẫn ta nữa, ta vừa ra khỏi cửa đã muốn về nhà gặp em, mang em xuất ngoại cũng bởi không thể một ngày không nhìn thấy em.” Hấn vỗ về hai má nàng, biết chính mình có thể cả đời nhìn nàng cũng không hề chán ghét “Em cho rằng ta trả giá nhiều như vậy là vì sao?”

“Bởi người để ý ta.” Nàng vui đầu trong lòng hấn, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Thật may hấn không nói, vì hạnh phúc sau này của nàng mà muốn nàng rời đi....

“So với để ý càng nhiều hơn.” Hấn đem nàng áp sát vào sofa, hôn lên đôi môi đang hạnh phúc mỉm cười “Ta yêu em.”

Nàng thâm tình nhìn hấn, thấp giọng nói: “Ta cũng yêu người.”

Nhiệt từ nụ hôn của hắn lan tỏa rất nhanh, thật nhanh đã lan đến toàn thân nàng.

“Ta muốn toàn bộ em.” Hắn cúi người, làm cho hai người toàn thân dính vào nhau.

Nàng bị ánh mắt nóng rực của hắn dọa sợ, nhưng cũng biết bản thân cũng bị dục vọng của hắn lan tỏa mà toàn thân đau đốn.

“Được.” nàng nói nhỏ, ôm hắn chặt hơn.

Hai tay An Khâm Đan bắt đầu khởi động, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

“Sao em không hỏi bao giờ ta muốn kết hôn?” hắn cau mày, cố gắng kìm chế để không bị bộ dạng ngây thơ nhưng vô cùng kêu gọi của nàng lúc này quyến rũ mà quên chuyện lớn.

Nàng trợn mắt, trái tim mạnh mẽ đập trong lồng ngực.

“Người không phải không muốn kết hôn sao?” nàng khẩn trương thở hổn hển, trái tim vẫn đập mạnh trong ngực.

“Ta không muốn cùng người khác kết hôn.”

“Cho nên...” nàng nắm chặt tay, thanh âm run run khiến không thể nói hết được cả câu.

“Cho nên muốn chúng ta kết hôn.” Hắn cười nói, thả lỏng tay hắn khỏi người nàng.

Lâm Y Y ngây dại, nàng chỉ nhìn hắn chăm chăm đến quên cả thở, chỉ sợ một khi chạm vào sẽ tan biến như bong bóng xà phòng. (hana: đến đoạn này chỉ còn gần 5page là hết chương mà chưa thấy H, an ca không hẳn ăn gì được rồi)

“Cao hứng quá không nói nên lời sao?” An Khâm Đan ôm nàng vào lòng, biểu tình không dám tin của nàng khiến hắn đau lòng tự trách bản thân.

Lâm Y Y túm chặt quần áo hắn, dùng một loại âm lượng mà bản thân cũng chưa từng nghe qua “Ta thật muốn nổ tung, ta chưa bao giờ dám mơ sẽ có ngày này. Có thể yêu người và được người yêu đã là hạnh phúc của ta rồi... tại sao có thể như vậy!”

Nàng vỡ òa trên vai hắn, nước mắt trông nén được tuôn rơi.

An Khâm Đan nhanh đem lấy nữ nhân ngọc ngà ôm chặt trong lòng. Nàng cho tới giờ vẫn chưa từng

nghe sẽ kết hôn cùng hắn, chúng không từng bởi vậy mà không để ý đến hắn, hắn có được phúc bao đời mà kiếp này có nàng làm bạn đây?

“Người.... Xác định sao?” nàng ghen ngào hỏi.

“Nếu hôn nhân là điều em muốn, vậy cũng là điều ta muốn.” hắn tạm dừng một chút, giọng điệu đột nhiên trở nên nhu tình “hơn nữa ta còn muốn cùng em tạo nên một thế giới hôn nhân hạnh phúc, như vậy đối với mấy kẻ muốn tơ tưởng đến em lập tức rút ngay, chúng ta lập tức kết hôn!”

Nàng ôm mặt hắn, khẽ hôn lên môi hắn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đính hôn trước, đợi ta tốt nghiệp sẽ kết hôn, được không?” nàng không muốn hắn quyết định chuyện này vì xúc động nhất thời.

“Không được, ta không muốn cho bọn sắc lang bên ngoài có cơ hội.” hắn khó chịu nói.

“Ta sẽ không cho bọn họ cơ hội, ta chỉ sợ đột nhiên người hối hận, không muốn kết hôn, nhưng sợ ta khổ, không dám hủy bỏ...”

“Ngừng!” An Khâm Đan cầm bả vai của nàng, mảy rậm khẽ run nói “Từ giờ trở đi ta chỉ muốn em quan tâm đến những gì có lợi cho em.”

Nàng cắn môi, sau một hồi tự hỏi, nàng nhỏ giọng nói “Người là danh nhân, ta không quen bị người ta chú ý, mà môi trường ở trường học ta sao có thể tránh khỏi...”

“Những người như chúng ta gương mặt cũng chỉ nổi trong giới thôi, mọi người chủ yếu biết đến tác phẩm, người xem ta suốt ngày không xuất đầu lộ diện, cũng không có người không nhận ra tác phẩm của ta, không phải sao?” hắn hạ giọng lý do của nàng, hắn nâng tay nàng lên, đang nghĩ không biết dùng gì để làm thành nhẫn cho nàng.

Hoặc là, không cần nhẫn. Nàng thích làm chuyện nhà, vòng cổ mới là thứ tín vật thích hợp nhất với nàng.

“Nhưng mà...” Lâm Y Y rút tay về nói “Ta muốn có một hôn lễ ấm áp, cái kia cần thời gian, mà ta lại còn phải học, sẽ không thể toàn tâm toàn ý chuẩn bị.”

“Uh, vậy những thứ này từ từ sắp xếp.” hắn có thể từ từ giải quyết tất cả vấn đề của nàng.

Lâm Y Y nhẹ nhàng thở ra, thật may đã có thể tạm thời ngăn chặn mọi chuyện, để cả hai có cơ hội cân bằng cảm xúc.

“Hiện tại, chúng ta nên làm chuyện chính a!” An Khâm Đan trực tiếp đem nàng đè xuống sàn nhà, những ngón tay thon dài đã khẩn cấp muốn cởi toàn bộ quần áo trên người nàng.

“Không cần chuẩn bị đồ bảo hộ sao?” nàng đỏ mặt.

An Khâm Đàn lập tức dùng sức gạt đầu. Đúng vậy! Hắn cũng không muốn trong nhà có một đăm nhóc chạy như điên.

Nhưng là, hắn đã lâu không ra ngoài trêu hoa ghẹo bướm nên trong nhà không hề có đồ bảo hộ? Huống hồ, theo như nhiệt tình của hắn đối với nàng chắc phải dùng vài hộp mới giải quyết hết được. (hana: á, suy nghĩ đã biến thái, mà chuẩn bị hết, có kịp làm gì đâu ha ha.)

“Em ở đây đợi ta, không được rời đi.” Hắn vọt tới cầu thang không quên mở miệng dặn nàng, vừa thấy bộ ngực sữa của nàng ẩn hiện trên làn da trắng tuyết non mềm hắn chút nữa đã không thể kìm chế. (hana: cái lúc cần cảm thú thì không cảm thú, chẹp, không làm yêu nghiệt nổi, ít cũng phải được như Hường ca chứ.)

“Ta đi mua đồ bảo hiểm, em phải duy trì tư thế này, không được nhúc nhích.” Giọng hắn còn chưa rơi xuống đất người hắn đã ở dưới lầu.

Lâm Y Y nằm úp sấp nhìn qua cửa sổ thấy hắn hỏa tốc lao vào trong xe, bóng dáng cao lớn, trêm môi ý cười càng ngày càng sâu.

Nàng muốn một gia đình, giấc mộng trước khi nàng đi vào nhà hắn, cuối cùng đã thực hiện được.

Chính là, nàng khi đó còn không biết, gia đình không chỉ là tập hợp của mọi người mà chính là một cách “yêu”. Giờ nàng đã hiểu, cũng không còn gì mong muốn hơn.

Huống hồ, có thể cùng người mình yêu yêu thương nhau, thiên đường chốn nhân gian chính là như thế.

10. Chương 10: Hoàn

Nửa năm sau...

Một buổi sáng thứ bảy, có một tạp chí muốn phỏng vấn An Khâm Đàn, vì ba tháng trước hắn chấp nhận yêu cầu của một công ty nước khoáng, thiết kế bình đựng nước cho họ, kết quả nước khoáng mới tung ra đã bán được hơn tám trăm vạn bình.

Nữ nhân không thể kháng cự chiếc bình mang phong cách Phương Đông, chỉ nhìn thấy những hoa văn và đường cong của bình, cầm bình lên uống nước liền có ngay cảm giác như lạc vào vườn hoa.

An Khâm Đàn thu được một khoản lãi mấy ngàn vạn đồng, cho nên mang Lâm Y Y về Đài Loan làm từ thiện, bởi vì linh cảm của hắn tất cả đều từ nàng mà đến.

Mà chuyện này, đã là sự thật mọi người biết rõ.

Bởi vì An Khâm Đàn thảng thốt lên trang nhất của tờ báo chuyên về thiết kế, khi phóng viên hết lời khen ngợi tài năng thiết kế của hắn nhưng An Khâm Đàn nhất định tuyên bố tất cả đều là công lao của vị hôn thê của hắn, trong lời nói chứa đựng yêu thương.

An Khâm Đàn thậm chí bình thản thừa nhận, không thể một ngày không nhìn thấy nàng, đây chính là tật xấu của hắn.

Lần đó tạp chí ngoài đăng tác phẩm của An Khâm Đàn còn đăng hình chụp của hắn. Hắn cười nham hiểm, thân thể gợi cảm.

Hôm ấy, An Khâm Đàn phỏng vấn ở căn nhà gỗ nhỏ, bởi vì nơi đây chính là nơi sáng tác yêu thích của hắn.

Buổi sáng chín giờ rưỡi, Lâm Y Y ở phòng bếp chuẩn bị bánh và đồ uống – trong gian nhà bếp đầy đủ, nàng đọc sách dạy nấu ăn, học cách làm bánh ngọt, nướng bánh quy, hơn nữa thường xuyên cung không đủ cầu.

Bởi vì nàng có thể làm ra thứ bánh ngọt mẹ An Khâm Đàn thích nhất, món bánh ngũ cốc ba An Khâm Đàn thích và loại chocolate mà An Khâm Đàn thích nhất.

Làm việc này nàng cũng không cảm thấy mệt, bởi có người có thể ăn món nàng làm đối với nàng đã là điều hạnh phúc. Hơn nữa thời điểm đợi bánh chín nàng có thể đọc sách, một chút thời gian cũng không lãng phí.

“Y Y, phóng viên đã đến nhà gỗ.” Thư Mộng Lan thông báo qua bộ đàm.

“Ta đã biết.” Lâm Y Y ấn dây số liên lạc với An Khâm Đàn, nhẹ nhàng nói “Mau dậy, phóng viên đã đến rồi, nhớ rõ mười giờ là người ta đến a.”

Sau khi nói xong, nàng mang theo cơm hộp dã ngoại đi đến nhà gỗ.

Ở nhà gỗ nhỏ có năm người đang làm, hai nam nhân đang vội vàng lắp đèn. (hana: phỏng vấn An ca có chụp ảnh, mấy người này là đang lắp đèn để phục vụ công tác chụp ảnh)

“Chào mọi người.” Lâm Y Y nhẹ giọng nói.

“Người sao lại ở trong này?” thợ chụp ảnh Ngải Văn chỉ vào nàng hét to.

“Ta làm việc ở đây.” Lâm Y Y kinh ngạc nhìn bạn học.

“Ta đang làm việc.” Ngải Văn nhìn những nhân viên khác giới thiệu “Nàng chính là người bạn thiên tài mà ta nói đấy, mấy cái phương pháp tính thuế phức tạp, phép tính, nàng chỉ cần đọc hai ba lần là đã hiểu, đơn giản giống như ăn cơm.”

“Ta không phải thiên tài, chỉ là mấy cái đấy giống với công việc lúc trước của ta, cho nên mới cảm thấy quen thuộc.”

Lâm Y Y gọn gàng mở hộp thức ăn trên bàn, mở ra bình cà phê, một giỏ bánh kẹp, bánh quy và hoa quả đến trước mặt họ.

“Sau khi chụp hình xong là có thể đi ăn sáng, có điều giờ bụng lại đói mà phải nhìn đồ ăn mà làm việc a.” thợ chụp ảnh ai oán nói.

“Cái này là để mọi người ăn. Mấy cái dùng làm tư liệu ta đã có chuẩn bị.”

Mọi người vui vẻ hoan hô ra tiếng, tất cả đều vọt đến bên đồ ăn, sung sướng cắn nuốt. Hương thơm của cà phê, bánh kẹp ngon miệng, cả hoa quả cũng được cắt thành những miếng nhỏ vừa miệng.

Lâm Y Y cười nhìn mọi người, trở lại phòng lớn, đi lại hai lần mới bài trí xong bàn cơm lớn.

Bánh kẹp, cà phê, nước trái cây, nước Mỹ cư nhiên cũng có ở bán Yakult, đương nhiên đã ở mặt bàn. Hoa tươi đương nhiên cũng không thiếu, bất quá cũng là được cắm trên mấy cái bồn hoa thanh lệ màu trắng.

“Cái bàn này cũng là tác phẩm của An tiên sinh sao?” thợ chụp ảnh đánh giá chiếc bàn gỗ thủ công.

“Đúng, mọi thứ ở đây đều là hẩn tự làm.” Lâm Y Y nói.

Thợ chụp ảnh cùng phòng viên biên tập bắt đầu nghiên cứu, ha người hưng phấn sờ đông, chạm tây.

“Đây là gì?” Ngải Văn tò mò chỉ một chiếc hộp nhỏ trên bàn.

“Yskult! là một loại khuẩn a xít lac-tic lên men, là đồ uống An Khâm Đàn thích nhất.” nhớ tới hẩn coi Yakult như mạng, khoe môi nàng khẽ cong lên.

“Người làm ở đây bao lâu rồi?” Ngải Văn tiến đến bên cạnh nàng hỏi, hẩn dịu dàng tươi cười.

“Gần một năm.”

“Nghe nói An Khâm Đàn rất khó tính, thường xuyên la hét ầm ĩ.”

“Người Trung Quốc có câu, chó khôn không cắn người.” nàng nhỏ giọng nói. (hana: ta không biết câu này đúng không nữa, nhưng ta hiện đang bị nhức chân vì thế không có tâm trí tìm hiểu a..)

Mọi người cười to thành tiếng, Ngải Văn cười đầy ngưỡng mộ, tay thân thiết khoác lên vai nàng.

“Nhìn mọi người hòa hợp thật tốt a.” An Khâm Đàn lộ mặt qua cửa nhà gỗ, mọi người trong nháy mắt im lặng.

Hắn trừng mắt nhìn cánh tay quý đặt trên vai Lâm Y Y, cho đến khi đối phương thu tay lại mới cảm thấy khá hơn.

Hắn cũng được coi là thức thời đi, An Khâm Đàn đi đến bàn ăn, dùng chân kéo ghế, ngồi xuống.

Lâm Y Y bưng một ly nước trái cây đi đến bên người An Khâm Đàn, hắn định theo thói quen ôm nàng lại, nàng nhanh dùng ánh mắt ngăn hắn lại.

Hắn đành phải tiếp tục xịu mặt, dùng chân đá giày ra, ngồi xếp bằng trên ghế. (hana: xếp bằng = khoang chân)

Đều là tại mẹ hắn lo chuyện bao đồng, khiến hắn không thể ở trên giường ôm Y Y tâm tình.

“Bữa sáng ăn cái gì a...” An Khâm Đàn liếc mắt nhìn nàng, không tình nguyện cúi đầu uống nước trái cây.

Lời này vừa nói ra, mọi người tất cả đều không ai dám lên tiếng. An Khâm Đàn nhiều lần cự tuyệt phỏng vấn, nếu không phải nhờ đến mẹ hắn ra mặt thì cũng không có ngày hôm nay.

“Bắt đầu đi.” An Khâm Đàn liếc mắt nhìn đám phóng viên.

“Chúng ta mời nhà tạo mẫu giúp người tạo hình.” Biên tập nói.

“Ta chỉ cho ngươi mười phút.” An Khâm Đàn đem nước trái cây uống cạn và đặt mạnh cốc lên bàn.

Lâm Y Y rót cho hắn một chén cà phê, ánh mắt không đồng tình nhìn hắn.

Hắn miễn cưỡng bài trừ một giây tươi cười, sau đó bắt đầu uống cà phê.

Nhà tạo hình nhanh chóng phủ phấn lên mặt hắn, đem tóc hắn chỉnh sửa vài cái “Được rồi.”

An Khâm Đàn nhìn Lâm Y Y lùi về phía sau, hần đem chén cà phê đẩy ra, liếc mắt nhìn biên tập “Này, mọi người nói được rồi, người còn không mau hỏi.”

“Cha mẹ ngài trước khi nghỉ hưu đã là thương nhân nổi tiếng, hoàn cảnh lớn lên của ngài có ảnh hưởng thế nào với sáng tác của ngài?” phóng viên hỏi.

“Có, ta từ nhỏ đã rất tùy hứng.” An Khâm Đàn cầm miếng bánh, không coi ai ra gì đút vào miệng.

“Ý là?” phóng viên cố dụ dỗ hần nói thêm vài lời.

“Ta vô thiên vô pháp, muốn gì là nhất định phải có, cho nên mới thành nhà thiết kế.” hần đáp, thăm nghĩ muốn nhanh chóng kết thúc câu hỏi.

“Có phải ngài không phải xuất thân từ ngành thiết kế chính quy nên lại càng không có giới hạn?”

“Có thể. Trên thực tế ta cho rằng ảnh hưởng lớn nhất chính là sau khi ta bỏ học đã tới xưởng nhà bạn lần lộn một năm. Trong xưởng có vô số tài liệu, lại có thể cho ta tự mình thực hành...” An Khâm Đàn nhìn về phía Lâm Y Y, đột nhiên mở lớn hai mắt, giận dữ nói “Người cho người là ai, sao lại dựa sát vào nàng như vậy?”

“Nàng là bạn học của ta.” Ngải Văn vẻ mặt khó chịu nhìn An Khâm Đàn.

“Các người mau đi ra ngoài.” Biên tập thật nhanh quyết định, cũng không hi vọng lần phỏng vấn này bị hủy.

“Được!” Ngải Văn ước còn không được, thuận tay kéo tay Lâm Y Y.

“Y Y, ta muốn ăn hoa quả.” An Khâm Đàn thô lỗ nói.

“Đợi ta một lát.” Lâm Y Y đến trước bàn, mau chóng đưa hoa quả An Khâm Đàn thích ăn nhất đưa đến tay hần. Người này tám phần là đang ghen, thật không biết hần sao phải ôm một hũ dấm chua như vậy. Nàng lắc đầu với hần, một biện pháp cũng không có.

“Người sao phải khúm núm với hần như thế?” Ngải Văn mất hứng nói.

“Đây là công việc của ta..”

“Nàng chăm sóc ta, liên quan gì đến người!” An Khâm Đàn rít gào, dọa mọi người chết đứng.

Hiện trường một mảnh yên tĩnh, ánh mắt tất cả hết chuyển từ An Khâm Đàn lại sang Lâm Y Y.

“Ngải Văn không làm sai gì, người hung hăng cái gì?” Lâm Y Y trợn mắt, dùng tiếng trung nói với An Khâm Đàn.

“Giống như người nhàm chán ghen với Uông Định Quốc.”

“Ai bảo hần suốt ngày viết mail cho em.” An Khâm Đàn tức giận dùng tiếng trung trả lời.

“Đã nói hần đã có bạn gái, cũng được nửa năm.”

“Hần còn chưa kết hôn ta còn lo lắng. Em không hiểu nam nhân vừa thấy em đã nổi lên dục vọng sao.” Hần một ngày không kết hôn với nàng hần không thể an tâm.

“Chỉ có người mới có kiểu độc chiếm như vậy.” Lâm Y Y trừng mắt nhìn An Khâm Đàn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía Ngải Văn, dùng tiếng Anh nói “Thật xin lỗi, người này rất khó tính.”

“Ngải Văn, người đi nơi khác một lát được không?” thợ chụp ảnh chỉ vào góc, không muốn nhiều chuyện.

Lâm Y Y nhìn cũng không nhìn An Khâm Đàn, đi đến bên góc ngồi xuống.

An Khâm Đàn quay đầu nhìn về phía biên tập, cơn tức mười phần nói: “còn không mau hỏi! Nghĩ thời gian có nhiều lắm sao?”

“Nói chuyện ngài gần nhất bán ghế nằm đi. Hầu hết các nhà thiết kế đều muốn bỏ đi tay vịn, sao ngài lại làm hần hai cái?” phóng viên vội hỏi.

“Bởi nữ nhân của ta không thích ghế không có tay vịn, nàng cảm thấy không an toàn. Cho nên ta muốn thay nàng thiết kế ra, thế thôi.” An Khâm Đàn nhún vai, cái này đều là câu trả lời dành cho Lâm Y Y.

Lâm Y Y cúi đầu, làm bộ không nghe thấy hần đang nói cái gì.

Do nàng yêu cầu hần đã không công bố thân phận vị hôn thê của nàng với bên ngoài nên nàng mới có cuộc sống bình thường.

“Tình sử của ngài tương đối phong phú, nữ nhân hoặc tình yêu chính là cảm hứng của ngài sao?” phóng viên hỏi.

“Ai không có tuổi trẻ, tuổi trẻ ham chơi là chuyện bình thường...” hần lại liếc mắt nhìn Lâm Y Y, ho nhẹ

hai tiếng.

Hắn cũng không quên lần trước khai hắn đã từng có nhiều bạn gái trên báo, cũng có từng được lên báo khiến Lâm Y Y đến ba ngày không nói chuyện với hắn.

Hắn nghĩ nàng đang tức giận hắn vô lý, sau nàng mới thừa nhận nàng ghen, trong lòng khổ sở, hại hắn cao hứng đến mức ngủ không yên. Nhưng hiện tại tình huống này, người ghen lại là hắn, mà nàng trước mắt đang không vui trước phương thức xử lý của hắn.

“Về phần cảm hứng ta luôn dựa vào trực giác, tựa như giống với cảm giác đối với vị hôn thê – nàng chính là linh hồn của đời ta, thân thể ta cũng chỉ có thể vì nàng phản ứng.” An Khâm Đàn không che dấu nói. (hana: hết truyện vẫn còn vô sỉ, chuyện ấy mà còn lên báo nói được thì chỉ có mình An ca thôi a.)

Lâm Y Y hai tay giao nhau, lỗ tai cũng bắt đầu phồng hồng. Trời ạ, nàng thật sự không nên đáp ứng An Khâm Đàn, ngồi nghe cuộc phỏng vấn này...

“Người đổ mắt, thật đáng yêu.” Ngải Văn cười với nàng.

An Khâm Đàn nghe thấy tròng mắt, sát khí mười phần liếc hắn một cái. (hana: ta làm đến đây thấy mệt quá, có lẽ sắp thay đổi thời tiết, định không làm nữa, nhưng còn gần 4page thôi, cố vậy.)

“Còn có, dụng cụ mát xa được bảo tàng hiện đại lưu giữ, cảm hứng đến từ đâu...” Phóng viên lại hỏi.

“Ta hi vọng nó có thể giữ ấm, không lạnh như băng, giống như tình cảm của những người yêu nhau. Chúng ta đã nghiên cứu rất nhiều mới tin ra được công nghệ plastic này.” An Khâm Đàn đặc ý nói.

“Người yêu của người có thích không?”

“Nàng chính là ứng phó không kịp.” An Khâm Đàn cười hắc hắc, ánh mắt lại dính lên người Lâm Y Y.

Lâm Y Y không ngẩng đầu, nàng biết hắn hiện tại nhất định đang nhìn nàng không chớp mắt.

“Xin hỏi, vị tiểu thư kia có quan hệ gì với ngài?” phóng viên nhin không được lên tiếng hỏi “Nàng không phải là nàng thơ của ngài chứ?”

“Hỏi nàng xem.” An Khâm Đàn đã hứa không tiết lộ nên ném đá qua Lâm Y Y. Sau đó hắn tựa vào ghế, vẻ mặt chờ mong đáp án của nàng.

“Xin hỏi người là vị hôn thê của hắn sao?” phóng viên hỏi.

“Ta..” Lâm Y Y lắp bắp, không thể nói dối, dù sao sớm muộn gì mọi người cũng biết.

“Người là vị hôn thê của hần sao?” phóng viên lập lại.

Lâm Y Y đành phải gật đầu, giờ nàng vô cùng hối hận chuyện lúc trước cùng mẹ hần thuyết phục hần nhận lời phỏng vấn.

An Khâm Đàn vừa thấy nàng tỏ thái độ, lập tức vui vẻ đứng dậy đi đến bên nàng, trực tiếp đưa nàng ngồi xuống bên người.

Thật tốt quá! Hôm nay cuối cùng là có gặt hái!

Nàng rất cục chính mồm ở trước mặt người khác thừa nhận quan hệ bọn họ, hần không cần phải trốn tránh mà có thể quang minh chính đại đến trường học đưa đón nàng.

Ngải Văn nhụt chí nhìn bọn họ, cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

“Các người khi nào kết hôn?” phóng viên lại hỏi.

“Đợi nàng tốt nghiệp liền kết hôn, đem nàng từ quán gia thăng chức thành bà chủ.” An Khâm Đàn ôm lấy tay nàng, trong lòng vô cùng nhảy nhót nói.

“Người không đi làm sao? Người học nhiều thế lại chọn con đường ở nhà làm bà nội trợ phí hoài cuộc đời? Người không thể làm một nữ nhân tiến bộ sao?” Phóng viên không tránh nổi nghi vấn.

“Ta thích làm việc nhà, thích chăm sóc người ta yêu, ta không biết như vậy có gì không đúng.” Nàng ôn nhu nói, nhìn hần mặt mày nhu tình “Ta thật hạnh phúc, bởi vì hần ta sau khi kết hôn không cần ra ngoài làm việc, ở nhà giúp hần làm những chuyện quản lý tài vụ này nọ.” Lâm Y Y nắm tay An Khâm Đàn, nhẹ giọng nhưng kiên định nói.

“Người sẽ không hối hận...?” phóng viên tiếp tục hỏi.

“Hôm nay không phải phỏng vấn hần sao?” Lâm Y Y nghi hoặc hỏi.

“Tại trọng tâm của hần đặt hết lên người người.” Nữ biên tập cười hai tiếng, cường chế tò mò của bản thân dành cho nàng, tiếp tục hỏi An Khâm Đàn “Vậy sáng tác đối với người là gì?”

“Là sinh mệnh thứ hai.” An Khâm Đàn không chút do dự nói.

“Vậy sinh mệnh thứ nhất là...” Phóng viên ngừng thở nhìn An Khâm Đàn đang nhìn vị hôn thê, ánh mắt khiến người ngoài nhìn vào cũng đỏ mặt, tim đập chân run.

“Cảm hứng của ta.” An Khâm Đàn cúi đầu hôn lên môi Lâm Y Y.

Thợ chụp ảnh nhanh chóng bấm máy, khoảng khắc kia đã thật nhanh lên bìa tạp chí.

Dù sao, còn có cái gì so với “tình yêu” khiến người ta cảm động đây.

Chính văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-bat-tieu-bach-tho>